

အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်း လုံးချင်းထွာသန်သန်

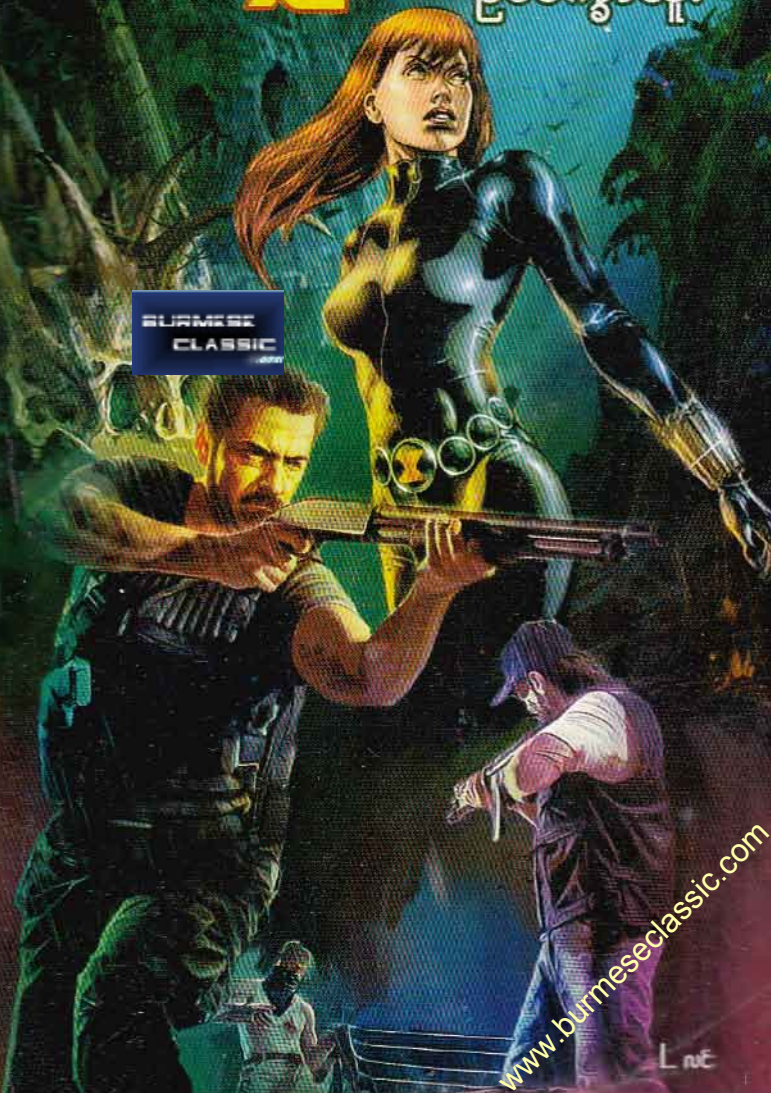

သတ္တမ္မန်စာပေ

ရွှေဘဝင်

ဥပေက္ခာဆူး

BURMESE CLASSIC

ဒုတိယပုဒ်

ပြည်ထောင်စု
နိုင်ငံတော်
အဖွဲ့အစည်း

အထူး
အထူး
အထူး

ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း
ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

သတ္တဝါပုဒ်

၂၁၁၊ ၃၀၇၊ ၃၀၈၊ (၃၂)လမ်းအထက်
ပန်းပဲစာနားပြန်နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း- ၀၀-၅၄၁၄၂၁

ရွှေဘဝင်

ဥပေက္ခာဆူး

(အချစ်နှင့် စွန့်စားမှု လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ)၊
အမှတ် (၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့် မျက်နှာရုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)၊
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) ရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- မျက်နှာရုံးပန်းချီကုန်ပျူတာ - Lလင်း
- မြန်မာ့ရေး - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- အတွင်းလင် - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုအောင်ကျော်
- သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅.၈၃

ဓမ္မဘဝင်
ဥပေက္ခာဆူး / ဓမ္မဘဝင် - ရန်ကင်း
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
၂၀၁-၏၊ ၁၂၊ ၁၀ စင်တီ။
(၁) ဥပေက္ခာဆူး

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”
ရည်စူးတွယ်တာ... ကားထိုးရပ်ပြီး အဝေးဆီမှ ရိုက်ကွင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့... ရှုတင်က မစသေးပေ။ ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရည်စူးတွယ်တာနဲ့သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိပေမယ့်... သူက ဂျာနယ်အတင်းထောက်တစ်ယောက်မို့ ယနေ့ရိုက်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နောက်လှာခွဲခြင်းဖြစ်သည်။
ဗီဒီယိုရိုက်ကူးမည့်အခန်းက သာမန်ဇာတ်ဝင်ခန်းတော့မဟုတ်။ အထက်တစ်ခုနှင့်ရင်းပြီး ရိုက်ကူးရမည့်ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။
မင်းသားကိုယ်တိုင် စွန့်စွန့်စားစားရိုက်မှာတော့မဟုတ်... လူစားထိုးပြီး ရိုက်ကူးရမည့်အခန်းဆိုပေမယ့်... လွန်စွာအန္တရာယ်ကြီးသော ဇာတ်ဝင်ခန်းပင်ဖြစ်သည်။
စတန့်မင်းသား အာရုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရည်စူးတွယ်တာကြားနေတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် လူကိုတော့ တစ်ခါမှမတွေ့

ဘူးခဲပေ.. ဒါကြောင့် ဒီနေ့လက်လွတ်မခံဘဲ ရောက်အောင်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကင်မရာအိတ်ကိုလွယ်ကာ ရိုက်ကွင်းဘက်သို့လျှောက်လာ ရင်း ရိုက်ကွင်းကို ငေးကြည့်လိုက်တော့..

“ဘုရားသခင်..”

မြင်နေရတဲ့မြင်ကွင်းက တကယ်ပင် အသည်းတုန်စရာ မြင်ကွင်း.. အလယ်ခေါင်တည့်တည့်တွင် ပြတ်ကျနေသော တံတားကြီးကို ဆိုင်ကယ်နှင့်ကျော်ဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်တွင်ရှိသော မီးဖိုကြီးကို ဖြတ်ပြီးကျော်ရဦးမှာဖြစ်သည်။

“ဒီလူကိုယ့်ကိုယ်ကိုများ သေကြောင်းကြံနေတာလား..”

စိတ်ထဲတွင်ပြောလိုက်ပြီး ထိုမြင်ကွင်းများကို ဓါတ်ပုံရိုက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်..

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“အယ်”

ရည်စူးတွယ်တာ နောက်မှ အသံရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ပိန်ပိန်အသားမည်းမည်း လူကြမ်းရှုပ်နဲ့သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဓါတ်ပုံရိုက်မလို့လေ..”

“မင်းကို ဘယ်သူကခွင့်ပြုလို့လဲ..”

“ဘယ်သူမှခွင့်ပြုစရာမလိုဘူး”

“ဘာက..”

ဥပေက္ခာဆူး

“ကျွန်မက သတင်းထောက်.. လွတ်လပ်စွာသတင်း ဓါတ်ပုံရိုက်ခွင့်ရှိတယ်.. ရှင်စာတတ်ရင် လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ကတ်ကိုကြည့်.. ဟွန်း”

ငနဲရှေ့ကို သတင်းထောက်ကတ်လေးကို ရင်ကော့ပြီး ပြ လိုက်သည်။

“မင်းဘာသာမင်း သတင်းထောက်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာဓါတ်ပုံရိုက်ခွင့်မရှိဘူးကွ..”

“ရှင် သတင်းထောက်တစ်ယောက်ရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ဥပဒေကို နားမလည်ဘူးနဲ့တူတယ်.. နားလည်မယ့်ရှုပ်လည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ..”

“မြန်မာစကားလေ..”

“တောက်..”

“ဘာလဲ.. ရှင်က ဒေါသနဲ့ခြိမ်းခြောက်တာလား.. ရည်စူးတွယ်တာကို ဒါမျိုးလာပြီးလုပ်လို့မရဘူး.. အီရတ်စစ်ပွဲ တောင်သတင်းသွားယူမလို့ ဗီဇာမရလို့.. ဒီလိုဘာမဟုတ်တဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းလောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး..”

“မင်း ရှေ့ဆက်ပြီးမသွားနဲ့”

“ရှင်တို့ဗီဒီယိုရိုက်နေတာလား.. ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေတာလား.. မစိုးသားရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်မယ်..”

ရှေ့ဘဝ

“ငဝိန်.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ.. ဒီမှာ”

“တော်.. ကော်.. ငါအားလုံးကြားတယ်.. မင်းသွားတော့..”

အသက်(၅၀)ဝန်းကျင်လောက်.. အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူကြီးတစ်ယောက်.. ရည်စူးတွယ်တာနားကို ရောက်လာပြီး..

“အန်ကယ် တောင်ပန်ပါတယ် မိန်းကလေး.. မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်သတင်းယူနိုင်ပါတယ်..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်.. မြန်မာလူမျိုးတွေပဲရှင်ပြေပြေလည်လည်စကားပြောရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်.. လူမိက်လိုလိုတော့လာမလုပ်နဲ့.. ဟွန်း”

“မိန်းကလေးက ဒေါသကြီးတတ်တာပဲကိုး..”

“ဒေါသထွက်အောင်လုပ်တဲ့သူရှိလို့ပါ။ အွန်မတို့ ဂျာနယ်သတင်းထောက်တွေထဲမှာ ရည်စူးတွယ်တာဆိုတာ သဘောလည်းကောင်း ရုပ်လည်းအချောဆုံး.. မယုံရင်မေးကြည့်”

“မေးမကြည့်တော့ပါဘူးဗျာ.. ယုံပါတယ်.. မင်း နာမည်”

“က ရည်စူးတွယ်တာနော်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဒီမှာ သက်သေခံကတ်ပြား”

ရည်စူးတွယ်တာ စကားကို ထိုလူကြီးပြုံးစပနှင့်ကြည့်ပြီး

ဥပေက္ခာထူး

ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုလူကြီးဆိုသူမှာ မင်းအာရုံ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်.. အင်းသာကြွယ်ဝမှုက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိပ်တန်းသူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သလို.. ယခုလုပ်ကိုင်နေသော ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းသည် ဝါသနာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှုတင်က စတော့မှာဖြစ်တာကြောင့် ရည်စူးတွယ်တာက ကင်မရာကိုအသင့်နေရာတွင်ပြင်ထားပြီး အာရုံရုံဆိုသူကို ရာဖွေမိသည်။

“ခင်တော့အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရသေးပေ..”

“အယ်”

ရိုက်ကွင်းနေရာဆိုသို့ ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် မြင်ကွင်းကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် ကားပေါ်မှ ကြွေရုပ်ကလေးလားမှတ်ရတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ဆင်းလာသည်.. မင်းသမီးတော့မဟုတ်..

“ပွဲ”

“ဟင်”

လည်သာအနက်စတ်စုံနှင့် ဆိုင်ကယ်သမားကို တွေ့မှ ရည်စူးတွယ်တာရှာဖွေနေသော စတန့်မင်းသား အာရုံဆိုသူကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ကင်မရာနှင့်ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။ တကယ်လို့များ အခုရိုက်ကွင်းတွင် အာရုံတစ်ဦးခုသာဖြစ်ခဲ့လျှင်..

ရည်စူးတွယ်တာအတွက် သတင်းခါတ်ပုံကောင်းတစ်ခုကို ရလိုက် သူဖြစ်မှာသေချာသည်။

လွန်စွာအဖိုးတန်လှသော ကားကြီးပေါ်မှ ခြေရပ်မလေး က အာရုံခံနားကို တပ်သွားပြီး ဘာတွေပြောနေသလဲမသိ... ရည်စူးတွယ်တာကတော့ ခါတ်ပုံဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထား သည်။

“ဇ...”

“ပြောပါဦးနန္ဒစည်”

“လက်မှတ်ထိုးမှာလား”

“ကျုပ်ဘက်ကတတ်ပြထားပြီးရင် နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး”

“ဒါမျိုးမှ ငါကကြိုက်တာ... က မိုးအောင်... သေတမ်း

စာချုပ်ယူခဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုဇ်”

“သမီး... ဒယ်ဒီလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကိစ္စမှာ ဝင်ပါတာ မကြိုက်ဘူးနော်...”

မင်းအာရုံကုမ္ပဏီကြီးပိုင်ရှင် ဦးနန္ဒစည်၏ တစ်ဦးတည်း သောသမီး မေဝတီဆူးတစ်ယောက် အာရုံခံကို စိုးရိမ်သော မျက်လုံးစုံဖြင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ချေ။

အာရုံခံက ရွေ့တွင်လာပြီးချပေးသော သေတမ်းစာချုပ် တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး မေဝတီဆူးဘက်ကို လှည့်ကာ...

“ဆူး... ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့... ဇွဲအတွက် သွေးပူလှေ့ကျင့်ခန်း လေးတစ်ခုလောက်ပါပဲ... က... ဦးနန္ဒစည်စကြရအောင်”

“OK ဟေ့ကောင် မိုးအောင်... ဒါရိုက်တာကိုပြောလိုက် စမယ်...”

“ဟုတ်”

ရိုက်ကွင်းအတွက် ကင်မရာများကို ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် မေဝတီဆူးတစ်ယောက် ထိုမြင်ကွင်းကို လုံးဝမကြည့်ရဲတာ ကြောင့် ကားဘက်သို့ပြန်ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီးနေလေ၏။

ရည်စူးတွယ်တာကတော့ အသက်ပင်မရွှေ့နိုင်ဘဲ ကင်မရာ ကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“ကပ်”

“အက်ရှင်...”

အာရုံခံနောက်မှကားနှစ်စီးထိုးလိုက်လာသည်။

ဇာတ်လမ်းသဘောအရ လူဆိုးတွေက မင်းသားနောက် ကို လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းသားအစားဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင် သော အာရုံခံမှာ ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာစီးလာပြီး တံတား ဖျက်ကိုစပြီးကျော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ...”

ရည်စူးတွယ်တာ ကင်မရာထဲမှမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဝေလုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”
ဆိုင်ကယ်မှာ ရှေ့တွင်ရှိထားသော မီးပုံကြီးကိုပါ ဖြတ်
ကျော်ချိန်တွင် . . .

“ဟင်”
အာရုံရင် ခြေထောက်တွင် မီးစများကပ်ပြီးပါသွားတာကို
ဝါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ကပ်”
ဒါရိုက်တာမှ ကတ်တိုချလိုက်တာကြောင့် . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဦးနန္ဒစည်မှ ဒါရိုက်တာကို လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“ရိုက်ကွင်းကပ်က ပြီးသွားပြီလေ . . .”
“ဪ”

ဦးနန္ဒစည်စကားဆက်ပြီးမပြောပေမယ့် သူ့မျက်နှာတွင်
သိပ်ပြီး ကျေနပ်ဟန်တော့မပြပေ . . .

အာရုံရင်ခြေထောက်တွင် ကပ်ပါလာတဲ့ မီးစတွေကို ငြိမ်း
သတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်နှင့် . . .

“နဲ့”
“ဆူး”
“ဘာဖြစ်သေးလဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . ခြေထောက်ကို မီးနည်းနည်းစွဲသွား

တာပါ . . . အောင်းဘီပဲမီးထိတာပါ . . . အသားကတော့ဘာမှ
မဖြစ်လောက်ပါဘူး . . .”

“နဲ့ရယ် . . .”
မေဝတီဆူး ရင်မောသော မျက်လုံးစုံဖြင့် ကြည့်နေမိလေ
သည်။

“ရော . . . ငွေ”
ဦးနန္ဒစည်မှ ငွေထုပ်ကို အာရုံရင်ထံကို လှမ်းပေးပြီး . . .

“ရေကြည့်ဦးလေ . . .”
“ရေစရာမလိုပါဘူး . . . ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံပြီး

သားပါ . . .”
“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ . . . သမီးသွားမယ်”

“နဲ့ . . . သွားမယ်နော် . . .”
“ကောင်းပါပြီ ဆူး . . . နောက်မှဆုံကြတာပေါ့”

အာရုံရင်ငွေထုပ်ကို ပိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ပြီးစစ်ဆေး
နေစဉ် . . .

“ဒီ . . . ဒီမှာ”
“ဘာလဲ အမိ”

“ကျွန်မက သတင်းထောက်ပါ”
“မင်းမပြောလည်း မင်းလည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ကတ်ပြား

ကြည့်တာနဲ့သိပါတယ် . . .”

“ဒါဆို . . ရှင်နဲ့ ခဏလောက်အင်တာပျူလို့ရမလား”

“ကျုပ် အင်တာပျူတာဝါသနာမပါဘူး . . .”

“ကျွန်မ အင်တာပျူတာ ရှင်နာမည်အတွက်ပါ”

“ပိုပြီးစတောင်စိတ်မဝင်စားဘူး . . .”

“ဟင်”

“ကျုပ်က နာမည်ကျော်ကြားချင်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး . . . စတန့်အလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့လုပ်နေတာ . . .”

“ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းလောက်တော့ ပျူချင်တယ် . . .”

“မင်းစေးဆစ်လှချည်လား . . ဒါ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ရှင့်ဆီက စကားလေးအနည်းငယ် လောက်သိရရင်ရပါပြီ . . .”

“ခု . . မင်းနဲ့ပြောနေတာ စကားတွေပဲလေ . . .”

“ဒီစကားတွေမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် မြန်မာစကားကလွဲပြီး တခြားစကားတွေမတတ်ဘူး”

ရည်စူးတွယ်တာ သတင်းထောက်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူများတွေပေါ်မှာ စကားနှင့်အနိုင်ကျင့်ခဲ့သလောက် အာရုံနှင့်တွေ့မှ ဆွဲအသလိုဖြစ်သွားရသည်။

“ပြေပြေလည်လည် လုပ်စမ်းပါရှင် . . .”

“မင်းတော့ခက်နေပြီ”

“မခက်ပါဘူး . . ရှင့်ဘက်က ဘဝင်လေးလျှော့လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ် . . .”

“မင်းက ကျုပ်ကို ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ရှင်ဘဝင်မြင့်လို့ ခုလိုပြောနေတာပေါ့”

“ကျုပ် ဘဝင်မြင့်တာမဟုတ်ဘူး . . သတင်းဂျာနယ်တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တာ . . ဒါပဲ . . .”

“ရှင်နဲ့သတင်းထောက်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖူးလို့လား”

“မင်းစကားတယ်ပြီး ကပ်ပါလား . . ကဲ . . မင်းဘာဆိုချင်လဲ မေး . . .”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ . . ရှင် ဒီစတန့်အလုပ်ကိုလုပ်တာ ကြာပြီလား . . .”

“ကျုပ်ဒီစတန့်အလုပ်ကို အပေ့ဗိုက်ထဲမှာကတည်းကလုပ်လာတာ . . .”

“ရှင်”

“မင်း . . ဒါသိချင်တာမဟုတ်လား . . သွားပြီ”

ရည်စူးတွယ်တာ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်တွင် အာရုံနှင့် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုးပြီး ထွက်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဥပေက္ခာသုး

“ခုတော့မပြောတတ်သေးဘူး... စဉ်းစားရဦးမယ်”
“ငါတော့ရင်လေးတယ်... ဒါနဲ့ အာရုံစိုက် ချောလား”
“သိဘူး”

“ကောင်မရယ်... လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတာတောင် ချော
တယ်... မချောဘူးဆိုတာကိုမပြောတတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... မပြောတတ်ဘူး”
“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... နင်လျှိုတာပဲဖြစ်မယ်”
“အဲဟ... လျှိုရအောင် သူနဲ့ငါက ဘာမို့လို့လဲ”
“မသိဘူးလေ... နင်က ပြောမှမပြောတာကို”

“မပြောတာက မပြောချင်လို့”
“မပြောချင်တဲ့အကြောင်းကရော... ”
“အမြင်ကပ်လို့”
“အဲဒါ... ဇာတ်လမ်းအစပဲ”

“ဘာ ဇာတ်လမ်းအစပဲ... ကောင်မစုတ်”
“နင့်ရင်ထဲမှာ အမြင်ကပ်ခြင်းဟာ ရင်ခုန်ခြင်းတစ်မျိုးလို့
ဘာသာပြန်လို့ရတယ်”

“နင့်သေတဲ့အထိမှတ်ထား... တွယ်တာဆိုတဲ့ငါ့ရဲ့ နှလုံး
သားမှာ ယောက်ျားတွေကို ရင်ခုန်တာမရှိဘူး”
“တွယ်တာနင့်စတားတွေကို ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းလိုက်ဦးနော်”
“မသိမ်းနိုင်ဘူး...”

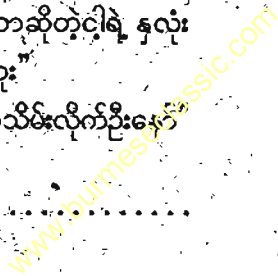
“ဒီတစ်ခါတော့ တွယ်တာ... နင်ခံလိုက်ရပြီပေါ့...”
“ဒီလူကို ငါမကျေနပ်ဘူး”

“တွယ်တာ... နင်စာမကျေနပ်လို့ ဘာသွားပြီးလုပ်မှာလဲ”
ရည်စူးတွယ်တာနှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မေမြတ်နိုးက
မျက်လုံးလေးပြုပြီးမေးတာကြောင့်...

“တစ်ခုခုတော့လုပ်ရမှာပေါ့...”
“ဟယ်... တွယ်တာရယ်... မဟုတ်တာတွေတော့ မလုပ်
ပါနဲ့ဟာ... သူ့ဘက်က သတင်းကျာနယ်တွေနဲ့ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း
နေချင်တာပဲဟာ ဇော်ကြား... ကျော်မကောင်းကြား မကောင်း
တာတွေ ဖြစ်နေမှပြင့်...”

“ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတာတွေ ဖြစ်ရအောင်
ငါကဘာသွားလုပ်မှာမို့လို့ နင်တပြောနေတာလဲ”

“မသိဘူးလေ နင့်ပုံတ နပန်းပဲဖက်ပြီးချမှမယ်ပဲပေါက်လို့”
“နိုး... နိုး... ငါက ဒီလိုမျိုးလုပ်ပါ့မလားဟ”
“နင်လုပ်မှာက ဘာလဲ”

“တော်ကြာကျမှ... အာရုံရုံရဲ့ နှလုံးသားခြေရင်းမှာ ဝပ်နေရမယ်”

“သေတောင်မဝပ်ဘူး... တကယ့်ကို မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ”

“ချစ်ခြင်းအစ အမုန်းကတဲ့... ”

“သေလို့က်”

“ဟား ဟား ဟား... ”

မေမြတ်နိုးတစ်ယောက် အားပါးတရရယ်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့ နင်သတင်းမှတ်တမ်းဖလင်ကူးပြီးပြီလား”

“မကူးရသေးဘူး... ဖလင်ခန်းခန်းမှာ တခြားသတင်း

ခါတိုပုံတွေမပြတ်သေးလို့... ငါ့သတင်းက ဒီတစ်ခါတော့ ရှယ်ပ”

“တွယ်တာ”

“ဘာလဲဟ”

“အာရုံရုံ ခါတ်ပုံလေးကို ငါ့ကိုပြဦးနော်... ”

“ဂျာနယ်မှာပါတော့ကြည့်”

“နင်ကလည်း ကပ်စေးနည်းလိုက်တာ... ပြပါဟာ”

“မပြနိုင်ဘူး”

“ညနေကော်ဖီတိုက်မယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမယ်”

“တကယ်... သူ့ကိုယ်ပိုင်အာရုံရုံကျနေတာပဲ၊ ကဲလွန်းတယ်”

“ကဲကဲပဲဟေ့... ”

ကင်မရာလေးကို လွယ်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်မည်အပြု

“တွယ်တာရေ”

“ရှင်... ကိုအောင်ဇော်”

“မန်နေဂျာက သူ့အခန်းကိုခဏလားခဲ့ပါတဲ့”

“ကိုအောင်ဇော်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါလည်းမသိဘူး... သူက နင်ကိုပဲခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ

သွားလိုက်ဦး”

“အင်း”

“ကိုအောင်ဇော်ထွက်သွားသည်နှင့် အပေါ်ထပ်ရှိ မန်နေ

ဂျာ ဦးလွင်အောင်အခန်းသို့ တက်ခဲ့လေသည်။

မန်နေဂျာဦးလွင်အောင် အခန်းထဲရောက်တော့... ”

“တွယ်တာ... ထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ ဆရာ... ”

“တခြားကိစ္စတော့မဟုတ်ပါဘူး... မနေ့က မင်းဗီဒီယို

ရိုက်ကွင်းတစ်ခုက သတင်းမှတ်တမ်းယူလာတဲ့ ခါတ်ပုံတွေ ကူး

ပြီးပြီလား... ”

“မကူးရသေးဘူး... ဖလင်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်... ”

“အေး... ဒါဆိုမကူးနဲ့တော့”

“ရှင်... ”

“ဒီဖလင်ကို ဆရာကိုလာပြီးပေး...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ဆရာရှင်းပြလို့မရဘူး၊ မန်နေဂျာချုပ်က ဒီဖလင်ကိုလုံးစမကူးဘဲ သူ့ဆီကို လာပို့ခိုင်းလို့”

“ဆရာ...”

“တွယ်တာ... ဆရာ့ကို ဘာမှ အတွန့်တက်မနေနဲ့... ဖလင်လိပ်ကို သွားယူပြီး ဆရာ့ဆီကိုလာပြီးပို့...”

ရည်စူးတွယ်တာ ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ မန်နေဂျာဦးလွင်အောင်စကားကို အတွန့်မတက်ချင်တာနဲ့ ဖလင်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြီး ဖလင်လိပ်ကိုယူ၍ ထွက်ခဲ့ စဉ်...

“တွယ်တာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“တကယ် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်...”

မေမြတ်နိုး သူ့ဘေးကိုကပ်ပြီး နားမလည်စွာနှင့် မေးနေလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ တွယ်တာရယ်...”

“ဘာတွေဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး၊ မနေ့က ငါရိုက်ခဲ့တဲ့ အာရုံရဲ့ သတင်းခါတ်ပုံဖလင်လိပ်ကိုယူခဲ့ပါတဲ့”

“ဟယ်... ရှေ့များရှိလို့လား...”

“ငါထင်တယ်... ဒီ ခါတ်ပုံဖလင်လိပ်ဟာ... ရှေ့တစ်ခုခုပဲ မန်နေဂျာချုပ်ကိုယ်တိုင်တောင်းတာ...”

“တွယ်တာ... ငါတစ်ခုတော့ထင်တယ်...”

“နင်က ဘာကိုထင်တာလဲ”

“ဟို... ဟို... မင်းအာရုံဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး ဦးနန္ဒစည်နဲ့ များ ပတ်သက်နေမလား...”

“ဈေးက”

ရည်စူးတွယ်တာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး

“သေချာလောက်တယ်...”

“ဒါနဲ့... သူကကြည်ကြည်ဖြူဖြူခွင့်ပြုစာယ်ဆို”

“သူခွင့်ပြုတာက ရိုက်ကွင်းမှာ... ငါကြမ်းမှာကြောက်ပြီး ခွင့်ပြုတာလေ... မန်နေဂျာချုပ်ဆီကို အကြောင်းကြားပြီး ဖလင်တို ပြန်ပြီး သိမ်းခိုင်းတာနေမှာပေါ့...”

“ရိုက်ကွင်းမှာ ဘာတွေလျှို့ဝှက်စရာရှိလို့လဲ”

“တကယ်ဆို လျှို့ဝှက်စရာမလိုဘူး... မင်းအာရုံဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးက ရိုက်ကူးတဲ့ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေက နိုင်ငံတကာ စာန်းဝင်အောင်ရိုက်တယ်လို့ပြောထားပြီး ဘာလို့လူသိမခံနိုင်ရတာလဲ... ဒါဟာ စဉ်းစားစရာအချက်ပဲကွ...”

“လူသိမခံချင်တဲ့ အကြောင်းရှိနေလို့များလား”

“ဘာကို လူသိမခံချင်တာလဲ...”

ရည်စူးတွယ်တာ စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေမထွက်ပေ...

ဥပေက္ခာဆူး

မလုပ်ပါနဲ့တော့ . . ဆူး မြင်ရကြားရတာ ရင်မူတယ် ငဲ့ . . ”

“ဆူးရယ် . . ငါက ဒီအလုပ်နဲ့ထမင်းစားနေရတဲ့လူလေ ပြီးတော့ . . ညီမလေးသိရိအတွက် ငွေကလိုတယ် . . . ”

“ငဲ့က မာနကြီးလွန်းတယ် . . . ”

“ဪ . . ဆူးရယ် . . ဆူးဆီက ငါအကူအညီမယူချင် တာ ဆူးဒယ်ဒီကြောင့်ပါ . . ဆူးဒယ်ဒီနဲ့ငါက ရန်သူတော်လိုဖြစ် နေတာလေ . . . ”

“ဒယ်ဒီနဲ့ငဲ့ကြားမှာ ဆူးတော့ကြာရင် အသက်တိုလိမ့်မယ် သိလား . . . ”

“ဆူးရယ် . . မတူညီတဲ့ ဘဝခြားနားမှုတွေအောက်က ချစ်သူတွေဘဝမှာ ခုလိုအခက်အခဲတွေရှိနေမှာပါ . . ဘာလဲ . . ဆူးက စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီလား . . . ”

“ဆူး . . ဘယ်တော့မှငဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓါတ်ကျတာမရှိ ဘူးဆိုတာ ယုံလှည့်ပါ . . ငဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆူး သစ္စာတရားကို နည်းနည်းလေးဓမ္မအပွန်းအပဲမခံနိုင်ဘူး . . . ”

“ငါယုံပါတယ် ဆူးရယ် . . တို့တစ်တွေက ခုမှတွေ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေမှမဟုတ်တာ . . ငယ်ငယ်လေးကစည်းက ခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ပြီးမှ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ တာလေ . . . ”

“ငဲ့ရယ် . . တစ်ခါတစ်ခါငယ်ဘဝလေးကို အရမ်းလွမ်း

“ငဲ့ . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ . . . ”

အင်းယားရေပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေနအေးလေး ကို အာရုံခံဝေးကြည့်ပြီး အတွေးလွန်နေချိန်တွင် မေဝတီဆူး ၏ ခေါ်သံကြောင့် အတွေးစကို ပြတ်လိုက်သည်။

“ညီမလေးသိရိအတွက် စဉ်းစားနေတာပါ . . . ”

“ငဲ့ရယ် . . သိရိဘေးမှာ ငဲ့တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ ဟာ”

“ငါ . . သိရိမျက်လုံးကို ခွဲစိတ်ပေးချင်ပြီလေ”

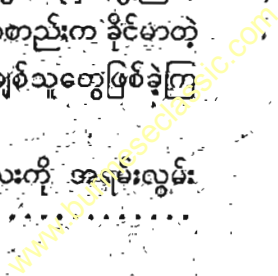
“ဆရာဝန်ကြီးတွေက ပြောထားသားပဲ . . အချိန်ကလေး တော့ စောင့်ပါဦးလို့ . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ငါက ဆန္ဒတွေစောနေတာပါ . . . ”

“ငဲ့ကို ပြောရဦးမယ် . . . ”

“ဆူး . . ဘာပြောချင်လို့လဲ . . ပြောလေ”

“နောက် . . ဒယ်ဒီခိုင်းတဲ့ စတန့်အခန်းတွေမှာဝင်ပြီး

တာပဲ... ဘာလို့ ဒီဘဝလေးတွေ ဖျက်စီးသွားရတာလဲ”

“ကံကြမ္မာကြောင့်ပေါ့... ဆူးရယ်”

ချစ်သူမေမေတို့ဆူး လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးဖက်ကာ အတိတ်ကာလလေးတစ်ခုဆီကို နှစ်ဦး သွား ရောက်ရုံခဲကြလေတော့သည်။

အာရုံခဲနှင့် ညီမလေးသိရိသော်တာတို့ဘဝကလေးသည် ငယ်စဉ်က တံကယ်ပင် သာယာလှပသော ဘဝကလေးတစ်ခု ပင်ဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီ ဦးနေမင်းသော်နဲ့ မာမိဒေါ်နဲ့သာမြိုင်ဆိုတာ မနေစီးပွားရေးလောကတွင် ထွန်းတောက်နေကြသလို... ပြိုင်ဘက် ကင်းသော သူများဖြစ်ကြသည်။

မေမေတို့ဆူး ဖခင်ဦးနန္ဒစည်နှင့် ဒယ်ဒီဦးနေမင်းသော်တို့က အရမ်းခင်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သလို စီးပွားရေးလောကထဲ ကို ဒယ်ဒီကတော့ခေါ်ခဲ့လို့ ထိုအချိန်ကဦးနန္ဒစည်ဟာ စီးပွားရေး လောကတွင် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

မေမေတို့ဆူးနှင့်အာရုံခဲက သက်တူရွယ်တူတွေမို့ ကျောင်း သွားဖော်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ညီမလေးသိရိသော်တာ ကတော့ အာရုံခဲတို့ထက်(၅)နှစ်လောက်ငယ်တာမို့ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မေမေတို့ဆူးနှင့်အာရုံခဲတို့ ကစားတဲ့အခါ ညီမ လေး သိရိသော်တာကတော့ ပါမပြု။

အိမ်နှစ်အိမ်ဟာ တစ်အိမ်တည်းလို့ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး... အာရုံခဲ(၁၀)တန်းသို့ရောက်ချိန်တွင် ဒယ်ဒီကမူ့ကိစ္စနှင့်ခရီး သွားရာမှအပြန် ကားမောက်ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။

ဒယ်ဒီဆုံးပါးခြင်းသည် အာရုံခဲတို့မိသားစုအတွက်... ကံ ကြမ္မာရိုင်း တစ်ခုစင်ရောက်လာခြင်းနှင့် အတူတူဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်... မာမိနဲ့သာမြိုင်သည် ဒယ်ဒီလက်ထက်ကျန်ခဲ့သည့် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ဆက်လက်ပြီးထိန်းသိမ်းရင်း ဒယ်ဒီနေရာ တွင်တာဝန်ဆက်ပြီး ယူခဲ့တယ်... ဒီလိုတာဝန်ဆက်ပြီးယူမှုတာ မေမေတို့ဆူး ဒယ်ဒီဦးနန္ဒစည်နှင့်ရန်သူတော်ဖြစ်ဖို့ စတင်တဲ့ ခြေ လှမ်းပင်ဖြစ်သည်။

မေမေတို့ဆူးနှင့် အာရုံခဲ(၁၀)တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ ပြောဆိုပြီး အပြန်မှာတော့...

“ရဲ့...”

“ဘာလဲဆူး”

“ရဲ့... ဘာတွေသိထားလဲ”

“ဘာကိုသိထားရမှာလဲ ဆူးရဲ့”

“ဒယ်ဒီနဲ့ ဇုံမာမိကိစ္စလေ...”

“ဟင့်အင်း... အာမုမသိဘူး”

“ဇုံ မာမိက မပြောပြဘူးလား”

“မပြောပြဘူး... ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ...”

“ဆူးလည်းပထမတော့မသိပါဘူး... ဟိုတစ်နေ့ကမှ ဒက်ဒီနဲ့ကုမ္ပဏီကလူကြီးတွေ စကားပြောတာကို ကြားလိုက်ရမှ သိတာ...”

“ကုမ္ပဏီကလူကြီးတွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ...”

“ဇုံ မာမိနဲ့ ဆူးဒယ်ဒီတို့ကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာဝင်တွေလေ...”

“အင်း... ပြောပါဦး...”

“သူတို့ပြောနေကြတာက ဇုံမာမိကိုလက်ရှိ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး တဖြတ်ချပြီး ဒယ်ဒီကိုတင်မြှောက်မယ်တဲ့...”

“ဟင်”

“ခုလာမယ့် ဥက္ကဋ္ဌရွေးပွဲမှာ ဒယ်ဒီရွေးခံနိုင်အောင် သူတို့ ကစိုင်းပြီးမြှောက်ပေးနေကြတယ်...”

“ဒါကတော့ ဆူးရယ်... အများနဲ့ရွေးချယ်တာပဲ... မဲသာတဲ့သူအရွေးခံရမှာပေါ့... ပြဿနာမှမဟုတ်တာ”

“ပြဿနာရှိတယ် ဇုံ...”

“ဘာပြဿနာလဲ...”

“ဇုံမာမိနဲ့ဒယ်ဒီတို့ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ စကားများခဲ့ကြတယ်... ဒယ်ဒီက သူလုပ်ခွင့်တစ်ခုချက်တစ်ခုကို တင်သွင်းတာ... ဇုံမာမိက ပယ်ချခဲ့တယ်တဲ့... နောက်ဆုံးမဲခဲ့တာဒယ်ဒီကရွေးခဲ့တယ်... ဒါနဲ့ပဲ ဒယ်ဒီနဲ့ဇုံမာမိတို့ စကားမပြောကြတော့

ဘူး...”

“ဒီလောက်ထိပဲလား ဆူး”

“ဟုတ်တယ်... ဒုက္ခကုမ္ပဏီမှာဆို တကယ်ရန်သူတော်ကြီးတွေထောင်ဖြစ်နေကြပြီ...”

“လူကြီးတွေဖြစ်နေကြတဲ့ကိစ္စပဲလေ”

“လူကြီးတွေဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက ဆူးနဲ့ဇုံဆီကိုတူးစက်လာနေပြီ...”

“ဟင်”

“ဒယ်ဒီက ဆူးကိုနဲ့မပေါင်းသင်းရဘူးတဲ့...”

“ဟာ”

“ဆူးက ဒယ်ဒီဘယ်လိုပဲတားတား... ဇုံတိုပေါင်းမှာပဲ”

“ဆူးရယ်”

“ဇုံ...”

“ပြောလေ ဆူး...”

“ဆူးကိုမခေါ်ဘဲ နေမှာလားဟင်...”

“ဆူးနဲ့ ဒီကြားမှာ လမ်းခွဲရမယ့် ကိစ္စမှမရှိတာပဲ...”

“တကယ်နော်”

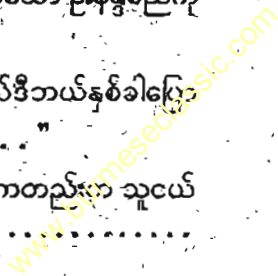
“တကယ်ပါ ဆူးရယ်...”

“မယ့်ဘူး”

“ယုံအောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲပြော...”

“သစ္စာဆိုရမယ်”
 “ဆိုပါမယ်.. ဘယ်လိုဆိုရမှာလဲ.. ပြောလေ”
 “အာရုံခံဆိုတဲ့လူဟာ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်
 နဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားလည်း ဆူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မမေ့ရဘူး..
 တကယ်လို့မေ့ခဲ့ရင်.. သစ္စာဆူးပါစေလို့ပြော..”
 “ဆူးရယ်.. ငါဘယ်တော့မှရည်းစားမထားဘူး”
 “ပြောတာပဲ”
 “တကယ်လို့ထားခဲ့ရင်လည်း ဟောဒီ မေဝတီဆူးလေးကို
 ပဲ ထားမယ်..”
 “အယ်”
 “အာရုံခံစကားကြောင့် မေဝတီဆူး ရှက်သွေးလေးဖြာကာ
 ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေသည်။
 “ဆူး.. စိတ်ဆိုးသွားလား”
 ဆူးထံမှ စကားသံမကြားရသဖြင့်..
 “ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ.. ငါ့ကိုနင်ကြိုက်သလိုလုပ်
 ပါ.. နင်အပြစ်မပေးရင် ငါ့ကိုယ်ငါအပြစ်ပေးမယ်”
 “ဇဲ့ မလုပ်နဲ့နော်”
 အာရုံခံသူလက်မောင်းကို သူ ဘောပင်နှင့်ထိုးမည်အပြု
 ဆူးက လှမ်းပြီးလက်ကိုဆွဲထားလိုက်လေသည်။
 “ဒါဆို နင်အပြစ်ပေးလေ”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ..”
 “နင် စိတ်မဆိုးဘူးလား”
 “မဆိုးပါဘူး.. ငါစဉ်းစားနေတာ”
 “ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်..”
 “ငါတို့က ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာလေ.. ခုမှ (၁၀)
 တန်း ဖြေထားတုန်းဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ရောက်မှချစ်သူဖြစ်ကြ
 မယ်.. မကောင်းဘူးလား”
 “တက္ကသိုလ်ကိုငါမတက်နိုင်ရင်ရော..”
 “ဘာလို့မတက်နိုင်ရမှာလဲ.. ငါတို့နှစ်ယောက်အတူတူ
 အောင်မယ်ဆိုတာကို ငါယုံပြီးသားပဲ.. ဇဲ့ စောင့်ပေးပါနော်”
 “အင်း”
 နှစ်ယောက်အတူတူ ပြိုင်တူပြိုင်ပြီး ကျောင်းထဲမှထွက်လာ
 စဉ်..
 “သမီး”
 “ဟင်.. ဒယ်ဒီ”
 ကျောင်းရှေ့တွင်ကားရပ်ပြီး စောင့်နေသော ဦးနန္ဒစည်ကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။
 “ကားပေါ်တက်စမ်း.. သမီးကို ဒယ်ဒီဘယ်နှစ်ခါပြော
 ရမလဲ.. ဒီကောင်နဲ့မဆက်ဆံပါနဲ့ဆိုတာ..”
 “ဒယ်ဒီ.. သမီးတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူငယ်

ချင်းတွေပါ... ခုမှမပေါင်းသင်းရဘူးဆိုတာတော့မရဘူး”

“သမီး... ပါးစပ်ပိတ်စမ်း... ဘာမှထပ်ပြီးမပြောနဲ့... ”

ဟော့ကောင် နဲ့”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“မင်းကို ငါနောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်... နောက်ကို ငါ သမီးနဲ့ဘယ်တော့မှ အဆက်အဆံ့မလုပ်မိနဲ့... ကြားလား”

အာရုံရဲ့ ဘာတစ်ခုနဲ့မှမပြောဘဲ... ဦးနန္ဒစည်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မေဝတီဆူးကို ကားပေါ်သို့ လက်ဆွဲခေါ်ကာ ကားမောင်းထွက်သွားလေသည်။

ဦးနန္ဒစည်၏အတ္တကြီးမှုကို အာရုံရဲ့လက်တွေ့တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်... ဒယ်ဒီရဲ့နေ့စဉ်က သူ့ကိုဆက်ဆံခဲ့သော ပုံစံနှင့်ယခုပုံစံတို့မှာ လုံးလုံးမတူကွဲပြားနေလေပြီ... ”

တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော မေဝတီဆူး ကားလေးကို မျက်စိတဆုံးကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်တော့သည်။ အာရုံရဲ့နှင့် မေဝတီဆူးတို့ကြားတွင် တံတိုင်းတစ်ခုတော့စတင်ပြီး ကာဆီးစပြုနေလေပြီဖြစ်သည်။

အာရုံရဲ့၏ သူငယ်ချင်းရဲကျော်သူအိမ်တွင် တင်းနစ်ကစားပြီး အိမ်ကိုပြန်ချိန်တွင် အိမ်ဝတွင်ကား(၃)စီးရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်စီးမှာ မာမိုကားဖြစ်ပြီး... ကျန်နှစ်စီးမှာ ဧည့်သည်ကားများဖြစ်နေလေသည်။ စက်ဘီးလေးကို အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်ပြီး အိမ်ထဲသို့လှမ်းအဝင်... ”

“ဒေါ်နဲ့သွားမြင်... ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ရှင်”

“စိုက်လျော်ရမယ့်ငွေက မနည်းဘူးနော်... ”

“ကျွန်မစဉ်းစားပြီးပါပြီ... ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ တျန်မဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မလုပ်သင့်တာကိုလုပ်မှာပါ... တျန်မပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘဏ်ကငွေတွေ ဒီတိုက်ကြီးနဲ့ကားတွေကို ခရောင်းမယ်ဆိုရင် မိနိုင်ပါတယ်... ”

“ဒေါ်နဲ့သွားမြင်အတွက် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲရှင်... ကံကြမ္မာက ပြုလုပ်ခဲ့တာကို

ကျွန်မတို့ငြင်းလို့မှမရတာဘဲ... ”

“မြုပ်သွားတဲ့သင်္ဘောသတင်းကို ဘာထပ်ပြီးကြားလဲ”

“လူတချို့တော့ သေတယ်... ကျွန်မ မှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကတော့ ဘာမှပြန်ရစရာမရှိပါဘူး”

“သင်္ဘောကုမ္ပဏီတရော ပြန်ပြီးလျော်ဖို့မရှိဘူးလား”

“သင်္ဘောကုမ္ပဏီလည်း ဒေဝါလီခံရတဲ့အဆင့်တိုရောက်ပြီဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်တော့ သိပ်ပြီးမရှိတော့ပါဘူး”

“ဦးနန္ဒစည်အတွက်တော့ အကွက်ကျသွားတာပေါ့”

“အင်းလေ... သူ့အတွက် ကံကောင်းဖို့ ကျွန်မကံဆိုးခဲ့ရတာပေါ့... ကဲ... ရှေးနေအတိုင်းဆောင်ကြီး... လျော်ရမယ့်ငွေကြေးကိစ္စတွေအတွက် မနက်ကစပြီးစီစဉ်ပါ... ဒီခြံနံ့ကားတွေကို အမြန်ဆုံးရောင်းနိုင်ဖို့ ကျွန်မစီစဉ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဪ... ရှယ်ယာဝင်တွေကိုပြောလိုက်ပါ... ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့လို့... နံ့သာမြိုင်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဟာ ငွေထက်ဂုဏ်သိက္ခာကိုပိုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်လို့... ”

ညော်သည်များ အိမ်ထဲမှပြန်ပြီးထွက်လာချိန်တွင် အာရုံရခြံဝန်းလေးထဲရှိ ရေကူးကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သိနေတာတစ်ခုကတော့ မကြာခင် သူ

ငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာရတော့မည်ဆိုတာပင်... ”

“သား... ခုံ”

“ဤ... မေမေ”

“သား... ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး... ရေကူးမလားလို့”

“မကူးနဲ့ဦးသား... မာမိနဲ့အိမ်ထဲကိုလိုက်ခဲ့... မာမိ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမိဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို အာရုံရသိပြီးသားဖြစ်နေလေပြီ... ဒါပေမယ့် မာမိပြောမည်စကားကိုသာ အာရုံရနားထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲရှိလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့်... ”

“လူလေး... မာမိဘာဖြစ်နေလဲလို့ သားမမေးတော့ဘူးလား”

မာမိဟာ သူတစ်ခုခုကိုခံစားရပြီဆိုရင် ထိုစကားမျိုးကို မေးနေကျမို့... ”

“မာမိ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မာမိမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥများ ဝေသီနေလေပြီ... ”

“လူလေးရေ... မာမိတို့ဘဝတွေ အနိမ့်ဆုံးကိုရောက်ပါ

ပြီ..."

"မာမိရယ်"

"မာမိကဲ့ကုမ္ပဏီအတွက် နိုင်ငံခြားကနေ ပစ္စည်းတွေမှာခဲ့တဲ့ သင်္ဘော ပင်လယ်ထဲမှာမြုပ်ခဲ့ပြီ... ဒီအတွက်မာမိပြန်ပြီး စိုက်လျော်ပေးရတော့မယ်"

"မာမိရယ်... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... သားသိပြီးပါပြီ"

"ဟင်... သား... ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ"

"ခုနကတင်ပါ... အိမ်ကြီးနဲ့ကားတွေကို မာမိခံရောင်းမယ် ဆိုတာလည်း သားသိပါတယ်..."

"မာမိ သိပ်ပြီးခိုက်တယ်ကွယ်"

"မာမိ... ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့... မာမိရှိနေသရွေ့ သားတို့မိသားစုဘဝကို ဘယ်လိုဘဝကနေနေပြန်ပြီးစရဲပါတယ် သားဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်မကျပါဘူး..."

"လူလေးဆီက ဒီစကားကြားရတာ မာမိဝမ်းသာတယ်... မာမိရင်ထဲမှာမကောင်းတာ သမီးလေးသိရီအတွက်ပါ..."

သိရီက ခုမှ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝကိုစပြီး တက်တဲ့အရွယ်ဖြစ်သလို... သူများတွေလှချင်သလို လှချင်တဲ့အရွယ်ကိုရောက်မှ... သူတို့မိသားစုဘဝက အနိမ့်ဆုံးအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့လေပြီ...

"မာမိနဲ့ကိုကို..."

"သမီး..."

"ညီမလေး"

အပြင်မှပြန်ရောက်လာသော ညီမလေးသိရီခေတ်တာကို မာမိနှင့်အတူကြည့်ပြီး ဘယ်လိုစကားစရမည်ကို မသိပြန်နေကြသည်။

"မာမိငိုထားလားဟင်..."

"မ... မငိုပါဘူး သမီးရယ်..."

"မာမိမညာပါနဲ့... မာမိငိုထားပါတယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားကိုကို..."

"မဟုတ်ရပါဘူး ညီမလေးရယ်"

"မာမိ"

"ဘာလဲ သမီး"

"ဒီနေ့ သမီးသူငယ်ချင်း ရှိစီကပြောတယ်..."

"သမီးကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ"

"ဟို... မာမိတာဝန်ခံပြီးမှာထားတဲ့ နိုင်ငံခြားတပစ္စည်းတွေ တင်တဲ့သင်္ဘောနစ်မြုပ်သွားတယ်ဆို..."

"ဟင်"

"ဟာ..."

ရှိစီက မာမိတို့ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးရဲ့ သမီး ထစ်ယောက်မို့ ထိုသတင်းကို သိခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

“ဟုတ်တယ် မာမိ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်. . သားလေးတက္ကသိုလ် ဆက်ပြီးတက်ရမယ်နော်. . .”

“မာမိ”

“သား. . ဘာမှမပြောနဲ့. . တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီးတက်ကို တက်ရမယ်. . .”

“သား မာမိတို့မြင်ချင်တဲ့ဘွဲ့တစ်ခုကိုရအောင်ယူမှာပါ. . ဒါပေမယ့်. . သားအဝေးသင်ပဲတက်ပြီးယူမယ် မာမိ အေးတက်ဖို့ဆိုတာ အချိန်လည်းပေးရတယ်. . ကုန်ကျစရိတ်လည်း ချားတယ်လေ”

“လူလေး”

“မာမိရယ်. . သားတို့ကဘဝကို ခုမှစတင်ပြီးဖြတ်သန်းနေရတာလေ. . သားအဖြစ်ချင် ဆုံးဆန္ဒက ညီမလေး သီရိသော်တာကို အမြင်ဆုံးရောက်အောင်ပို့ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒပါ. . ဒီအတွက် သားကိုမာမိနားလည်ပေးပါနော်. . .”

“အင်းလေ. . လူလေးဆန္ဒကို မာမိဘာမှထပ်ပြီးမပြောလိုတော့ပါဘူး. . .”

“တိ. . . တိ”

‘ဟင်’ အိမ်ရှေ့မှကားဟွန်းသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ (---)အမျိုးအစားကားတစ်စီးရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ

ကုမ္ပဏီတွင် ဦးနန္ဒစည်တစ်ယောက်ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ရယူခဲ့သလို အာရုံစိုက်မှုမိသားစုကတော့ အိမ်ရယ်၊ ခြံရယ်၊ ကားတွေကို ရောင်းပြီး ကုမ္ပဏီကိစ္စကိုဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့ ပိုတဲ့ငွေကလေးနှင့် ဆင်ခြေဖြူရပ်ကွက်လေးတစ်ခုတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်ကာ ဘဝကို ခြေရာဖျောက်ခဲ့လေသည်။

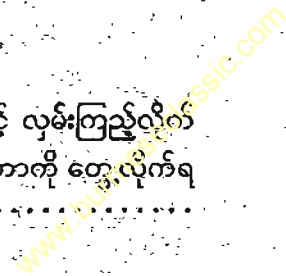
ဒယ်ဒိုဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မာမိဆွေမျိုးသားချင်းတွေဆိုက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှအကူအညီတောင်းခံခြင်းမရှိဘဲ မိသားစု (၃)ယောက်ဘဝကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ကြလေသည်။

မာမိက ရှိတဲ့ငွေလေးနှင့်ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ခဲ့သလို အာရုံစိုက်တော့ သူငယ်ချင်းရဲကျော်သူရဲ့အကူအညီဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

“လူလေး. . .”

“မာမိ”

“သား. . သား. . စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆို. . .”

သည်။

ကားပေါ်မှ ညီမလေးသီရိသော်တာ ဆင်းလာပြီး...

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ညီမလေး...”

“ကားပေါ်မှာ အထူးဧည့်သည်ပါလာတယ်... ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကြည့်လိုက်...”

“ဟင်... ဆူး”

အာရုံစိုက်အိမ်ပြောင်းပြီးကတည်းက ဆူးနဲ့လုံးလုံးအဆက် အသွယ်ပြုတ်ခဲ့တာ... အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှပဲ ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆူးက အာရုံစိုက်ကို ဝမ်းနည်းသောမျက်လုံးတစ်စုံနှင့်ကြည့်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“အန်တီမြိုင်... နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သမီးလေးရယ်... သမီးလေးနဲ့ရာ အောင်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... အောင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်... အန်တီမြိုင် ကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်ကဲ... ကဲ... စကားပြောကြဦး... အရင်လိုဘဝမဟုတ်တော့ သမီးလေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဧည့်မခံရတာ စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်”

“အန်တီမြိုင်ရယ်... ဆူးအတွက်ဒါတွေမလိုပါဘူး”

မာမိနှင့်ညီမလေး သီရိသော်တာကုန်စုံဆိုင်ဘတ်သို့ ထွက်သွားသည်နှင့်...

“ခုံ”

“ဆူး”

“ဘာလို့ ဆူးကိုရှောင်နေတာလဲ”

“ရှောင်နေတာမဟုတ်ရပါဘူး ဆူးရယ်... အခြေအနေတွေက ဝေးကွာသွားခဲ့လို့ ဝေးသွားတာပါ...”

“အခြေအနေဆိုတာ ဘာလဲ ခုံ”

“ခုံက အရင်လိုဘဝမျိုးမဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ဒါ... ခုံကဆူးရဲ့သံယောဇဉ်ကို ဖော်ကားတာပဲ... ဆူးသံယောဇဉ်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲရှိရှိ အရောင်မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာ ခုံမယုံဘူးလား...”

“ငါယုံပါတယ်ဆူးရယ်... ဒါပေမယ့်ဟာ...”

“ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေမပြောနဲ့တော့... ခုအားလား”

“အားပါတယ်”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာလဲ...”

“ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်...”

“ဒါဆို အဝတ်အစားလဲဦးမယ်”

“မလဲနဲ့... ဒီအတိုင်းလိုက်ခဲ့...”

“ဆူး သိက္ခာကျမှာပေါ့... ”

“ရဲ့နော်... ဆူးစိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့နော်...”

မေဝတီဆူး နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ စိတ်ဆိုးတော့မယ့် ဟန်ပြင်နေတာမို့...

“ကဲပါ... ငါနောက်တာပါ... နင်မကြိုက်ရင် မပြောတော့ ပါဘူး... သွားကြမယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ ဆူးရယ်...”

နှစ်ဖောက်သား အပြင်သို့ထွက်လာပြီး...

“အန်တီမြိုင်... သမီး ရဲ့ကိုခဏခေါ်သွားမယ်နော်”

“အေးပါကွယ်”

ကားနားကိုရောက်တော့...

“ကဲ... ရော့... ကားသော့”

ဆူးလက်မှကားသော့ကို လှမ်းယူပြီး ကားမောင်းထွက် လာခဲ့တော့သည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ...”

“ပထမဆုံး ယုဇနပလာဇာကိုမောင်း...”

“ဈေးဝယ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရဲ့”

“ဆူး... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဆူးကို ဘာလို့ပစ်ထားခဲ့တာလဲဟင်”

“ဆူးရယ်... ငါပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး... မလွဲသာတဲ့ ဘဝမို့ပါ...”

“ဆူးသာလာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ရဲ့ ဆူးတို့အဆက်အသွယ် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား...”

“လူကသာ ဆူးဆီကိုမရောက်ပေမယ့် စိတ်စာအမြဲတမ်း ရောက်နေပါတယ် ဆူးရယ်...”

“သွားပါ... လူကိုတွေ့မှခွဲပြမနေပါနဲ့”

“ဆူးကမယဲ့ဘူးလား”

“မယဲ့ဘူး”

“ဘာနဲ့သက်သေပြရမလဲပြော...”

“သွေးဖောက်ပြီးပြ”

“ကောင်းပြီ”

ရဲ့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး...

“ရဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လက်မောင်းသွေးကိုဖောက်ပြီးပြမလို့...”

“ရဲ့ မလုပ်နဲ့...”

မေဝတီဆူးသည် အာရုံရဲ့လက်ကို အတင်းလှမ်းဆွဲပြီး...

“ယုံပါတယ် ရဲ့ရယ်... မလုပ်နဲ့နော်”

“တကယ်ယုံရဲ့လား...”

“တကယ်ပေါင်းများစွာနဲ့ယုံလိုက်တာပါ”

ယုဇနမလာဇာအပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ချယ်ရီဦးနာရီ အရောင်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ နာရီဆိုင်ထဲတွင် မေဝတီဆူး စိတ်ကြိုက်နာရီလေးတစ်လုံးကိုဝယ်လေသည်။ ဝယ် တဲ့နာရီက ယောက်ျားပတ်မို့ ဆူးဒယ်ဒီအတွက် ဝယ်တာလို့ ထင် လိုက်လေသည်။

အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာပြီး...

“တစ်ခုခုသောက်ရအောင်”

“ဆူးသဘောလေ...”

“ဇုံနဲ့ဆူး ကော်ဖီအတူတူမသောက်ရတာကြာပြီနော်...”

မေဝတီဆူးမှ စကားလေးစလိုက်တာကြောင့်...

“ခုအတူတူသောက်မှာပေါ့...”

“အရင်လိုခဏခဏကော်ဖီမသောက်ရတော့ ဆူးလေ ကော်ဖီမသောက်တာ ဇုံနဲ့ဝေးကတည်းက သိလား...”

“ဆူးရယ်...”

“ဇုံရော သောက်ဖြစ်လား...”

“မသောက်ဖြစ်ပါဘူး ဆူးရယ်... ဆူးနဲ့မှအတူတူ မသောက်ရတာပဲဟာ...”

အာရုံနဲ့ စကားကို မေဝတီဆူးကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးနေလေ

သည်။ ကားလေးကို ဆူးနဲ့အတူသောက်နေကျ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ တွင် ထိုးရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီသောက်ရင်း...

“ဇုံ”

“ဆူး”

“ဇုံ့လက်ထဲကနာရီကိုပေး...”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပေးဆိုပေး...”

မေဝတီဆူး စကားအတိုင်း လက်ထဲမှနာရီကိုဖြုတ်ပြီးပေး လိုက်သည်။

“လက်ပေးဦး”

“ဘယ်လက်လဲ”

“နာရီပတ်တဲ့လက်...”

မေဝတီဆူးဖြူမှုမများကို အာရုံနဲ့ နားမလည်စွာနှင့် ကြည့် ဦး လက်ကလေးဆန့်ပြီးပေးလိုက်သည်။

ချယ်ရီဦးဆိုင်မှဝယ်လာသော နာရီလေးကို အာရုံနဲ့လက် ထွင် ပတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ... ဆူးရဲ့အမှတ်တရ”

“ဆူးရယ်”

“ဘာလဲ ငြင်းချင်လို့လား...”

“မငြင်းရက်ပါဘူး... ဒါအစမှာ ခုလိုလက်ဆောင်ပေးတာကို ဆူးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူ့ဆီကမှလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆူး...”

“ဆူး ယုံပါတယ်... ဒါနဲ့ ဓာတ္တသိုလ်တက်ရတော့မယ်နော်... ဇုံ မပျော်ဘူးလား”

“တက္ကသိုလ်တက်ရမယ့်တိစ္ဆဟာ ပျော်စရာတစ်ခုပါ... ဒါပေမယ့် ငါ ဆူးနဲ့အတူတက်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆူးရယ်... ငါတို့ဘဝက ရုန်းတော်မယ့်ဘဝလေး ပြီးတော့ ညီမလေးအတွက် ငါကြိုးစားချင်သေးတယ်...”

“ဇုံက ကျောင်းဆက်ပြီးမတက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဆူးတို့လို ဒေးတော့မတက်ဘူးလေ... အဝေးသင်ပဲ တက်မှာပါ...”

“ဇုံ...”

“ဆူး ပြောချင်တဲ့စကားကိုပြောခဲ့ပါ”

“ဆူးတို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့တဲ့စကားလေးကို လက်တွေ့အကောင်အထည်မဖော်နိုင်ကြတော့ဘူးနော်”

“လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်မရှိပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီစိတ်စူးလေးဟာ အမြဲရှင်သန်နေမှာပါ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆူး...”

“ဘာလဲဟင်”

“အရင်လိုတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေက အားမကောင်းတော့ဘူး”

“ဇုံက ဆူးကိုထပ်ပြီးစော်ကားတာပေါ့...”

“စော်ကားတာမဟုတ်ပါဘူး ဆူးရယ်... ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အခြေအနေကို သိနေလို့ပါ...”

“ဒီမှာ ဇုံ... ဇုံနဲ့ဆူးကြားမှာ ပကာသနဆိုတာ မြှုပ်နှံတော့မရှိဘူးမှတ်... ဇုံ ဘယ်လိုဘဝရောက်ရောက် ဆူးကတော့ချစ်မှာပဲ... အယ်...”

မေဝတီဆူး သူ့စကားနဲ့သူ ပြောထွက်သွားတာကြောင့်...

“ဆူး... ဇုံကို ချစ်တယ်ပေါ့...”

“ဟို... ဟို... အဲ... အဲ...”

“ဆူးက ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းချင်လို့လား...”

“ဇုံနော်...”

“ဒါဖြင့်ပြောလေ...”

“တစ်သက်လုံးမရှုပ်သိမ်းဘူး ရှင်ရေ”

အာရုံဇုံနှင့် မေဝတီဆူးတို့ ချစ်သက်သေကို ကော်ဖီခွက်တစ်ဖလားတွေက သက်သေထားခဲ့ကြလေသည်။

“ဇုံ... ခဏနော်...”

ဆူးကသူ့ကိုထားပြီး ကောင်တာဘက်ကိုထွက်သွားပြီး

ခဏကြာတော့ ပြန်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အနက်ကလေးကို ကိုင်လို့...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆူး”

“ဘာလုပ်ရမလဲ... နဲ့ဆူး ချစ်သူဖြစ်တာကို သက်သေ ရှိတဲ့ ဒီကော်ဖီခွက်လေးတွေကို ယူသွားမလို့... ဆိုင်ရှင်ကို တောင်ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီ...”

“ဆူးရယ်... စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပါပေတယ်”

“ဘာလဲ... ဇုံက သဘောမတူဘူးလား”

“တူပါတယ် ဆူးရယ်... ပေး...”

ကော်ဖီခွက်လေးနှစ်ခွက်ကို ရေဆေးလိုက်ပြီး ကြွပ်ကြွပ် အိတ်အနက်လေးထဲကိုထည့်ကာ ဆွဲခဲ့လေသည်။

“အိမ်ရောက်မှ သေသေချာချာသိမ်းထားရမယ်... ဇုံကို သတိရတိုင်း ဒီကော်ဖီခွက်လေးတွေကို အဖော်ပြုရမှာ... သိလား...”

“ငါလွမ်းရင်ရော...”

“ဆူ ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်... ရော့... ဆူဟန်းဖုန်းနံပါတ်”

ဆူးရဲ့ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လေးကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီး...

“ဇုံ”

“ပြော...”

“နေ့တိုင်းဆက်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချ... တစ်နေ့ကိုအခါတစ်ရာလောက်ဆက်မယ်”

“သွား... ကိုကိုပို့”

ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ရောက်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်မည်

အပြု...

“ဆူး”

“ဟင်... နေဇော်”

အာရုံနှင့်ရွယ်တူအမျိုးသားတစ်ယောက်က အာရုံနှင့် အဝတ်ဆူးဘေးတွင်ဝင်ပြီး ရပ်ကာ...

“ဒီကောင်က ဘယ်ကလဲ”

စကားသံက မာကြောကြောနှင့်မို့ အာရုံရဲ့ ဒေါသထွက် သွားသည်။

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်... နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“နင်ဒီလိုမပြောနဲ့ ဆူး... ငါ့ကိုအန်ကယ်က မှာထားတာ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“အံ့မာ... နင်နဲ့ငါက ဘာမို့လို့တာဝန်ရှိရတာလဲ”

“အန်ကယ်ပေးထားတဲ့တာဝန်”

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် တာဝန်ကျေချင်နေတာ... နတ်ထား... ဒါငါ့ရဲ့ ချစ်သူအာရုံရဲ့တဲ့... ဒယ်ဒီကိုပြန်ပြီးပြော သိက်... လာ... သွားမယ် ဇုံ”

အာရုံရုံလက်မောင်းကို မေဝတီဆူးဆွဲကာ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

“ဒီကောင်ကို မမြင်ဘူးပါလား”

“ဇုံတို့ပြောင်းသွားပြီးမှ မန္တလေးကရောက်လာတဲ့ ကောင်လေ. . ဒယ်ဒီက မျက်နှာသာပေးထားလို့ ရောင့်တက်နေတာ နည်းနည်းလေးမှကြည့်မရဘူး. . .”

“ဆူး”

“ဘာလဲဇုံ. . .”

“ဆူး ဒယ်ဒီသိသွားပြီ၊ ဆူးကိုပြဿနာလုပ်နေဦးမယ်”

“လုပ် လုပ်. . ဆူးကဂရုမစိုက်ဘူး. . ဒယ်ဒီကို ဘွားဘွား နဲ့ဘိုးဘိုးက ပြောပြီးသား. . ဆူးအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆူးစိတ်တိုင်းကျရှေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်တဲ့. . ဒယ်ဒီက သဘောမတူတာတွေ. . ဟန်တားတာတွေလုပ်ခဲ့ရင် ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတို့ဆီကို ဆင်းလာခဲ့တဲ့. . ဒယ်ဒီမဆူရပါဘူး. . စိတ်ချ”

မေဝတီဆူးတစ်ယောက် အာရုံရုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ချစ်သူဘဝကိုလက်တွဲမည်ကိုသိနေပေမယ့်. . အာရုံရုံရဲ့ အားနည်းလှသော ဘဝအတွက် မေဝတီဆူးကို အားနာနေသလိုပင်. . .

“ဇုံကိုလည်း ပြောထားရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဆူးရယ်. . .”

“ဘယ်တော့မှ အားငယ်တဲ့စကားတွေမပြောရဘူး. . ပြီးတော့. . ဆူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒယ်ဒီဘက်က ဘယ်လိုပြောပြောနောက်မဆုတ်ရဘူး. . ဇုံဘက်မှာ ဆူးအမြဲရပ်နေမယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဟင်. . .”

“မသိဘူးလား”

“တကယ်မသိလို့ပါ”

“မသိရင်သေသေချာချာမှတ်ထားတော်ရေ. . ရှင့်ကို သိပ်ပြီးချစ်လို့တဲ့ရှင့်. . .”

ကားမောင်းနေတဲ့ အာရုံရုံပခုံးလေးပေါ်သို့ မေဝတီဆူးခေါင်းကလေးရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

အာရုံခံအလုပ်မှ အိမ်ကိုရောက်စဉ် . . .

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကားသည် ဦးနန္ဒစည်ကားပင်ဖြစ်တာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် စိုးထိတ်သွားလေသည်။

“ကဲ . . မင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ အတော်ပဲ”

အာရုံခံ မာမိုဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကဲ . . ခင်ဗျားသားရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျုပ်ဘက်က

ပြောစရာရှိတာပြောရတော့မှာပေါ့ . . .”

“ရှင်ဘာပြောချင်လဲ . . ပြောပါ”

“ခင်ဗျားသားနဲ့ကျုပ်သမီးကိစ္စကို ခင်ဗျားရှင်းပေးပါ”

“ရှင်တော်တော်ရယ်စရာပြောတတ်တာပဲ ဦးနန္ဒစည် . .

ဒါကလေးတွေကိစ္စလေ . . သူတို့ချင်းပဲဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“ဘာဗျ . . ခင်ဗျားက သူဌေးပြန်ဖြစ်ဖို့အတွက် သားကို

မြှောက်ပေးနေတာလား . . .”

“ဒီမှာ အန်ကယ် . . ကျွန်တော်နဲ့ဆူးတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ အန်ကယ်တို့ချမ်းသာတာတွေ ဘာတွေကိုဘာမှမမက်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းတို့အပြောပေါ့လေ”

“ဒီမှာ ဦးနန္ဒစည် . . ရှင့်လိုကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဒီဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ သိပ်ကိုဟုတ်နေမယ် . . ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ဘာမှမမက်ဖောစရာမရှိဘူး . .

ဒါကြောင့်လည်း ခုလိုဘဝမျိုးကိုဆင်းပြီးနေခဲ့တာ ရှင်သံဘော့မိတ် . . ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ရှင်သန်နေတဲ့လူရှင် . . လူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စကိုဖောန့်တားဘူးဆိုတာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ခုမှတွေ့ခဲ့ကြတဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူးလေ . . ရှင်သာ ငွေကြေးဥစ္စာနဲ့အတ္တဖုံးပြီး မိတ်ဆွေတောင်မပီသခဲ့တာ . . .”

“တော်ပြီဗျာ . . ဒါတွေလာပြီးပြောမနေနဲ့ . . ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေးလားပြီး ပြောနေတာကိုဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်မဆိုးမဆိုနဲ့ . . ဒါပဲ”

“ရှင်ငွေကြေးတွေနဲ့ကလေးတွေရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ရအောင်အနိုင်ယူပါလေ . . .”

“ရအောင်အနိုင်ယူပြမယ် . . .”

“ကျွန်မစောင့်ကြည့်နေပါမယ်”

ဦးနန္ဒစည် ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားလေ

သည်။

“လူလေး”

“မာမိ”

“မင်း နောက်ဆုတ်မှာလား . . .”

“ဆူး သားအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မကုန်သရွေ့နောက်မဆုတ်ဘူး မာမိ”

“သားတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကို မာမိဘာမှမပြောလိုပါဘူးကွယ် . . ဒါပေမယ့် ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုကိုတော့ သတိထားပါ”

“စိတ်ချပါ မာမိ . . ကဲ ထမင်းစားရအောင် . . ညီမလေးရော”

“ကျူရှင်သွားတယ် . . ပြန်မရောက်သေးဘူး သားစားနှင့်လေ”

“ဟင်း . . မိသားစုဆုံမှပဲစားတော့မယ်”

“နဲ့ . . နဲ့ . . .”

“ဗျာ”

အာရုံရုံတို့ရုပ်ကွက်ထဲမှ ဦးသာကျော်ရောက်လာပြီး ခေါ်တာကြောင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ပြင်နေရင်းမှ ရုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးသာကျော် . . .”

“ဟို . . မင်း အမေနဲ့မင်းညီမလေး . . ကားကားချင်းတိုက်ဆို့ . . ဆေးရုံကိုရောက်နေတယ်”

“ခင်ဗျာ”

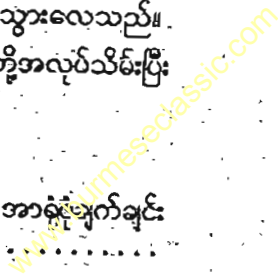
“သူတို့စီးသွားတဲ့လိုင်းကားနဲ့ တခြားကားတစ်စီးနဲ့တိုက်တာကွ”

အာရုံရုံမျက်လုံးများ ပြာဝေမတတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“နဲ့ ညီလေး . . လိုက်သွားဦး . . အစ်ကိုတို့အလုပ်သိမ်းပြီးတာနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

အဝတ်အစားပင်မလဲတော့ဘဲ ဆေးရုံသို့ အာရုံရုံမျက်ချင်း

ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဆေးရုံသို့ရောက်တော့ အရေးပေါ်
ဌာနတွင်...

“ဒီက လူနာရှင်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါက်တာ... ကျွန်တော့် အမေနဲ့ညီမလေး

ပါ”

“စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဟင်”

ဒေါက်တာထံမှ နောက်ဆက်တွဲဆက်ပြီး ထွက်လာမယ့်
စကားကို အာရုံနုနားစွင့်နေချိန်မှာပဲ...

“ခင်ဗျားအမေကတော့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားညီမလေးကတော့ မျက်စိထဲကို မှန်စတွေဝင်တဲ့
ဒဏ်ရာကြောင့် မျက်စိဆေးရုံကိုပို့ထားပါတယ်”

အာရုံနု၏ အနာဂတ်ထစ်စုလုံး မီးလောင်တိုက်သွင်း
ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေပြီမဟုတ်လား...

“နဲ့... နဲ့”

အာရုံနုလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်နေသော
ချစ်သူ မေဝတီဆူးသံကိုကြားရပေမယ့်... အာရုံနုမျက်လုံးအိမ်
တွင် မျက်ရည်များပြည့်နှက်နေတာကြောင့် အာမှမမြင်ရပေ...

“ဆူးလည်း ကြားကြားချင်းလိုက်လာခဲ့တာ”

“ဆူး... ငါ... ငါ...”

အာရုံနုနှုတ်ဖျားတွင် စကားလုံးများထွက်ဖို့အင်အားပင်
မရှိတော့ချေ။

“နုရယ်...”

မေဝတီဆူး၏ကြင်နာယုယသော လက်သွယ်ကလေးများ
ဖြင့် ပါးပြင်မှုမျက်ရည်တွေကို သူတ်ပေးနေလေသည်။

“နဲ့...”

“ဆူး”

“ဘာတွေအတွေးလွန်နေပြန်ပြီလဲ... ပြောစမ်း”

“မာမို့ကို သတိရမိလို့ပါ”

“မိဘဆိုတာ မမေ့ကောင်းပါဘူးဆိုတာ ဆူးသိပါတယ်...

ဒါပေမယ့် ကြေကွဲစရာတွေကိုတော့ သတိရမနေပါနဲ့နော်...

နု့ကို ပြောရဦးမယ်...”

“ဘာများလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားက နု့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆူး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... သူတို့ မြေးသမက်ကိုမြင်ချင်လို့ပါဆို

ဘာလဲမလိုက်ချင်ဘူးလား နု”

“ခေါ်မှတော့လိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ... ဆူး ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား

ဟာ အရမ်းချမ်းသာရက်နဲ့ဘာလို့ အညတရခေါ်သင်တာတုရ

တာလဲ”

“ဒါကတော့ရှင်းပါတယ်... ပထမအချက်က ဆူတို့ သံယောဇဉ်ကိုယုံလို့... ဒုတိယအချက်ကတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားက ဟိုးအရင်က အရမ်းဆင်းရဲတဲ့ဘဝကနေလာခဲ့ကြတာလေ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိဘတွေက စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ကြားကနေ ဘဝအခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး ရပ်တည်ခဲ့ကြတာ... ဒယ်ဒီကို မွေးတဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ ချမ်းသာတဲ့စာရင်းဝင်တွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလေ... ဒယ်ဒီကသာ ဘဝကိုမေ့ချင်တာ... ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားက ဘယ်တော့မှဘဝကိုမမေ့ဘူး... အဲ... ဘိုးဘိုးကပြောဖူးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ဒုလိုအမြင့်ဆုံးထိရောက်အောင်ကြိုးစားခဲ့တဲ့အဓိကအင်အားဟာ ဘာလဲသိလားတဲ့...”

“ဘာလဲ ဆူး”

“ချစ်ခြင်းတရားတဲ့... ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားလေ... ဒါကြောင့် ဆူးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေ ခိုင်မြဲပဲလိုအပ်တာ...”

“ထာဝရခိုင်မြဲမှာပါ ဆူးရယ်... ငါ့ဘဝမှာက ညီမလေးအတွက်ကလွဲပြီး ဆူးနဲ့ဘဝကလေးတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ကြိုးစားနေပါတယ်...”

“ဆူးကတော့ ဇုံရဲ့ ဒုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်စေချင်ပြီ”
“စိတ်ချပါ... ညီမလေးအတွက် ငွေပြည့်ပြီဆိုရင် ငါ့စွန့်လွှတ်မှာပါ”

“ချစ်သူရဲ့ရင်ထဲကိုလည်း ဝင်ကြည့်ပါဦး ရှင်ရယ်... ဒီမှာ ဦးရိမ်ရလို့ သေကြော့မယ်”

“ငါကတိုပေးပါတယ်... ဆူးတစ်ယောက်စီးရိမ်ရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ငါမကြာခင်စွန့်လွှတ်မှာပါ... ဒါနဲ့ဘိုးဘိုးဘွားဘွားဆီ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ...”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ဆူးစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဇုံဘက်က... ဘာတွေစီစဉ်ရမှာလဲ ပြော”

“စီစဉ်ရမှာမဟုတ်ဘူး... ပြောရမှာ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားရှေ့မှာ ပြောရမှာက ကျွန်တော် ဘိုးနဲ့ဘွားဘွားတို့မြေးလေးကို တစ်သက်လုံးချစ်ပါမယ်လို့”

“တစ်သက်တင်မကပါဘူး... ဘဝအဆက်ဆက်ချစ်မှာ ညီတောင်ပြောခဲ့မှာပါ...”

“ကိုကိုပိုရေ... ဒါတော့ပိုလွန်းပြီတော်ရေ”

“ကဲ . . ပြော”

“ဒီနေ့ မင်းအာရုံ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက နှစ်ပတ်လည်ဖိတ်ထားတယ်လေ . . .”

“သိသားပဲ”

“အဲဒီမှာ ငါကသတင်းသွားယူဖို့တာဝန်ကျနေတာ”

“တာဝန်ကျနေရင် သွားလိုက်ပေါ့ ကိုချစ်ကိုရယ် . . .”

“သွားမှတော့ နင့်ကိုအောက်ကျိုခဲပြီး အကူအညီမထားဘူး . . . ခုဟာက ငါမသွားနိုင်လို့”

“ကိုချစ်ကိုက မသွားနိုင်အောင်ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ငါ့မှာ မန္တလေးကဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့ ညနေကျ နှစ်ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောထားလို့ပါဟာ”

“ဧည့်သည်နဲ့တာဝန် . . . ဘယ်ဟာကအရေးကြီးလဲ”

“တွယ်တာ . . . ငါ့ကိုစကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ပြောမနေနဲ့”

“ဟာ . . . ခုဧည့်သည်က တော်တော်ကိုအရေးပါနေလို့ပါ . . .”

“ရွှေဧည့်သည်ပေါ့”

“ရွှေထက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ . . . ဘဝကြင်ဖော်ဧည့်သည်”

“အလဲ့ . . . စာယ်ဟုတ်နေပါလား”

“ဒါကြောင့် . . . နင်ငါ့ကိုယ်စားသွားပေးပါလား”

မင်းအာရုံ ကုမ္ပဏီနှစ်ပတ်သက်ပြီး ရည်စူးတွယ်တာခိတ် နှစ်စားပုဂ္ဂိုလ်နေတာတော့အမှန်ပင်။ ကိုချစ်ကိုတောင်းဆိုမှုကို

ဂျာနယ်တိုက်မှအိမ်ကိုပြန်ဖို့ ထွက်လာစဉ် . . .

“တွယ်တာ . . . ဟေ့ တွယ်တာ”

တွယ်တာနှင့်အတူ ဂျာနယ်တိုက်တွင် သတင်းထောက် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိုချစ်ကို ခေါ်သံကြောင့် . . .

“ဘာ ဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ”

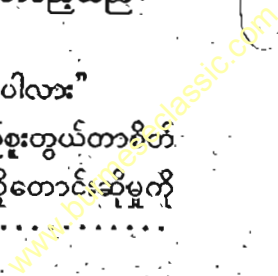
“ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဟာ . . . အကူအညီတောင်းမလို့”

“ကိုချစ်ကို ပိုက်ဆံချေးဖို့ဆိုရင်တော့ ဆောရီးနော်”

“နင်ကလည်း ငါ့ကိုအထင်သေးလှချည်လား . . . ပိုက်ဆံ မချေးပါဘူးဟာ”

“ဘာလဲ . . . အပျိုကြီးချိုနွယ်ကို စာပေးခိုင်းမလို့လား”

“တွယ်တာ . . . နင်ကတော့လုပ်ပြီ . . . နင်ပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး . . . ငါပြောတာကိုဆုံးအောင်နားထောင်စမ်းပါဟာ”

ချက်ချင်းလက်ခံလိုက်လျှင် စေးလျော့သွားမှာကို မဖြစ်လိုတာကြောင့်...

“ဒီအတွက်...”

“လခထုတ်ရင် နင်စားချင်တာကျွေးမယ်”

“ယောက်ျားကတိနော်...”

“ယောက်ျားကတိပါ တွယ်တာရယ်”

“ဒါဖြင့် ဖိတ်စားပေး”

“ရော”

ကိုချစ်ကိုလက်ထဲက ဖိတ်စားလေးကို အိတ်ဆောင်လွယ်အိတ်ထဲကို ထည့်ကာထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ကားကို မန်နေဂျာက အရေးပေါ် ယူသွားတာကြောင့် အငှားကားဖြင့်သာလစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခရီးကုန်ကျစရိတ်ကိုတော့ ကိုချစ်ကိုဆီက သူ မထောင်းခဲ့... မနက်ဖြန်ကျမှ သတင်းခါတ်ပုံတွေကိုဝေးရင်း တောင်းဖို့ပဲရှိတော့သည်။

ရည်စူးတွယ်တာ ငှားစီးလာသောကားလေး မင်းအာရုံခြုံကြီးရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့်...

“ကားဆရာ... ရပြီ... ဒီမှာပဲရပ်တော့”

ကားခကိုရှင်းပြီး ခြံထဲသို့ဝင်မည်အပြု...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ခြံဝတွင် ဒုတိယအကြိမ်လူဆိုးရုပ်နှင့်လူကို တွေ့လိုက်ရ

လေသည်။

“ဘယ်ကိုလာနေတာ ရှင်မြင်သလဲ”

“ဒီနေ့ပွဲကိုဖိတ်ကြားထားသူကလွဲပြီး တခြားသူအဝင်မခံဘူး...”

“ရုပ်ကိုကြည့်ထား... အလှူအိမ်တွေ့တိုင်း ဝင်ပြီးစားတတ်တဲ့ရုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး... ရော ဒီမှာဖိတ်စား... ဟွန်း”

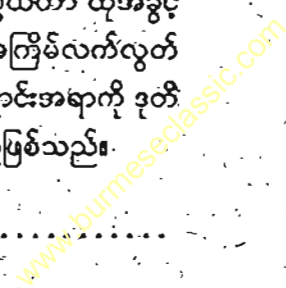
လူဆိုးရုပ်နှင့်လူက ဖိတ်စားကိုကြည့်ပြီးဘာမှမပြောတော့တာကြောင့် ခြံထဲကိုဝင်လာခဲ့လေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာ ခြံထဲသို့ရောက်တော့ လူတော်ထော်များများပင်ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ပါလာသော ကင်မရာကိုအသင့်ပြင်ထားပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့်ဒါရိုက်တာတွေဆီကို လျှောက်လာစဉ်...

“ဟင်”

စားပွဲအလွတ်တစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော အာရုံရုံကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အာရုံရုံက ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ အအေးပုလင်းကိုသာ မော့သောက်နေလေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနိုင်ပေ... ပထမအကြိမ်လက်လွတ်သွားသော အာရုံရုံနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကို ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံချိန်တွင် အသုံးပြုချရမည်ဖြစ်သည်။

“ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်လေ... ဒီစားပွဲကကျုပ်အပိုင်စားပွဲမှမဟုတ်တာ”
“ရှင်အတွက် အနှောင့်အယှက်များဖြစ်သွားမလားလို့ပါ”
“မင်းမနှောင့်လျက်ရင်ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး... ”

“အဲ”

ရည်စူးတွယ်တာ သူ့စကားနှင့်သူပိတ်မိနေလေပြီ... ဘယ်
လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်စတန့်မင်းသားဘဝကို ဝါသနာပါလို့လုပ်နေတာလား
ဟင်... ”

“မင်းကကျုပ်ကို ဝါသနာကြောင့်လုပ်တဲ့လူလို့ထင်ထား
လို့လား... ငွေရလို့လုပ်နေတာပေါ့... မင်းတကယ်စပ်စုတာပဲ”

“စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး... သတင်းယူနေတာပါ”

“ကျုပ်ဂျာနယ်စာမျက်နှာမှာ ကျုပ်သတင်းပါတာကို မမြင်
ချင်ဘူး... ”

“ဒါဆိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရသိချင်တယ်လေ”

“မင်းနဲ့ကျုပ်က ခုမှတွေ့တာနှစ်ချိပ်ရှိသေးတယ်... ပုဂ္ဂိုလ်
ရေးအရပြောပြဖို့အကြောင်းက သိပ်ပြီးမခိုင်လှဘူး”

“နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါကို နှစ်နဲ့စားကြည့်လိုက်ရင် သိပ်ခင်စို့
ကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေရှိလာနိုင်ပါတယ်... ခင်ကြည့်ပါလား”

ရည်စူးတွယ်တာစကားကို အာရုံရုံပြုံးလေသည်။ ပြုံးစူး...

“မင်းစကားကိုကြားရတာ တကယ်ခင်ချင်စိတ်ပေါက်ပါ”

တယ်... ”

“ဒါဆိုပြောပြပါလား”

“မင်းဘာသိချင်တာလဲ... အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ
မေး”

“မေးမယ်နော်... ရှင်စတန့်လောကကိုရောက်ခဲ့ရတဲ့
အကြောင်းလေးပြောပြပါ... ”

“ကျုပ်အရင်က ဆိုင်ကယ်ပြင်သမားတစ်ယောက်ပါ...
ဆိုင်ကယ်တွေစက်စမ်းဖို့မောင်းရင်းနဲ့ဆိုင်ကယ်လောကမှာ

ကျွန်နာမည်လေးတစ်ခုရလာခဲ့တယ်... ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းကျင်
စွာ မောင်းနိုင်လို့ပါ... ဒီနောက်တော့ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်သူတွေ

က အစားထိုးဖို့ခေါ်ပြီးသုံးရင်းနဲ့ စတန့်မင်းသားဘဝကို ရောက်
ခဲ့တာပါ... သိပ်ပြီးထူးထူးခြားခြားတော့မရှိပါဘူး... ”

“ဪ... ရှင်မှာအိမ်ထောင်ရှိလား... ”

“ကဲ... အမိ ကျုပ်တစ်ခုပဲမေးခွင့်ပေးထားတယ်... ”

နောက်ထပ်မေးခွန်းကိုတော့မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဒါလေးဖြေရတာ အပန်းကြီးတာမှတ်လို့”

“အပန်းမကြီးပါဘူး... ဒါပေမယ့် တစ်ခုဆိုတစ်ခုပဲဖြေ

ချင်တာ... ”

“အင်း... မဖြေချင်လည်းနေပေါ့... နောက်တစ်ခါ တွေ့

သော့မေးရတာပေါ့... ”

ရည်စူးတွယ်တာအတွက် ဘာမှမရတာထက်စာရင် အကြောင်းတစ်ခုလောက်ကို သိခွင့်ရထားကြောင့် ကျေနပ်ရမယ်။

“မင်းသတင်းလာယူတာမဟုတ်ဘူးလား...”

“ဟုတ်တယ်”

“သတင်းမယူဘဲ ငါနဲ့လာပြီးထိုင်နေရတယ်လို့”

“ရှင်သတင်းလောက် စိတ်ဝင်စားစရာမရှိပါဘူး... ဘယ်မင်းသား ဘယ်မင်းသမီးလာတယ်ဆိုတာပဲရှိတာပါ... စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းဘူး... ဒါသတင်းမှမဟုတ်တာ... သူတို့အတွက် ကြော်ငြာလုပ်ပေးရသလိုဖြစ်နေတာလေ”

“မင်းကဘယ်လိုသတင်းမျိုးကို လိုချင်တာလဲ...”

“အင်း... ပြောရရင် သိပ်ပြီးကြီးကျယ်ရာကျမယ်... ကမ္ဘာစစ်ပွဲတွေဆီကိုသွားပြီးသတင်းယူချင်တာ... ပြီးတော့ သည်းထိတ်ရင်ဖို့ဖြစ်စေတဲ့သတင်းတွေပဲ နှစ်သက်တာလေ...”

“ကျွန်ုပ်တို့သက်တဲ့သတင်းကို ဘာလို့စိတ်ဝင်စားရတာလဲ...”

“ရှင်က သေမင်းပါးစပ်ထဲကနေ ခုန်ထွက်နေလို့...”

ရည်စူးတွယ်တာစကားကို အာရုံရုံဘာမှမပြောတော့ဘဲ နေ့စဉ်...

“...”

“ဆူး”

“ရောက်နေတာကြာပြီလား...”

“နည်းနည်းကြာသွားပြီ”

“ဆောရီးနော်... ဒယ်ဒီက သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးနေလို့”

အာရုံရုံဘေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် ရည်စူးတွယ်တာ ဆက်ပြီး ထိုင်နေဖို့မသင့်တော့ပေ...

“ကိုအာရုံရုံ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ... ဪ... ခုလာမယ့်စနေနေ့မှာ စတန့်

သစ်ခုကိုရိုက်ဖို့ရက်ချိန်းပေးထားတယ်... လာခဲ့ဦး”

“စိတ်ချ... ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ် ဘိုင်း”

ရည်စူးတွယ်တာ လက်ကလေးပြုပြီး ထွက်သွားပြီး နောက်...

“...”

နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ခေါ်လိုက်တဲ့ မေဝတီဆူးခေါ်သံကို

အာရုံရုံ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး...

“ကောင်မလေး သဝန်တို့နေပြန်ပြီ”

“တို့တယ်... ဘယ်တုန်းကစသိတာလဲ... ပြောစမ်း”

“ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့ပါဘူးဇာ... သူက ငုံ့နဲ့ဝတ်သက်

သတင်းယူချင်လို့ အင်တာဗျူးနေတာပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“ချစ်သူလေးကို မညာရက်ပါဘူး”

“ရှေ့မှာတော့ ဒီလိုပဲပြောတာပဲ... နောက်ကွယ်ကျတော့ လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာ... ကဲ ထားပါလေ ဒယ်ဒီနဲ့ခုလာမယ့် စနေနေ့မှာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း ရိုက်ဖို့ကတိပြုပြီးပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရဲ့ရယ်... ဘာလို့ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတာကို လက်ခံရတာလဲ... ”

“ဘယ်လောက်များ အန္တရာယ်ကြီးလို့လဲ ဆူးရယ်”

“ရဲ့ စဉ်းစားကြည့်လေ... ခုရိုက်မယ့်ရိုက်ကွင်းက ချောက်ထဲကို ဆိုင်ကယ်နဲ့မောင်းပြီးဆင်းရမှာ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား... မလုပ်ပါနဲ့လား”

“ရဲ့ ကတိပေးပြီးသွားပြီ ဆူး”

“ကတိပေးတာပဲ နောက်ဆုတ်မယ်ဆို နောက်ဆုတ်ပါရတယ်... ”

“ဆူး... ကိုယ်ကတိတစ်လုံးကိုမဖျက်ချင်ဘူး... အထူးသဖြင့် ဆူးဒယ်ဒီကိုပေးထားတဲ့ကတိဖြစ်နေလို့ပဲဖြစ်မဖျက်ချင်တာ... ”

“ရဲ့ရယ်... ဆူးရင်တွေမောအောင်လုပ်ပြန်ပြီ”

“ခဏလေးပါ ဆူးရယ်... ညီမလေးအတွက်ငွေကသိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

“ဆူးရယ်... ကိုယ်ဖြင့်ရှာလိုက်ရတာ... ”

“ဟင်”

အာရုံရုံနှင့်မေဝတီဆူးတို့စားပွဲတွင် နေဇော်ဝင်ပြီးထိုင်တာ ပြောလိုက်သော စကားကို... ”

“နင်ကဘာလို့ရှာရတာလဲ”

“အန်ကယ်က ရှာခိုင်းလို့”

“နင်အပိုစကားမပြောနဲ့... ငါဒယ်ဒီကို ပြောပြီးထွက်လာခဲ့တာ... ”

“နင်က ငါ့စကားကိုမယုံဘူးလား”

“ယုံစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဆူး နင့်စကားတွေကိုဆင်ခြင်နော်”

“မဆင်ခြင်တော့နင်ကဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“နင်နဲ့ငါက မကြာခင်လူကြီးချင်းသဘောတူတော့မယ့်သူတွေလေ... ”

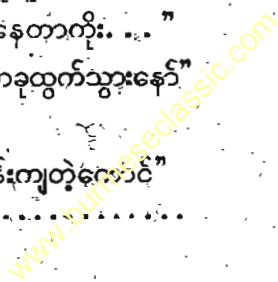
“လူကြီးချင်းသဘောတူတာ ငါတူတာမဟုတ်ဘူး... သိပ်အတိတ်ဖြစ်မနေနဲ့... နင့်ကိုဘယ်တော့မှမယူဘူး”

“နင်က ဘာမဟုတ်တဲ့လူရဲ့မှိုင်းကိုမိနေတာကိုး... ”

“နေဇော်... နင့်ပေးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ငါ့ရှေ့ကခုထွက်သွားနော်”

“နင်မလိုက်ဘူးဆိုရင်မသွားဘူး”

“တောက်... တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ကောင်”

“ဆူး”

“ငုံ”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ”

“မလိုက်ဘူး... ”

“မင်းစကားကိုတော်တော်နားထောင်မယ့်ပုံပဲ... ဟား

ဟား ဟား... ”

“မင်း ဦးနန္ဒစည်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ ဝါမသိဘူး... မင်းကိုသည်းခံနေတာကြောက်တယ်လို့တော့မထင်နဲ့... ငါ့ကြောင့်အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့... ”

“ဟား ဟား ဟား... နေဇော်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းစုံစမ်းလိုက်ဦး”

“စုံစမ်းစရာမလိုပါဘူး၊ သိအောင်လုပ်ရုံပဲရှိတယ်... ကို”

“ပြောင်း... ”

“အင်”

အာရုံခံစားပွဲမှထပြီး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်တာကြောင့် နေဇော်ဘေးသို့ယိမ်းကျသွားပြီး... ပြန်ထတာ အာရုံခံကိုတိုက်ခိုက်လေသည်။ ဒီအခါမှာ လက်ရည်က သိပ်ပြီးကွာနေတာကြောင့်... အာရုံခံလက်သီးကြားတွင် နေဇော် စကားပေးမရဘဲ မှောက်သွားလေသည်။

ညှိခံပွဲကိုလာရောက်ကြသောလူများ အာရုံခံတို့ရန်ဖို့

ကြောင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားချိန်တွင် ရည်စူးတွယ်တာ တင်မရာတစ်လုံးဖြင့် လျှင်မြန်စွာ ရိုက်ယူလိုက်လေသည်။

“အာရုံခံ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

ဦးနန္ဒစည် ဒေါသတကြီးနှင့်ရောက်လာပြီးမေးလေသည်။

“ငုံလွန်တာမဟုတ်ဘူး... ဒီကောင်လွန်တာ အသားလွတ်

ပြီး ရန်လာစတာ... ”

“သမီး... ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးနန္ဒစည်... တတ်နိုင်သလောက်

တော့သည်းခံပါတယ်... ဒါပေမယ့်အတိုင်းထက်လွန်လာလို့ ခုလို

တုံ့ပြန်လိုက်ရတာပါ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆူး... သွားခွင့်ပြုဦး”

“ငုံ... ”

အာရုံခံ... ဆူးကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်

သွားလေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာ တင်မရာလေးကိုသိမ်းကာ

အပြင်သို့ခပ်သွက်သွက်ကလေးထွက်ခဲ့လေသည်။

ခြံအပြင်ကိုရောက်တော့ အာရုံခံ အရိပ်အယောင်ကို

တွေ့ရတော့ပေး... ရည်စူးတွယ်တာ တာဝန်ပြီးသွားပြီဖြစ်တာ

ကြောင့် အိမ်ပြန်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ကားလမ်းမထက်ကိုထွက်

ပြီး အငှားကားစားစဉ်... ”

“တွယ်တာ”

“ဟာ... ဦးချစ်မင်း”

“ပြန်တော့မလို့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ငါလည်း ကားသိမ်းတော့မှာ ကားပေါ်တက်”

ရည်စူးတွယ်တာနှင့်တစ်ရပ်တွက်တည်းနေထိုင်သူ အငှားကားဆရာ ဦးချစ်မင်းကားပေါ် သို့တက်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာစဉ်... လူနှစ်ယောက်အငှားကားကို လှမ်းပြီးတားနေသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“တာမေ့”

“ဒါဆိုလမ်းကြုံတယ်... တက်လေ...”

အငှားကားနောက်ခန်းမှ တက်လာကြသောလူနှစ်ယောက်သည် မင်းအာရုံညှော်ခဲပွဲမှပြန်လာကြသော လူကြမ်းတွေလား လူဆိုးတွေလားတော့မသိ။ ဥပမာရုပ်တွေက တကယ်လူဆိုးရုပ်များပင်...

“ချက်ဖောင်း”

“ဘာလဲ ဟန်ငွေ”

“စနေနေ့အစီအစဉ်ဘယ်လိုလဲ...”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိစ္စပြတ်ရှင်းဖို့မှာလိုက်တာပဲက”

“ဘယ်လိုရှင်းမလဲ... ဒီကောင်က ဆေးစွမ်းကောင်းများ”

ရှိနေသလားမသိဘူး... စွမ်းတာတော့စွမ်းတယ်”

“ဒီတစ်ခါဘယ်လောက်စွမ်းလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရတာ”

ပေါ့... မင်း လူရှာပြီးပြီလား...”

“ငွေပေးရင် လူကပေါ့ပါတယ်”

“လူပေါတာအရေးမကြီးဘူး... လက်ယဉ်ဖို့နဲ့နှုတ်လုံဖို့ တော့လိုတယ်နော် ချက်ဖောင်း”

“စိတ်ချစမ်းပါကွာ... ချက်ဖောင်းဆိုတဲ့ကောင်က မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး... စောင့်သာကြည့်နေ”

ကားနောက်ခန်းမှ မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရသော စကားသံတွေကြောင့် ရည်စူးတွယ်တာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ လူနှစ်ယောက်ပြောနေသော စကားများသည် အာရုံခံကို အမြတ်ရှင်းရန်ပြောနေသောစကားများပင်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့သောကြာနေ့ဖြစ်တာကြောင့် မနက်ဖြန်စနေနေ့တွင် အာရုံခံအတွက်အသက်အန္တရာယ်က မလွဲမသွေရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ရည်စူးတွယ်တာ ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေမထွက်။ အာရုံခံရဲ့လိပ်စာကို မသိတာကြောင့် အသိပေးအကြောင်းကြားဖို့ အတွက်ခက်နေလေပြီ... ဒါကြောင့် ရည်စူးတွယ်တာလုပ်နိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတော့သည်။ မနက်ဖြန် တွင် အာရုံခံကိုအချိန်မီသတိပေးနိုင်ရေးပင်ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟူး”

ရည်စူးတွယ်တာ... လက်ကနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနောက်ကျနေလေပြီ... လမ်းမပေါ်တွင် ရောက်နေတာနာရီဝက်ကျော်နေလေပြီ... ခုထိကားငှားလို့မရ နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

ရည်စူးတွယ်တာ မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးကလေးတွေ တောင်စို့နေလေသည်။ တကယ်ဆို သူနှင့်အာရုံခံက ဘာမှ ပတ်သက်ခဲ့သူမဟုတ်ဘဲနှင့်သူစိုးရိမ်မှုကြီးထွားနေတာကို အံ့ဩ စရာပင်...

“ကျွ”

အငှားကားတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့်...

“မှော်ဘီအက်ကိုသွားချင်လို့”

“ရတယ်လေ... ဈေးတော့ကြီးတယ်”

“ရတယ်... ရှင်သာအမြန်ဆုံးမောင်းပေးပါ... သိပ် အရေးကြီးနေလို့...”

ဥပေက္ခာဆူး

“စိတ်ချ... အငှားကားလောကမှာဂျက်ဆိုတာကျုပ်ပဲ”
အငှားကားလေးစတင်ပြီးထွက်မှ စိုးရိမ်မှုကပိုပြီး ကြီးထွား လာနေသလိုပင်...

“မိပါမလား... ကားဆရာ”

“ပြော”

“ရှင်ကားကို ဒီထက်မြန်အောင် မောင်းလို့မရဘူးလား”

“မမလေးရယ်... ဒီထက်မြန်ရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထုံး ဆေးရုံနဲ့သူ့သားတစ်ခုခုကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်ပြောတာ ဂျက်ဆို”

“ကျွန်တော့်ကား ဒီထက်ပိုပြီးမောင်းလို့မရတော့လို့ပါ”

အငှားကားဆရာမှာ မောင်းတော့မောင်းနေဆော်လည်း ရည်စူးတွယ်တာ စိတ်စောနေလို့သာ ကားကိုနှေးတယ်လို့ ထင် နှစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖောင်း”

“ဟာ... သွားပြီ”

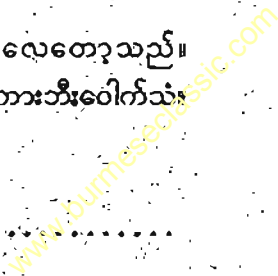
“ဟင်”

ကားမှာ လမ်းဘေးသို့ထိုးရပ်သွားလေတော့သည်။

ရည်စူးတွယ်တာကြားလိုက်ရသော အသံက တားဘီးဝေါက်သံ

“မမလေးရေ... ဒဏ်လေးနော်”

“တောက်”

ရည်စူးတွယ်တာ ကားအောက်ကိုဆင်းပြီး နောက်ထပ် ကားတစ်စီးကိုစောင့်ပေးမယ့် ဘာအရိပ်အယောင်မှပင် မတွေ့ရပေ။ အချိန်က လုံးလုံးနောက်ကျနေလေပြီဖြစ်သည်။ အငှားကားဆရာကတော့ ကားဘီးကိုချက်ချင်းဖြုတ်ပြီးလဲပေးမယ့် ကား ဘီးတပ်ပြီးလို့ ရိုက်ကွင်းကိုရောက်ရင်လည်း အာရုံခံကို သူ့သတိ ပေးဖို့အချိန်မရတော့ပေ...

“ဘုရားသခင်ရယ်... စောင့်ရှောက်ပေးတော်မူပါ”

ရည်စူးတွယ်တာ ရင်ဘတ်ပေါ်မှဆွဲပြားလေးကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ကပ်ကာ အာရုံခံအတွက် ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုတောင်းပေးနေမိတော့သည်။

“ရှင်အတွက် ကျွန်တောဝန်မကျေတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အာရုံခံ”

“အက်ရှင်...”

“ဦး”

ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးပြီး ချောက်သဖွယ်ဖြစ်နေသော တောထမ်းထဲကိုစတင်ပြီး မောင်းခွဲလေတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေသူနှစ်ဦးကတော့ ဦးနန္ဒစည်နှင့် မေဝတီဆူး...

ဦးနန္ဒစည်ကတော့ အောင်မြင်သောအပြုံးနှင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပေမယ့်... မေဝတီဆူးကတော့ ချစ်သူအတွက်ပူပန်ဆော့ကများနှင့် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီးနေလေသည်။

အာရုံခံမောင်းလာသော ဆိုင်ကယ်မှာ ကင်မရာနှင့်သိပ် ငြိမ်ဝေးပေမယ့် ဆိုင်ကယ်စက်ကို သတိကြီးစွာနှင့်မောင်းနေရသည်။

“ဟင်”

အမှတ်ထင်လှမ်းတွေ့လိုက်သော ကြိုးစကြောင့် အာရုံခံသူတို့ တစ်ယောက်ယောက်က ထောင်ချောက်ဆင်ထားပြီးဆိုတာတို့ သိလိုက်ပေမယ့်...

“ဝုန်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဆိုင်ကယ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် လဲကျလာသဖြင့်... ဆိုင်ကယ်အရှိုန်နှင့် ဝင်ပြီးတိုက်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ကယ်နှင့်လူတစ်နေရာစီဖြစ်သွားပြီး အာရုံခံခေါင်းနှင့် သစ်ပင်တိုက်မိကာ သတိလစ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးထဲတွင် ဆိုင်ကယ်မီးလောင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်လျှင် အာရုံခံလွတ်လမ်းမမြင်ပေ...

အားတိုဇင်းပြီး အေးမှချောက်ထဲကို လှိမ့်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီးကို အာရုံခံကြားလိုက်ရပြီး မီးတောက်မီးလျှံများကို ဝေဝါးနေသော မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင်မြင်လိုက်ရပြီး ဘာမှမမြင်ရတော့ပေ...

“ဇုံ...”

“သမီး... မသွားနဲ့”

“ကယ်ပြုပါဦး... ဇုံသေပြီ...”

မေဝတီဆူး ဦးနန္ဒစည် ဆွဲထားသည့်ကြားမှ ရုန်းကန်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါက်ကွဲသောနေရာဆီကို ပြေးသွားလေသည်။

“ဟော့ကောင်တွေ... ဆွဲထားစမ်း”

မေဝတီဆူးကို ဝိုင်းပြီးဆွဲထားတာကြောင့် ရုန်းထွက်လို့ မရနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဇုံ... ဇုံ...”

မေဝတီဆူးနှုတ်ဖျားမှ အော်ရုံသာတတ်နိုင်တော့သည်။

မေဝတီဆူးကို ကားထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ဦးနန္ဒစည် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ဝင်များကို...

“ဘယ်လိုလဲ ဒါရိုက်တာ...”

“လူကတော့ ရှာမတွေ့ဘူး...”

“ဘာ... ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတော့... သေသွားပြီလား”

“အင်း... ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သေဖို့ကများတယ် ဦးနန္ဒစည်”

“ဟာကွာ...”

ဦးနန္ဒစည် စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာအသွင်အပြင်ကို ထည့်သွင်း

“ကဲ... သက်ဆိုင်ရာလာရင် ရှင်းပြလိုက်တော့... လျော်

“အိတ်တာကို ငါရှင်းပေးမယ်... ငါပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးနန္ဒစည် ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်စဉ်...

“ဒယ်ဒီ မတရားဘူး”

“သမီးရယ်... ဒက်ဒီက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဒါ... ဒက်ဒီ ဇုံကို တမင်သေအောင်လုပ်တာပဲ”

“သမီး.. ပေါက်ကရမပြောနဲ့.. ဒါဇာတ်လမ်းသဘော အရ လုပ်ကိုင်ကြတာလေ.. ဒက်ဒီနဲ့မဆိုင်ဘူး.. အာရုံနဲ့က ငွေကိုမက်ပြီး ဝင်လုပ်တာကို.. .”

“ဒက်ဒီ ဒီဇာတ်လမ်းကို စာရေးဆရာဆီမှာ ငွေပုံပေးပြီး ရေးခိုင်းတာမတုတ်လား.. .”

“သမီး.. နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြီးပြောမနေနဲ့.. ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ကိစ္စမှာ ဒက်ဒီကငွေ ကြေးအတုအကျခံတာပဲရှိတယ်၊ တခြားကိစ္စတွေကို ဒါရိုက်တာကစီစဉ်ထားပဲ မေဝတီဆူး ဘာမှစကားမဆက်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်လေတော့သည်။”

“ဒက်ဒီလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး.. .”

“ဒက်ဒီ”

“သမီး.. ဘာပြောချင်လဲ.. ပြောလေ”

“ဇုံ သေသွားပြီလား”

“ဒါရိုက်တာနဲ့ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားတွေကတော့ လူကို ရှာမတွေ့ဘူးဆိုမှတော့.. ပေါက်ကဲ့မူထပါသွားပြီလို့ဆင်တာပဲ”

“ဇုံ မသေဘူး.. ဇုံမသေရဘူး.. .”

“သမီးလေးရယ်.. .”

မေဝတီဆူး မျက်ရည်များနှင့် အော်ဟစ်နေမိတော့သည်။ ရည်စူးတွယ်တာ အငှားကားလေး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းကိုရောက်

တော့.. ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်နေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး.. .

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဟို.. စတန့်မင်းသားဆိုင်ကယ် သစ်ပင်နဲ့တိုက်မိပြီး ပေါက်ကဲ့သွားတယ်.. .”

“ရှင်.. ဘုရားသခင်.. လူကရော.. .”

“သေပြီထင်တာပဲ.. ခုထိအလောင်းတောင်ရှာမတွေ့သေးဘူး”

ရည်စူးတွယ်တာ တစ်ယောက် သက်မဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့အချိန်မီမရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဆိုသော အတွေးက ရည်စူးတွယ်တာရင်ထဲကိုရောက်ခဲ့ပြီး.. ကြေတွဲစေခဲ့လေသည်။ လေးလံသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဆိုင်ကယ်မီးလောင်တဲ့ နေရာဆီကို လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် အာရုံနဲ့ရယ်.. .”

မီးခိုးငွေ့များ တလွင့်လွင့်တက်နေသော ဆိုင်ကယ်ကို ကြည့်ပြီး ရည်စူးတွယ်တာ စိတ်ထဲမှအကြိမ်ကြိမ်စောင်းပန်နေမိလေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရိုက်ကွင်းတွင်လူက မရှိသလောက်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်တာကြောင့်.. ရည်စူးတွယ်တာ ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုံးပြန်ပြီးလှမ်းရန်ပြင်ချိန်တွင်.. ရည်စူးတွယ်တာ မျက်လုံးစုံသည် တစ်ဖက်ချောက်ထဲသို့အကြည့်ရောက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလက်အိတ်ကလေးတစ်ခုကို သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်

တွင် တင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဒါ... အာရုံခုံလက်အိတ်ပုံဖြစ်ရမယ်...”

ချောက်ထဲသို့ သတိနှင့်ဆင်းကာ လက်အိတ်ဆီသို့ ရောက်အောင်သွားခဲ့လေသည်။ သစ်ဖင်တွင်တင်နေသော လက်အိတ်ကို လှမ်းယူပြီးအောက်သို့ဆင်းပြီးကြည့်တော့...

“ဟယ်”

ချောက် အောက်ဘက်တွင် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထပ်ပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။ ရည်စူးတွယ်တာ အပေါ်မှလူတွေ့စို့လှမ်းခေါ်ဖို့ကြည့်ပေမယ့် တစ်ယောက်မှမရှိတော့ပေ...

ချောက်အောက်ဆုံးကိုဆင်းသွားဖို့ကလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်... ခြေချော်လက်ချော်ကျရင်တောင် ကျိုးပဲ့သွားနိုင်လေသည်။ ဒါပေမယ့် ရည်စူးတွယ်တာ အာရုံခုံကို ဒီအတိုင်းထားရစ်ပြီး မပြန်နိုင်ပေ... ချောက်ထဲကို ဆင်းတဲ့လမ်းမှသစ်ဖင်အခက်များကိုကုတ်ဖို့ပြီး ချောက်အောက်ကိုရအောင်ဆင်းခဲ့လေသည်။

“အား... နာလိုက်တာ...”

အောက်ကိုရောက်တော့ ရည်စူးတွယ်တာ လက်ဖဝါးများတွင် ပွန်းရှုပြီး သွေးများပင်ထွက်နေလေသည်။

“ခုံ... အာရုံခုံ”

သတိမေ့သလား... သေနေသလားမသိတဲ့ အာရုံခုံကို

လှုပ်ပြီး ခေါ်မိသည်။

“အိ... ”

“ဟင်...”

အာရုံခုံမှ တစ်ချက်ညည်းညူပြီး သတိပြန်လစ်သွားလေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာ အာရုံခုံကို ပွေ့မပြီး ခေါ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းရန်တလည်း တောထဲမှာဆိုတော့ လမ်းစမတွေ့နိုင်ပေ။

အာရုံခုံကို ထားရစ်ပြီး သွားပြန်ရင်လည်း တခြားသားတောင်များနှင့်တွေ့ပြီး ဆွဲမှာကိုလည်း တွေးပြီးစိုးရိမ်ပြန်သည်။ အာရုံခုံဘေးတွင် ထိုင်ချကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ရေ... ရေပေးပါ”

“ဟင်... ရှင်သတိရပြီလား...”

“အား... ခေါင်းထဲကမူးလိုက်တာ... ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...”

“ရှင် တောထဲရောက်နေတာ... နောက်မှစကားပြောခေါင်းကဒဏ်ရာကိုအရင်အဝတ်စည်းထားလိုက်ဦးမယ်...”

“ဗြ”

ရည်စူးတွယ်တာ လက်မောင်းမှအင်္ကျီစကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အာရုံခုံခေါင်းတွင် စည်းပေးထားလိုက်သည်။

“မင်း.. မင်း.. သတင်းထောက်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ.. .”

“ရှင်ကိုလူတွေက ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆိုပြီး သွားကြလေ.. ကျွန်မက ဘုရားသခင်စေညွှန်ပေးလို့ရောက်လာတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးစကားတွေနောက်မှပြော.. အပေါ်ကို ဘယ်ပြန်တက်မလဲ.. .”

“အ”

အာရုံရုံ ထဖို့ပြင်ပေမယ့် ခြေထောက်ကလုံးဝထောက်မရ။

“ရှင် အရမ်းမထနဲ့လေ.. ရှင့်ခြေထောက်တ ဘာလဲမသိတာ.. .”

“တောက်”

အာရုံရုံ ခံမြင်းစွာနှင့် တောက်ခေါက်လေသည်။

“ဒါလုပ်ကြတာပဲ.. .”

“သိပ်သေချာတာပေါ့.. ကံဝါ.. ဒီကိစ္စကိုနောက်မှ ကြမယ်.. ဒီနေရာက ထွက်သွားနိုင်အောင်အရင်လမ်းစဉ်ရအောင်.. .”

“ငါ့မမထနိုင်တာ.. .”

“ကျွန်ပေခုံးကိုဖက်ပြီးထ.. .”

အာရုံရုံ အားနာစွာနှင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာမှအားမနာနဲ့.. ပေး လက်.. .”

အာရုံရုံလက်ကို ယူပြီး ရည်စူးတွယ်တာပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားဖေးမ၍ထလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. မေးပြီးလျှောက်လို့ရလား.. .”

“လျှောက်လို့တော့ရပါတယ်.. အပေါ်ကိုတက်လို့ရမှာဟုတ်သွား.. .”

“အပေါ်ကိုမတက်နဲ့.. ဟိုမှလမ်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့မယ်.. လျှောက်သွားကြည့်ရင်တော့ တစ်ခုခုတွေ့နိုင်တယ်”

နှစ်ယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာစဉ်.. .

“ဟင်”

လှည်းတစ်စီးရဲ့အသံကိုကြားလိုက်ရပြီး.. .

“ရှင် ဒီမှာနေဦး.. ကျွန်မပြေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း”

အာရုံရုံကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ရည်စူးတွယ်တာ လမ်းကလေးတိုင်းပြေးကြည့်တော့.. နွားလှည်းလေးတစ်စီးမောင်းလာတာတွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. .

“ဟေး.. ရပ်ပေးပါဦး.. .”

ရည်စူးတွယ်တာ ခေါ်သံကြောင့် နွားလှည်းကလေးရပ်

ပေးသဖြင့်... ရည်စူးတွယ်တာအနားသို့သွားကာ...

“ကျွန်မတို့ကိုကယ်ပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းတလေး”

“ဟို... ဒီမှာပီဒီယိုလာခိုက်ရင်း ချောက်ထဲကိုပြုတ်ကျလို့ပါ”

“ဪ... စောစောက ပေါက်ကွဲသံနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူနာက ဘယ်မှာလဲ...”

“ဟိုနားက သစ်ပင်အောက်မှာထားခဲ့ပါတယ်”

နွားလည်းမောင်းတဲ့လူပါ အောက်ကိုဆင်းလိုက်လာပြီး အာရုံခံကို နွားလည်းပေါ်သို့ တင်ခဲ့လေသည်။

“မြို့ကိုပြန်ပြီးတက်ဖို့တော့ ချက်ချင်းမလွယ်ဘူး... ရွာကို ရောက်ပြီးမှ ဆေးလေးဘာလေးထည့်ပြီး မြို့တက်တဲ့ကားနဲ့ပြန်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ရွာမှာဆရာဝန်ရှိလား...”

“ဆရာဝန်တော့ မရှိဘူးကွဲ့... ဆေးမှူးတစ်ယောက်ရယ် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်...”

အာရုံခံတစ်ယောက်ကတော့ ရည်စူးတွယ်တာရင်ခွင်ထဲတွင် မှေးပြီးလိုက်လာခဲ့လေတော့သည်။ နွားလည်းကတော့ လူသူဝေးလှတဲ့ ရွာလေးဆီကို သွားနေလေပြီဖြစ်သည်။

“ခေါင်းကဒဏ်ရာကတော့ သိပ်ပြီးမစိုးရိမ်ရပါဘူး... ခြေထောက်ကတော့ ကျိုးသွားတယ်လို့ထင်ရတယ်...”

“ရှင်...”

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာစကားကြောင့်... ရည်စူးတွယ်တာ အာရုံခံအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ သည်း

“ချက်ချင်းကြီးပြန်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ...”

“ပြန်ရမယ့်လမ်းက အရမ်းကိုကြမ်းတာဆိုတော့ လူနာရင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး... ဒဏ်ရာနည်းနည်းသက်သာတော့မှ ပြန်စေချင်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာလည်း တောထဲဆေးရှာဖို့သွားဦးမယ်...”

“ဟုတ်”

ဆေးဆရာထွက်သွားပြီးနောက် နွားလည်းနှင့်သူတို့ကိုယ်လာသော ဦးကံမှာ ရည်စူးတွယ်တာအနားတိုနေတာလာ

ပြီး..

“မိန်းကလေး.. ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲ နေပြီးမှပြန်မယ်လေ”

“ကျုပ်တို့ဆီမှာနေရလို့ အားနာစရာတော့မရှိဘူးနော်.. လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ.. မိန်းကလေးအမျိုးသားကိုသာ ဂရုစိုက်..”

“ရှင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့..”

ဦးကံစကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ရှက်ဆွေးကလေးဖြန်းသွားသည်။ အာရုံရုံတစ်ယောက်ကတော့ အိပ်ပျော်နေလို့ ကြားမည်မထင်.. အချိန်က ညနေစောင်းလာပြီဖြစ်သလို.. ဝိုက်ထဲကလည်း ဆာလောင်လာသည်။

ဦးကံက လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်ရည်နေထိုင်တာမို့ ချက်ပြုတ်ဇေးကိစ္စကို ရည်စူးတွယ်တာ လုပ်ဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ချက်စရာဆန်ကအသင့်ရှိတာမို့ (၃)ယောက်စာကိုမှန်းပြီးထမင်းချက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ရည်စူးတွယ်တာ ထမင်းချက်ရန်ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ဦးကံပြန်ရောက်လာပြီး လက်ထဲတွင်လည်း အမဲသားတွဲကိုင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ.. မိန်းကလေးက ထမင်းတောင်ချက်နေပြီ..”

“နွေ့ရွာထဲမှာ နွားပေါ်စားနဲ့ အမဲသားတစ်တွဲလှူခဲ့တယ်..”

“ထားခဲ့လေ.. ကျွန်မချက်လိုက်ပါမယ်”

ဦးကံ ဟင်းချက်စရာကို ထားခဲ့ပြီးနောက်..

“ရွာထဲ နွားလှည်းသွားပြီးသိမ်းရဦးမယ်.. မိန်းကလေး

စိတ်ကြိုက်သာ စီမံထားပေတော့ကွယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဦးကံထွက်သွားပြီး ရည်စူးတွယ်တာ အမဲသားကို ခုတ်ဆစ်ပြီး ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရန် စီစဉ်နေလေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာလုပ်ကိုင်နေတာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေသူက အာရုံရုံ..

“ရည်စူးတွယ်တာ”

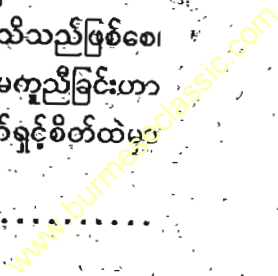
“ဟင်.. ရှင် နိုးနေပြီလား..”

“ကျုပ်နိုးနေတာမဟုတ်ပါဘူး.. အိပ်လို့မှမပျော်သေးတာ”

“ဪ”

“မင်းကိုငါအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ..”

“ကိုအာရုံရုံရယ်.. လူသားအချင်းချင်းသိသည်ဖြစ်စေ၊ သိသည်ဖြစ်စေ ဒုက္ခရောက်နေတာကို ဖေးမကျညီခြင်းဟာ သူသားဆန်တဲ့ကိစ္စပဲမဟုတ်လား.. ဒီအတွက်ရှင်စိတ်ထဲမှာ သယ်လိုမှသဘောမထားပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ... ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုထားပါရစေ...”

“ရှင်သဘောပဲ... ဝိုက်ဆာနေပြီလား...”

“အမဲသားဟင်းနဲ့လေးကို ရှုမိလို့လားတော့မသိဘူး၊ ဝိုက်ဆာသလိုပဲ...”

“ဒါဆို ခဏစောင့်”

“ဆေးဆရာက ဘာပြောသွားလဲ ရည်စူးတွယ်တာ...”

“ခေါင်းကဒဏ်ရာကတော့ သိပ်မများဘူးတဲ့... အင်း... ခြေထောက်ကတော့ ကျိုးသွားသလားဆိုတာကို တိတိကျကျ တော့မပြောခဲ့ဘူး... ဆေးရုံရောက်မှ ဓါတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မှအဖြေ ထွက်မှာ...”

“တောက်... တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ”

“ရှင်ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ... ဦးနန္ဒစည်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ရှင်ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မဘက်က အချိန်နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတာလည်းပါတယ်...”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရည်စူးတွယ်တာ အကြောင်းခုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ... ကျုပ်ဘက်က ဖြစ်ချိန်စာန်လို့လည်း ပါပါတယ်...”

“ကျွန်မသတင်းယူတာမဟုတ်ဘူးနော်... သိချင်လို့”

“မင်းမေးတာကို ကျုပ်မထိမ်ချန်ဘဲပြောပါမယ်... ဇေးလေ”

“ဦးနန္ဒစည် ဘာကြောင့်ရှင်ကိုခုလိုကြံစည်ရတာလဲ”

“သူ့သမီးကြောင့်ဖြစ်မယ်...”

“ဟင်... သူ့သမီးကြောင့်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရည်စူးတွယ်တာ... ဦးနန္ဒစည် သမီး မေဝတီဆူးနဲ့ကျုပ်က ချစ်သူတွေလေ...”

“ဪ”

အာရုံခုံစကားလေးသည် ရည်စူးတွယ်တာရင်ကို လှိုင်းထူစေခဲ့တာတော့အမှန်... ဒါပေမယ့် ရည်စူးတွယ်တာအတွက် အာရုံခုံဟာ ချစ်ခြင်းရဲ့ပုံရိပ်တစ်ခုတော့မဟုတ်ပါ...

“သဘောမတူတာနဲ့... ဒီလောက်ထိရက်စက်ဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး... သူ့သမီးကိုသူထိန်းရင်ရတာပဲ”

“သူ့သမီးကိုသူ မထိန်းနိုင်လို့ ကျုပ်ကိုပစ်မှတ်ထားတာ သါဗျာ...”

“မေဝတီဆူးအချစ်ကိုတော့ လေးစားရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူဆိုပေမယ့်... ငယ်ငယ် ဆေးကတည်းက အတူတူတွယ်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကပိုပြီး ခိုင်နေတာပါ...”

“ငယ်ချစ်ဦးပေါ့”

“အင်း... ဒီလိုပြောရင်လည်း ရပါတယ်... ဟင်းအိုးတူးဦးမယ်... ညကျမှပြောပြမယ် သတင်းစပ်စုမလေး ရည်စူးတွယ်တာ ရေ...”

“အံ့မား... ဒီက ဒါမျိုးဇာတ်လမ်းတွေဆိုရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာ...”

ရည်စူးတွယ်တာဟင်းအိုးကို ချပြီး လုပ်စရာတွေဆက်ပြီး လုပ်နေလေတော့သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့သော သံယောဇဉ်လေးဟာ ခိုင်မာသလိုတော့ ရှိလာခဲ့လေသည်။

ညနေ ဦးကံပြန်ရောက်လာပြီး ထမင်းခိုင်းလေးကို ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

“ဟာဗျာ... ကျွန်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ခုလိုလက်ရာမျိုးကို စားဖူးတာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ... အရင်ကဆိုဟင်းကို ဖြစ်သလိုချက်ပြီးစားနေတာလေ...”

“ဦးကံ ဟင်းကောင်းစားချင်လို့လား...”

“စားချင်တာပေါ့ဗျာ...”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေါ့”

“ပြုချင်တာပေါ့ဗျာ... ယူမယ့်သူကဈေးကိုင်နေတာနဲ့”

“ခွဲချိန်ထိတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရတာ...”

“ဘယ်လိုဈေးကိုင်နေလို့လဲ...”

“သူ့အမေကြီးမသေမချင်းမယူပါရစေနဲ့တဲ့လေ...”

“သူ့အမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတာမှ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်နေတာပဲ... ဆေဖို့ဆိုတာ နောက်ထပ်(၁၀)နှစ်တောင် သေမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ခင်ဗျားဘဝကတော့ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို... ဆံမင်ဖြူမှ အိမ်ထောင်ကျရမယ့်ပုံပေါ်နေပြီဗျာ...”

“ဟုတ်ပါဗျာ...”

ညနေခင်းထမင်းခိုင်းကလေးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ယော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းခဲ့သလို... ထမင်းမြိန်စရာနေ့ကလေးတစ်နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အာရုံရုံ သူ့ကိုယ်တွင် ရထားသောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကိုပင် မေ့သလိုဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ညရောက်တော့ အိပ်ရန်ပြင်ကြလေသည်။ ဦးကံအိမ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်တာမို့ အခန်းဖွဲ့ခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဖေးခန်းနှင့်အိမ်ရှေ့ခန်းနှစ်ခုသာရှိသဖြင့် အိမ်ရှေ့တွင်တန်းစီပြီး အိပ်ဖို့သာရှိသည်။

“ခြင်တော့မကိုက်ဖူးနော်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ရွာက သဲနီမြေနေရာဖြစ်တော့ ခြင်မကိုက်ဘူးလေ... အင်း... မိုးဦးပေါက်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်း ရှိတတ်တယ်...”

ဦးကံ မီးအိမ်လေးကို မီးညှိနေတာကြောင့်...

“ဒါကဘယ်လဲ ဦးကံ...”

“ချစ်ချစ်ဆီသွားပြီး မျက်နှာတော်ပြရဦးမယ်လေ...”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှာလား”

“နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ ရတာပေါ့ဗျာ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးကံ မီးအိမ်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဆင်းသွားလေတော့သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနောက်...

“ရှင် ဆေးတစ်ခွက်သောက်ရဦးမယ်...”

“အင်း...”

ရည်စူးတွယ်တာ ဆေးဆရာဗေဒပညာဆေးကို အာရုံစိုက်လက်ပေါ်တွင် ထည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက်... ရေခဲကလေးကို ငဲ့ပေးလိုက်သည်။

“မင်းကို တကယ်အားနာလှပါပြီ”

“ကိုအာရုံနဲ့... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်တာတွေ၊ အာနာတာတွေကို ပြောနေရတာလဲ...”

“ပြောရမှာပေါ့ဗျာ... ကျွန်နဲ့မင်းက ဘာမှရင်းရင်းနီးနီး မရှိခဲ့ဘဲ ကျွန်အပေါ်မှာ တကယ်ကောင်းနေခဲ့လို့ပါ...”

“ဒါကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပေါ့ရှင်...”

“မင်းဗုဒ္ဓအာသာတော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပါ”

“လူမျိုးကရော...”

“ချင်းလူမျိုးလေ”

“မှည့်ထားတဲ့နာမည်ကျတော့ မြန်မာဆန်တယ်”

“ချင်းနာမည်ရှိပါတယ်... အယ်(လ်)သျှင်ကဲ့ ခေါ်ရတာ တစ်ခုဖြစ်နေတာရယ်... ရန်ကုန်မှာအလုပ်လုပ်နေရတာကြောင့် မှည့်စူးတွယ်တာဆိုပြီး ပြောင်းထားတာ...”

“မိဘတွေ ရှိသေးလား...”

“ဟင့်အင်း... မရှိတော့ဘူး... တစ်ယောက်တည်း ရှင်ဇရာ...”

“ကျုပ်လည်းမိဘနှစ်ပါးလုံးမရှိတော့ဘူး... ညီမလေး တစ်ယောက်တော့ရှိသေးတယ်... သိရိသော်တာတဲ့ မျက်လုံး တွယ်နေတယ်...”

“ဟင်း... ငယ်ငယ်လေးကတည်းကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အသက်ကြီးမှဖြစ်ခဲ့တာပါ... အမေနဲ့ နာမင်းဝယ်ရင်းက ကားကားချင်းတိုက်မိပြီး မျက်စိကိုထိခဲ့တာ လောက်တော့ ဆေးရုံမှာပဲဆုံးခဲ့တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်...”

“ကျုပ်ဘဝအတွက် အဆိုးတွေက အပေါင်းအဖော်နဲ့ နောက်ခဲ့တာပဲလေ...”

အာရုံနှင့် သူ့ဘဝ အတိတ်ကြောင်းများကို ရည်စူးတွယ်ထား
အား ပြောပြလေသည်။ ရည်စူးတွယ်တာနားထောင်ရင်း စိတ်
တွင် အာရုံနှင့်အတွက်မကောင်းခဲ့ပေ... ထို့အပြင် မေဝတီဆူး
အာရုံနှင့်တို့ သံယောဇဉ်ခိုင်မာမှုလေးကိုလည်း ထပ်တူထပ်
ခံစားခဲ့မိလေသည်။

“ကျုပ်ဘဝကြောင်းကိုတော့ပြောပြပြီးပြီ၊ ရည်စူးတွယ်
ဘဝကြောင်းကိုပြောပြဦးလေ...”

“သူ့ဘဝကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို ပြောတယ်ဆို
အကြောင်းတစ်ခုရှိတယ်...”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ရတဲ့သူဟာ... ကို
ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူဖြစ်ဖို့လိုတယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မင်းကိုယုံကြည်လို့ပြောပြပြီးပြီ...”

“ကျွန်မလည်း ယုံကြည်စွာနဲ့ပြောပြမှာပါ... ကျွန်မ
မိဘတွေက ချင်းပြည်နယ်ပာရွာလေးတစ်ရွာမှာ မွေးခဲ့တယ်...
ကျွန်မမွေးချိန်မှာ... တောတွင်းလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေကို အ
ကထိုးစစ်ဆင်နေတဲ့အချိန်ပေါ့... တောတွင်းလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့
က အထိနာပြီး တပ်အင်အားနည်းနေလို့ ရွာမှာရှိတဲ့ယောက်
တွေဆိုရင် အတင်းခေါ်ယူပြီး ဝင်တိုက်ခိုင်းခဲ့တယ်... ဒီလိုအ
ခေါ်ယူတဲ့အထဲမှာ အဖေဟာ ပါသွားခဲ့ပြီး စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှာကျ

ခဲ့တယ်... ရွာကလူတွေလည်း ရွာတွေမှာမနေကြတော့ဘဲ...
အိမ်ရာတွေကို ထားခဲ့ပြီး ဘေးလွတ်ရာကို ပြေးခဲ့ကြရတော့
တာပေါ့... အမေဟာ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီးပြေးရင်း လမ်းမှာခိုးထိ
ခဲ့တယ်လေ...”

“ဟာဗျာ...”

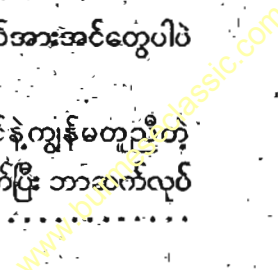
“ဒီပိုးထိတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ အမေဆုံးခဲ့တယ်... ဒီနောက်တော့
ကျွန်မကို ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ခရစ်ယာန်သင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦးက
မွေးစားခဲ့ပြီး ခုချိန်ထိစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါပဲရှင်...”

“မင်းရင်ထဲမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါလား...”

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို
တွေးပြီးရင်နာစေခဲ့ပေမယ့် ဘုရားသခင်ရဲ့စေညွှန်ရာအောက်မှာ
လူသားအားလုံးအပြစ်ဆိုတာကိုဆေးကြောရတာပဲ... အပြစ်တွေ
နဲ့လို့ခံခဲ့ရတယ်လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားတင်းပြီးဘဝရဲ့အနာဝတ်
တို့ ဖြတ်သန်းနေခဲ့တာပါ... ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ဘဝရဲ့ဒဏ်ရာရပ်
ချင်းမတူကြပေမယ့် ဘဝရဲ့ခံစားချက်တွေကိုယ်စီနဲ့တော့ ရှိနေ
ကြတဲ့လူတွေပါပဲ...”

“ဒီဒဏ်ရာတွေဟာ ကျုပ်ဘဝအတွက်အားအင်တွေပါပဲ
ဗျာ...”

“အင်း... ဒီခံစားချက်ကတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မတူညီတဲ့
အချက်ပဲ... ဒါနဲ့... ရှင် ဦးနန္ဒစည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလက်လုပ်

မှာလဲ. . .

“သူနဲ့ကျုပ်ပွဲစဉ်က ရှေးဆက်ပြီးအပြင်ထန်ဆုံးအခြေအနေကို ရောက်မှာပါ. . .”

“မေဝတီဆူးကို ရှင်ထည့်ပြီးမစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ချစ်သူကိုချစ်တဲ့သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ ခုလိုယုတ်မာမှုကို အလျှော့ပေးရမယ့်အဖြစ်တိုတော့ ကျုပ်လက်မခံဘူး”

“ရှင်က တုံ့ပြန်မယ်ပေါ့”

“မလွဲသာတဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေပြီလေ. . .”

“မေဝတီဆူးမုန်းသွားမှာ စိတ်ဆိုးသွားမှာကို ရှင်မစိုးရိမ်ဘူးလား. . .”

“ဝယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့အမုန်းကို မလိုချင်ပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘဝမှာ ဦးနှုတ်စည်ရဲ့ကောက်ကျစ်မှုတွေက ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်လို့မရတဲ့ကိစ္စတွေရှိနေသေးတယ်”

“ရှင်ကိုလုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စလား. . .”

“ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စတစ်ခုတင် မကဘူး. . . ကျုပ်ဖခင်ကိုလည်း လုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စပါ မါနေတယ်. . .”

“ဟင်”

“ကျုပ်ဖခင်ကားမှောက်ပြီးသေဆုံးခဲ့စဉ်က. . . ဒက်ဒီနဲ့အတူပါသွားတဲ့ ဦးမြတ်မိုးနဲ့ကျုပ်တွေ့ခဲ့စဉ်က ဒက်ဒီသေဆုံးတာ

တာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိခဲ့တယ်. . . ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး. . . ဦးမြတ်မိုးကတော့ ဦးနှုတ်စည်လက်ချက်လို့ပြောခဲ့တယ်. . .”

“ဘာကြောင့်သူကပြောနိုင်တာလဲ. . .”

“ဒက်ဒီတို့ခရီးထွက်စဉ်က ဒက်ဒီရယ်၊ ဦးမြတ်မိုးရယ်၊ ဦးနှုတ်စည်ရယ်. . . အတူတူထွက်ခဲ့ကြတာ. . . အပြန်ကျတော့ ဦးနှုတ်စည်ဟာ မခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့စနစ်နဲ့တယ်လေ”

“အဲဒီကအပြန်မှာ. . . ရှင်ဒက်ဒီကားမှောက်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်ဒက်ဒီနဲ့ဦးနှုတ်စည်ကြားမှာ ပဋိပက္ခရှိခဲ့ဘူးလား”

“ဦးမြတ်မိုးစကားအရတော့. . . ပြန်ခါနီးညက ဒက်ဒီနဲ့ ဦးနှုတ်စည်တို့စကားများခဲ့ကြတယ်တဲ့. . . များရတဲ့အကြောင်းကတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေကြေးတွေကို ဦးနှုတ်စည်က တခြားကိစ္စတစ်ခုမှာ ဒက်ဒီအမည်နဲ့အသုံးပြုထားတာကိုသိလို့ စကားများခဲ့ကြတာ. . . သိပ်ပြီးအကြီးအကျယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း. . . စဉ်းတော့စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာကြာပါပြီ. . .”

“တကယ်လို့ ဦးနှုတ်စည်ဟာ ရှင်ထင်ထားသလိုဟုတ်နေသို့ရင်ရော. . .”

“ကျုပ် ဒက်ဒီအတွက် လက်တုံ့ပြန်ရမှာပေါ့”

“ရှင့်ကိုသတိတော့ပေးချင်တယ်... ”

“ဘာများလဲ ရည်စူးတွယ်တာ... ”

“လက်စားချေခြင်းကို ဥပဒေအပြင်ကမလုပ်ဘဲ ဥပဒေဘောင်ထဲက လုပ်စေချင်တယ်”

“ကျုပ်လည်း ဥပဒေဘောင်အတွင်းကပဲ လုပ်မှာပါ... ”

“ရှင်နဲ့မေဝတီဆူးရဲ့အနာဂတ်ကိုရင်လေးမိပါတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ... ဆူးတစ်ယောက် ကျုပ်အပေါ်မှာ နားလည်ပေးနိုင်မယ်လို့ထင်ထားပါတယ်... ”

“နောက်ပြီး... ခုလိုဖြစ်နေချိန်မှာ ဆူးရှိနေတယ်”

“ဒါဆိုရင်သူလည်း ရှင့်ကိုသေပြီလို့မှတ်နေမှာပဲနော်...”

“ဆူးထင်ပြီးကြေကွဲနေမှာတော့ သေချာပါတယ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မအကြံအစီအစဉ်ချပြချင်တယ်... ”

“ဘာအကြံလဲ”

“ဦးနန္ဒစည်ဟာ ရှင့်ကိုသေပြီလို့သတ်မှတ်ထားမှာပဲ”

“သိပ်ပြီးသေချာတာပေါ့”

“ဒီတော့... ရှင်လည်း သူတို့ထင်ထားတဲ့အတိုင်း သေတဲ့လူအဖြစ်နဲ့နေပြီး ဦးနန္ဒစည်ရဲ့လုပ်ကြံရက်စက်မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ပေါ့... ရှင့်ခြေထောက်ဆေးကုဖို့ကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်တောဝန်ယူပါမယ်... ”

“မင်းပြောတဲ့အကြံမဆိုးပါဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ညီမ

လေးသီရိသော်တာတစ်ယောက်အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေမှာကို ခြစ်စေချင်ဘူး... ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးခွဲစိတ်ဖို့အချိန်ကလည်း နီးနေပြီ... ”

“ရှင့်ညီမ သီရိသော်တာကိုတော့ ရှင်မသေဘူးဆိုတာကို အသိပေးပြီးအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြထားရမှာပေါ့”

“ကျုပ်က ခုချိန်မှာဒုက္ခိတတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတော့ ရည်စူးတွယ်တာကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပါ... ”

“ရှင့်ကိစ္စကိုကျွန်မကိစ္စလို့သဘောထားပြီးဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ... ခု သီရိသော်တာကို ဘယ်သူနဲ့ထားလဲ... ”

“ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်လှိုင်ဆိုတဲ့အဒေါ်တစ်ယောက်က သီရိအတွက်အဖော်လုပ်ပေးနေတယ်လေ... ”

“ကိစ္စတွေက ရန်ကုန်ကိုရောက်မှစီစဉ်ကြတာပေါ့... ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီရွာလေးမှာရှင့်ဒဏ်ရာသက်သာအောင် ထုပ်ပြီး ဆေးရုံကိုသွားနိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာပဲ... ကဲ... ရှင်ထည်း ဒဏ်ရာအရှိန်နဲ့အိပ်တော့လေ... ”

“အင်း... မင်းလည်းအိပ်လေ”

နစ်ယောက်သား ကြမ်းတပြေးတည်းတွင် လှဲလှိက်ကြလေသည်။

“ရှင့်ကိုတစ်ခုတော့ပြောထားရမယ်”

“ဘာများလဲ ရည်စူးတွယ်တာ... ”

“ပထမဦးဆုံး ရှင်ကျွန်မကို ရည်စူးတွယ်တာဆိုပြီးခေါ်နေတာကို ပြင်လိုက်ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ စိမ်းရောင်သန်းတဲ့အခေါ်အပြောတွေကို မသုံးကြနဲ့တော့...”

“ကောင်းပါပြီ ရည်စူး”

“ကျွန်မတော့ ရှင်ကိုအာရုံလို့ပဲခေါ်မယ်... ကျေနပ်လား...”

“ကျေနပ်တီတယ်ဗျာ”

“နောက်တစ်ခက်တော့ ရှင်အတွက်လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့အပေါ်မှာ ရှင်အမြင်ရှင်းဖို့တော့လိုအပ်တယ်”

“အမြင်ရှင်းတယ်ဆိုတာ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ယောက်ျားလေးတော်တော်များများ မြင်တတ်တဲ့ကိစ္စလေး...”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခုလိုဂရုစိုက်မှုတွေဖြစ်ပြီဆို... ဒီအပေါ်မှာ တစ်မျိုးတွေးတတ်လို့...”

“ရည်စူးထင်ထားတဲ့ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ ကျုပ်မလေးဘူးဆိုတာတော့ ယုံထားစေချင်ပါတယ်...”

“ယုံထားပါမယ် အာရုံ... မနက်မြန်ဆူ ဆေးဆရာကြီးက ရှင်ခြေထောက်ကို ကြပ်စည်းမယ်တဲ့... ဒါမှခရီးသွားတဲ့အခါ...”

မနာဘူးတဲ့...”

“ကျုပ်ခြေထောက်က အမြန်ဆုံးကောင်းစေချင်ပါပြီ”

နှစ်ယောက်သားစကားသံလေးများ တိုက်ဆိတ်သွားသလို အပြင်တွင်တိုက်ခတ်နေသော လေပြေကလေးများကြောင့် ထွန်းညှိထားသော မီးခွက်ကလေးအလင်းရောင်မှာ ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

“အီး... တီး...”

“ဟင်... အာရုံဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ချမ်းလာတယ်ဗျာ”

ရည်စူးတွယ်တာ သူ့ခြုံထားသော စောင်ကလေးကိုပင် အာရုံစိုက်ခြုံပြီးပေးလိုက်လေသည်။

“ရတယ်... မင်းခြုံပါ”

“အာရုံ... ဘာမှထပ်ပြီးပြောမနေနဲ့... ခြုံထား”

စောင်နှစ်ထပ်ခြုံထားပေမယ့် အချမ်းကမပြေသဖြင့်... ရည်စူးတွယ်တာ အာရုံစိုက်ပေါ်မှ သူ့ကိုယ်လေးကိုဖိပြီး ဖက်ထားပေးလိုက်လေသည်။

အာရုံစိုက် အားနာပေမယ့် အချမ်းရဲ့ဒဏ်ကိုမြေစေတာကြောင့်... ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်နေလိုက်လေတော့သည်။

ရည်စူးတွယ်တာ အိမ်ထဲသို့လှမ်းပြီးမဝင်ခင် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားနော ကားကိုတွေ့ကတည်းက ဦးနန္ဒစည်မဟုတ်ရ ဆူးတော့ရောက်နေပြီဆိုတာကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ရည်စူးတွယ်တာ အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ ငိုရွိုက်သံယူဖို့ ကိုမူထပ်ပြီးကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုငိုရွိုက်သံသည် အာရုံ ညီမဖြစ်သူ သီရိသော်တာ ငိုရွိုက်သံပင်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် မေဝတ်ဆူးနှင့်ဦးနန္ဒစည်ကိုပါ တွေ့လိုက် ရသလို . . . တိုက်ခုံအင်္ကျီအနက်ဝတ်ထားသော ရှေ့နေတစ်ဦးပါ ပါထပ်ဆင့်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရည်စူးတွယ်တာအိမ်ပေါ်ကို တက်သည်နှင့် . . . ဦးနန္ဒစည် သူ့ကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“မင်း . . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလာလုပ်ရမလဲ . . . သတင်းထောက်ဆိုတော့ သတင်း ဖွဲ့ဖို့လာတာပေါ့ . . .”

ဥပေက္ခာဆူး

“ဒီနေရာဟာ သတင်းယူရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ်လည်း ကျွန်မကို တားမြစ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့နေရာ တုတ်ဘူး”

“ဘာ . . .”

“ဒက်ဒီရယ် . . . သီရိကို အားနာပါဦး”

“တူမကြီးက ဘာသတင်းများယူချင်လို့လဲ . . .”

ရှေ့နေကြီးက အေးဆေးစွာပင်မေးတာကြောင့် . . .

“အာရုံခံသေတယ်၊ ရှင်တယ်ဆိုတာကို အရင်ဆုံးသိချင် ပါတယ် . . .”

“အာရုံခံသေသွားပြီကွဲ့ . . .”

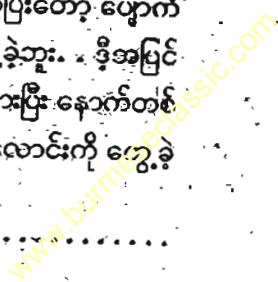
“အာရုံခံသေတယ်ဆိုတာကို ဘာသက်သေနဲ့ပြောနိုင် နေလဲ”

“မင်း မလိုအပ်တာမမေးနဲ့”

ဦးနန္ဒစည်က ဒေါသတကြီးနှင့်ပြောလေသည်။

“မေးပါစေဦးနန္ဒစည် . . . သူမေးတာသဘာဝကျပါတယ်၊ လိုကွဲ့ . . . မောင်အာရုံခံ ဆိုင်ကယ်ပေါက်ကွဲပြီးတော့ ပျောက် သွားခဲ့တယ် . . . လိုက်ရှာပေးမယ့် ဘာမှမတွေ့ခဲ့ဘူး . . . ဒီအပြင်

ဆိုင်ကယ်ရဲ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ် နာရီ မီးလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ခဲ့ သေး . . .”

“ဟင်... -”

ရည်စူးတွယ်တာ ထိုအလောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။ ထိုအလောင်းသည် အာရုံရုံ၏အလောင်းမဟုတ်တာ သေချာပေမယ့် ဘယ်သူ့အလောင်းလဲဆိုတာ မပြောတတ်ပေ။

“တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ကျွမ်းထားလို့ အလောင်းတစ်လုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တော့ဖြစ်နေပါပြီ... ဒါကြောင့် အလောင်းဟာ မောင်အာရုံရုံရဲ့အလောင်းဆိုတာ ကောက်ချက်ချလို့ရတယ်လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ခုလိုသိခွင့်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တူမက နောက်ဘာဆက်ပြီးသိချင်သေးလဲ...”

“မင်းအာရုံ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီအနေသေဆုံးသွားတဲ့ အာရုံရုံအတွက် ဘာတွေဆောင်ရွက်ပေးတာမရှိသလဲဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်...”

“အင်း... တကယ်ဆို မောင်အာရုံရုံဟာ ကြေးစားဝင်လုပ်ပေးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် ထိခိုက်ဖြစ်ပွားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားတာဆိုတော့ ဦးနန္ဒစည်အနေနဲ့တော့ တာဝန်မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် လူသားချင်းစာနာနဲ့ သူ့ဘာသာနစ်နာကြေးကိုစေတနာနဲ့လာပြီးပေးတာပါ”

“ကျွန်မနောက်ဆုံးပေးချင်တယ်...”

“မေးပါ မိန်းကလေး”

“အာရုံရုံသေဆုံးသွားတာဟာ ရိုးရိုးသားသားသေတာမဟုတ်ဘဲ... တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလို့သေတာမျိုးရော ဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

“ဟင်”

“ဟာ...”

ရည်စူးတွယ်တာ စကားကြောင့် ဦးနန္ဒစည်မျက်နှာပျက်သွားပြီး...

“မင်းပေါက်ကရတွေမမေးနဲ့”

“ဒါမေးသင့်ဆုံးမေးခွန်းပါ”

“တူမလေးပြောတဲ့မေးခွန်းကို အန်တယ်တို့ဘက်ကတော့မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းချက်ထုတ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးရှိပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း သက်ဆိုင်ရာကနေ ဖော်ထုတ်စုံစမ်းမှုတွေကို ဝယ်နေပါတယ်... ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာနောက်တော့အဖြေထွတ်မှပေါ်ကွယ်...”

“မင်းမေးချင်တာကျန်သေးလား...”

“မရှိတော့ပါဘူး... အခုလိုဖြေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ရပါတယ်ကွယ်... ဒါအန်ကယ်တာဝန်ပါ”

“ဒါဆိုပြန်မယ်... သမီး ပြန်ကြရအောင်...”

ဦးနန္ဒစည်ဆက်ပြီးထိုင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။

“သီရိ... မမဆူးပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်... မမဆူး သီရိဆီကိုရောက်နေမှာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ဒီက သတင်းထောက်လည်း သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ မေဝတီဆူး”

အားလုံးအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားသည်နှင့် အိမ်ပေါ်တွင် သီရိသော်တာနှင့် ရည်စူးတွယ်တာတို့နှစ်ယောက်သာကျန်ခဲ့ပြန်လေသည်။

“မမက သတင်းထောက်လား...”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး... ဆူတို့ဘာတွေပြောသွားလဲ...”

“အန်ကယ်ဦးနန္ဒစည်ကတော့ ငွေ(၁၀)သိန်းပေးခဲ့တယ် မမဆူးကတော့ သီရိမျက်လုံးခွဲစိတ်ဖို့ကို တာဝန်ယူသွားတယ်... မမ...”

“ပြောလေ သီရိ”

“ကိုကိုကို လုပ်ကြံခဲ့တာလား...”

“ခုချိန်မှာတော့ ပြောဖို့စောနေသေးတယ်ကွယ်... သီရိ...”

ဥပေက္ခာဆူး

သိထားဖို့ မမပြောခဲ့မယ်... ခု မမပြောတဲ့စကားကို သိရင်လဲ ဖို့တော့လိုတယ်... ”

“ဟုတ်ကဲ့... သီရိနှုတ်လုံမပါမယ်”

“သီရိရဲ့ တိုကိုမသေဘူး”

“ရှင်... မမ ဟုတ်ရဲ့လား... သီရိကိုစိတ်ဖြေသာအောင် ချားပြောနေတာလား မမ...”

“မမ သီရိကိုဘာလို့ညာရမှာလဲ... နောက်တော့ သီရိ တိုကိုနဲ့ဆက်သွယ်ပေးမှာပါ...”

“မမရယ်... သီရိဝမ်းသာလိုက်တာ”

“သီရိကိုကိုမသေတာကို ဘာကြောင့်ဖွဲ့ကွယ်ထားရတယ်ဆိုတာတော့ နောက်မှမရှင်းပြမယ်... သီရိကိုကိုခြေထောက်အနိအက်နေလို့ လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ဆေးကုသမှုခံနေတယ်... သီရိသိအောင် မမလာပြီးပြောတာ...”

“မမဆီမှာ ကိုကိုရှိနေတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“မမဆူးသာသိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိုက်မလဲ...”

“သီရိ”

“မမ”

“ဧဝတီဆူးကိုပေးမသိပါနဲ့... မမတို့မှာလုပ်စရာကိစ္စ အားတွေရှိနေလို့...”

“စိတ်ချ... သီရိ ဘယ်သူမှမပြောပါဘူး... ကိုကိုနဲ့တွေ့
နိုင်အောင် မမစီစဉ်ပေးပါနော်...”

“သီရိ ဒီအတွက်ဘာမှမပူနဲ့... မကြာခင်တွေ့ရမယ်”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူကယ်ခဲ့တာလဲ မမ...”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ကျေးဇူးတော်အရ ကယ်သူပေါ်ခဲ့တာပေါ့
ကွယ်... ကဲ... မမသွားမယ် သီရိဆီ မမအဆက်အသွယ်လုပ်နေ
မှာပါ...”

“မမ... သီရိမျှော်နေမယ်နော်... ဪ... ဒါနဲ့မနာမည်
က...”

“ရည့်စူးတွယ်တာ... သီရိကိုကိုနဲ့အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်
ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့သိထား...”

“ဟုတ်ကဲ့ သီရိမှတ်ထားပါမယ်”

“မင်းငါ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ...”
ဦးနန္ဒစည်က သောက်လက်စအရက်ခွက်ကို အောက်သို့

“မြတ်မိုးရာ... အေးအေးဆေးဆေးသောက်ပါဦး”
“ငါ အရက်သောက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး... မင်းတွေ့ချင်
တယ်ဆိုလို့လာတာ”

“ငါတွေ့ချင်တာ ငါတစ်ယောက်တည်းအတွက်မဟုတ်
ဘူး... မင်းအတွက်လည်းပါတယ်”

“ဘာ... ငါ့အတွက်ပါတယ်... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် မြတ်မိုး... မင်းသတင်းတွေငါကြားတယ်...
မင်းပိုးပွားရေးတော်တော်လေးကို ကျနေတယ်... ပြီးတော့ မင်း
အမျိုးသမီးလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးတဲ့... ဒီအတွက်
ငါ့မှာငွေလိုအပ်နေတယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့မှာငွေလိုအပ်နေတာတော့သေချာ
တယ်... ဒါပေမယ့် မင်းလိုလူမျိုးဆီကမယူဘူး”

“မြတ်မိုး.. မင်းလည်း မင်းဆရာအတိုင်းဖဲ ခေါင်းမာတာကိုး.. .”

“ငါတို့က ခေါင်းမာတာမဟုတ်ဘူး.. . ငွေကို မင်းလို လောဘဇောတက်ပြီးမမက်ခဲ့တာကွ”

“အင်းလေ.. မင်းသိပ်ပြီး မာနထောင်နေရင်.. . မင်းဘဝအတွက် ဘယ်လောက်ထိဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ.. . မင်းအိမ်ကိုဘာမဟုတ်တဲ့ငွေလေးနဲ့သူများလက်ကို အပ်တော့မှာလား.. . .”

“ဟင်”

ဦးမြတ်မိုးနဲ့ဝတ်သက်ပြီး အကြောင်းစုံကိုသိနေတာကြောင့် ဦးမြတ်မိုးအံ့အားသင့်သွားသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါမာနဖာရားဟာ ကောင်းတာရှိသလို ကောင်းတာလည်းရှိတယ် မြတ်မိုး.. . မင်းစဉ်းစားပါ”

“ငါက ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“မင်းဒီဒုက္ခတရားပွေ လွတ်ကင်းချင်တယ်ဆိုရင် မင်းငါအေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြမယ်.. .”

ဦးမြတ်မိုးအတွက် တကယ့်အကျပ်အတည်းတွေကို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အချိန်ရောက်နေတာမို့ ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ဆွေးနွေးမှုကို လက်ခံရတော့မှာဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ.. မင်းဘာပြောချင်လဲ.. . ပြောလေ”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ.. . ဖြောင်း.. . ဖြောင်း”
ဦးနန္ဒစည် လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်နှင့်တပည့်တစ်ယောက် အွတ်လာပြီး.. .

“ဆရာ.. . ဘာကိစ္စလဲ”

“ငါစားပွဲပေါ်က အိတ်တိုယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြတ်မိုး.. . အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား.. . .”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆိုတစ်ခွက်လောက်တော့သောက်ကွာ”

“ငါမသောက်ဘူး နန္ဒစည်”

ဦးနန္ဒစည်ရဲ့တပည့် သားရေအိတ်တစ်လုံးကို ယူလာပြီး အလေ့သည်။ ဦးနန္ဒစည် သားရေအိတ်ကို ဦးမြတ်မိုးရှေ့တွင် ထားတာ.. .

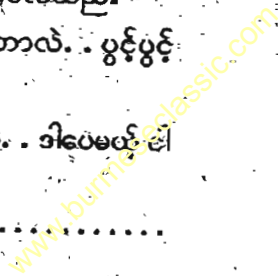
“ဒီထဲမှာ မင်းအိမ်ရွေးဖို့ ငွေသိန်း(၂၀၀)ရှိတယ်”

“ဟင်”

ဦးမြတ်မိုး မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“နန္ဒစည်.. . မင်းငါ့ဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ.. . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော”

“မင်းဆီမှာ ငါလိုချင်တာမရှိပါဘူး.. . အဲ.. . ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်တာတော့ရှိတယ် မြတ်မိုး”

“မင်းက ဘာကိုသိချင်တာလဲ”
“မင်းဆရာနေမင်းသော်ရထားတဲ့မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ဘယ်
မှာထားလဲ...”

“ဘာ... နန္ဒစည် ငါမသိဘူး”

“မင်းသိပါတယ် မြတ်မိုးရာ... ခုကိစ္စမှာမင်းရယ် ငါရယ်
နေမင်းသော်ရယ်ပဲသိခဲ့တဲ့ကိစ္စလေ... မင်းငြင်းလို့ ဘာမှအကျိုး
မရှိဘူး... တကယ်လို့သာမင်းပြောမယ်ဆိုရင် မင်းလည်းဒီဘဝ
ကနေကျွတ်မယ်... ငါလည်းရသင့်တာတွေရမယ်လေ...”

“နန္ဒစည်... မင်းဒီလောက်ချမ်းသာနေတာတောင်
ရတနာပစ္စည်းတွေကို မက်တုန်းလား...”

“မြတ်မိုး... လူဆိုတာ လောဘရဲ့သားတောင်ပဲ... မြေ
ထဲက ရတနာတွေဟာ ခုငါ့ချမ်းသာတာထက် ဆယ်ဆလောက်
ရှိနေမှာကွ... မင်းအတွက် မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ဒီရတနာတွေဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ
လေ...”

“မြတ်မိုး... မင်းဆရာစကားတွေငါ့ကိုထပ်ပြီး လာမပြော
နဲ့ကွာ... ဒါကြောင့်လည်း မင်းဆရာသေခဲ့ရတာ”

“ဆရာနေမင်းသော် ဘာကြောင့်သေရသလဲဆိုတာရော
မင်းမမေးဘူးလား နန္ဒစည်”

“မေးစရာမှမလိုအပ်ဘဲ”

“ဘယ်လိုအပ်မလဲ... မင်းလုပ်ကြံခဲ့တာကိုး”

“မြတ်မိုး မင်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

“ဘာလဲ နန္ဒစည်... ဟုတ်တာပြောလို့နာသွားသလား”

“ငါလုပ်တယ်ဆိုတာကို မင်းဘာနဲ့သက်သေပြမလဲ...”

ပြော”

“သက်သေမပြနိုင်လို့ မင်းဒီလောက်ထိအပြင်မှာနေနေ
ရတာပေါ့ကွာ...”

“မြတ်မိုး... မင်းငါမေးတာကိုပဲပြော... မင်းပြောနိုင်
လော့”

“စိတ်မတောင်းပါဘူး နန္ဒစည်... ငါ့ဘဝဘယ်လောက်ပဲ
ဒုက္ခရောက်ရောက် မင်းဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့လောဘအောက်မှာ ခူး
ထောက်ဘူး... ငါမပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ”

“ငါပြန်မယ်...”

ဦးမြတ်မိုး သူ့ရှေ့က ငွေအိတ်ကို ဦးနန္ဒစည်ဘက်သို့ပြန်
ထွန်းပို့ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“ပြောင်း... ပြောင်း”

“ဆရာ ပြောပါ”

“ဒီကောင်ကိုမမ်းပြီး ခေါ်ခဲ့ကြတော့...”

“စိတ်ချ ဆရာ”

“ဟား ဟား ဟား.. မြတ်မိုး.. မင်းလည်း မင်းဆရာလို ဝိုက်မတဲ့ကောင်ပဲ.. ငွေမလိုချင်တော့လည်း လိုချင်တာကို ဖေးရတာပေါ့ကွာ”

ဦးမြတ်မိုးအပြင်ကိုရောက်တော့ စိတ်ထဲတွင်မလုံမလဲဖြစ်တာကြောင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားတစ်စီး မောင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. ခြေလှမ်းကိုအသွက်ဆုံး လှမ်းကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားနှင့်လူမို့ နောက်မှလိုက်လာသောကားမှာ ဦးမြတ်မိုးကို မှီလာလေသည်။ ကားပေါ်မှဦးနန္ဒစည်ရဲ့လူနှစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး..

“ဦးမြတ်မိုး.. အေးအေးဆေးဆေးပြန်လိုက်ခဲ့ပါ..”

“မလိုက်ဘူး”

“ခင်ဗျားခေါင်းမာလို့ အကျိုးမရှိဘူးနော်”

“မင်းတို့လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရအောင်.. ဥပဒေမဲ့တိုင်း

မြည်မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကဲ.. ကြာတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ..”

ဦးမြတ်မိုးနောက်သို့ဆုတ်ပြီး ထွက်ပေါက်ကိုရှာလိုက်သည်။ နန္ဒစည်ရဲ့တပည့်နှစ်ကောင်က ခါးမြှောင်ကိုယ်စီထုတ်ပြီး အတင်းဝင်ဆွဲတာကို ရုန်းကန်ရင်း..

“ရှင်”

“အ”

ဦးမြတ်မိုးဝိုက်ဆီသို့ ခါးမြှောင်ကစိုက်ဝင်သွားသည်။

“ငမဲ.. မင်းဘယ်လိုလုပ်တာလဲ..”

“ငါခါးကို အတင်းဝင်လုတာကို”

“ဟာ.. ဟိုမှာ မီးရောင်”

အဝေးမှ ကားတစ်စီးမောင်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်..

“ဆွဲခေါ်ပြီး ကားပေါ်တက်ကွာ..”

ခါးဒဏ်ရာနှင့်ဦးမြတ်မိုးကို ကားပေါ်သို့ဆွဲတင်ချိန်တွင် အဝေးမှမောင်းလာသော ကားမှာ ဦးနန္ဒစည်တပည့်များကားဆီသို့ရောက်လာပြီး..

“ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ.. အရက်မူးနေလို့တွဲခေါ်တာလေ”

“ယုတ္တိမရှိတာတွေပြောမနေနဲ့.. ရှင်တို့ပုံစံက မတုတ်တာလုပ်လာတဲ့ပုံစံ”

“မင်း ဝင်မပါနဲ့..”

ရည်စူးတွယ်တာ ဦးနန္ဒစည်ရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ခပ်ဆည်တည်ဖြင့်ကြည့်ကာ..

“ရှင်တို့ဘယ်သူတွေဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်.. ဦးနန္ဒစည်

www.burmeseclassic.com

သန

ရွှေဘဝင်

ရဲ့ တပည့်တွေ... "

"ဟ"

"ဟိုက်"

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သော လူမိုက်နှစ်ယောက် ရည်စူးတွယ်တာကိုပါ အပြတ်ရှင်းရန်သာရှိသဖြင့် ဓါးမြှောင်ဖြင့် ပြေးဝင်ထိုးလေတော့သည်။

"ကဲ ဟယ်... "

"ဖြောင်း"

ရည်စူးတွယ်တာ အသင့်ပါလာသော တုတ်ဖြင့် ပြေးဝင် လာတဲ့တောင်ကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး နောက်တစ်ကောင်ကိုရိုက်မည် အဖြူ... ကားဆီကိုပြန်ပြေးကာ မောင်းပြေးလေတော့သည်။

"အား... ကျွတ်... ကျွတ်... "

"ဦးလေး"

ရည်စူးတွယ်တာ ဦးမြတ်မိုးကို တွဲပြီး ကားပေါ်သို့တင် ကာ... ဆေးရုံသို့မောင်းခဲ့လေသည်။ ဇလာဇလာဆွယ် ဒီနေ့ ဂျာနယ်တိုက်မှ ကားကိုကိစ္စတစ်ခုအတွက် သွားရန်ယူလာတာမို့ ဦးမြတ်မိုးကို ကယ်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

"ဒါဆို... ဦးနန္ဒစည်ကို သက်ဆိုင်ရာကမဖမ်းနိုင်ဘူးပေါ့ တုတ်လား... ရည်စူး"

"တုတ်တယ် အာရုံ... ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ တပည့်လုပ်တဲ့ ငမဲက သစ္စာရှိတယ်... ဦးမြတ်မိုးကို သူပုဂ္ဂိုလ်ရေးအငြိုးကြောင့် ဓါးနဲ့ ထိုးတာဆိုပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးတယ်လေ... "

"ဦးမြတ်မိုး ဒဏ်ရာကရော... "

"ဗိုက်ဆိုးတော့ နည်းနည်းကောင်းသွားတယ်... ဆေးရုံ နာလေ... "

"ဦးမြတ်မိုးကို ဘာကြောင့် သတ်ရသလဲဆိုတာ သိပြီလား"

"ဒီအကြောင်းတွေကိုမသိရသေးဘူး"

"ဦးမြတ်မိုးက သက်ဆိုင်ရာတို့ ဖွင့်မပြောဘူးလား... "

"မပြောသေးဘူး... ဦးမြတ်မိုးအနေနဲ့ ဦးနန္ဒစည်ကို သက် ဆွေမခိုင်လို့ဘဲ မပြောချင်တဲ့သဘောဖြစ်မှာပေါ့... "

"ရည်စူး"

"အာရုံသာပြောချင်လဲ"

www.burmeseclassic.com

“ငါ ဦးမြတ်မိုးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ရည်စူးလည်းစိစဉ်ထားပါတယ်... ဦးမြတ်မိုး ဆေးရုံက ဆင်းတာနဲ့ခေါ်ခဲ့မှာပါ... ဒါမှအကြောင်းစုံကို သိရမှာလေ... ဒီနေ့အထူးဧည့်သည်တစ်ယောက်တောင်ပါလာသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ရည်စူး”

“ခဏလေးစောင့် ရည်စူးထွက်ပြီးခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း”

ခုတင်ပေါ်တွင် အာရုံခံကိုထားခဲ့ပြီး ရည်စူးတွယ်တာ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့လေသည်။ အာရုံခံကိုထားသောနေရာမှာ မင်္ဂလာဒုံဘက်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲရှိ အပြင်မှ သိဖို့ရာမလွယ်ကူနိုင်ပေ... တစ်ပတ်တစ်ခါအပြင်ဆေးခန်းတွင် အာရုံခံခြေထောက်ကိုဆေးကုနေရလေသည်။

အာရုံခံပေါ်တွင် အစစအရာရာကောင်းလှသော ရည်စူးတွယ်တာ၏ သံယောဇဉ်ပေါ်တွင် တကယ်ပင်လေးစားမိလေသည်။

“ဟင်... သီရိ ညီမလေး... ”

“ကိုကို... ”

သီရိကို ရည်စူးတွယ်တာတို့ပြီး အာရုံခံခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းစေလိုက်လေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်တစ်ယောက် ထိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး သီရိခိုနေလေတော့သည်။

“ကဲ တိတ်ပါ ညီမလေးရယ်... ကိုကိုမသေဘူးဆိုတာကို သိပြီပဲ... ”

“ကိုကိုရယ်”

“ကဲ... မောင်နှမနှစ်ယောက်စကားပြောကြဦး... စားသောက်ဖို့တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း”

ရည်စူးတွယ်တာ ထွက်သွားပြီးနောက်...

“ကိုကို”

“ပြောလေ”

“မမဆူးက ညီမလေးဆီကိုရောက်တိုင်းငိုငိုနေတာကိုမကြည့်ရက်ဘူး... ”

“ညီမလေးရယ်... ကိုကိုလည်း ဖွင့်ပြီးပြောပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆူးတစ်ယောက် စိတ်ခံစားမှုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“စိတ်ခံစားမှုဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ဒီလိုညီမလေးရဲ့... ကိုကိုကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့သူဟာ ဆူးအက်ဒီဖြစ်ဖို့များတယ်... ”

“ဟင်”

“ချစ်သူနဲ့ရန်သူကြားမှာ ကိုကိုရပ်တည်ပြီး အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ဖွင့်မပြောတာပါ”

“မမဆူး သနားပါတယ်... ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး... ဆူးဒက်ဒီရဲယုတ်မာ
မူတွေကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ခွင့်မလွှတ်ပေးနိုင်ဘူး ညီမလေး...
ကဲ... ဒါတွေထားဦး ညီမလေးမျက်လုံးဘယ်နေခဲ့စိတ်မှာလဲ”

“ခုလာမယ့် စနေနေ့... ဆရာကြီးကတော့ပြောပါတယ်”
“ဘယ်လိုပြောတာလဲ...”

“ညီမလေးမျက်လုံးအခြေအနေက အားရစရာကောင်း
တယ်တဲ့... ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအောင်မြင်နိုင်ဇာယ်တဲ့”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ”

“ကိုကို...”

“ပြော”

“သီရိမျက်လုံးပြန်ကောင်းသွားရင် ကိုကိုစတန့်လုပ်တဲ့
အလုပ်ကိုမလုပ်ရတော့ဘူးနော်...”

“စိတ်ချ... ကိုကို မလုပ်တော့ပါဘူး”

“မမဆူးက ဒီအကြောင်းတွေပြောတိုင်း ငိုလည်းငို...
ယူကနူးမရဖြစ်နေခဲ့တာ... သူ့အတန်တန်ပြောရက်နဲ့ ကိုကိုက
ညီမလေးအတွက် ခေါင်းမာနေခဲ့တာတဲ့...”

“ကိုကို ခေါင်းမာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး... ဦးနန္ဒစည်ရဲ့
ငွေကြေးနဲ့မတူချင်လို့ပါ”

“ခု သီရိခွဲစိတ်ရေးကိစ္စအားလုံး မမဆူးပဲ စီစဉ်ပေးနေတာ
မမတွယ်တာလည်း သီရိဆီလာပြီး လိုအပ်တာအားလုံးကိုလုပ်

ပေးပါတယ်... ခုမှ သီရိအစ်မနှစ်ယောက်ကြားမှနေရသလို
ဖြစ်နေတာ... မမတွယ်တာက တကယ်စိတ်ရင်းကောင်းတယ်
နော်... ကိုကိုအပေါ်လည်း ဂရုစိုက်တယ်”

“ရည်စူးတွယ်တာဟာ ကိုကိုအတွက် မိတ်ဆွေစစ်မိတ်
ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ ညီမလေး”

“မမဆူးနဲ့လည်း အဆင်ပြေကြာထယ်... ဟိုတစ်နေ့က
သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဆေးရုံကိုတောင်သွားရသေးတယ်...
သီရိစိတ်ထဲမှာ တကယ်ကိုကျေနပ်နေတာမှမပြောနဲ့...
ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ...”

“မမဆူးက ကိုကိုသေပြီမှတ်ပြီး ဒီစားနေရတာကိုသနား
ထယ်...”

“တစ်နေ့တော့သီရိမှာပေါ့ကွယ်...”

“အင်း... ကိုကိုကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“မမဆူးကိုမန္တလေးကရောက်နေတဲ့ကောင်နဲ့ ပေးစားဖို့
နန္ဒစည်က စီစဉ်တာကိုမမဆူးကလက်မခံဘဲ အိမ်ပေါ်တဆင့်
ပြီး သူ့အဘွားအိမ်မှာသွားနေတယ်လေ...”

“ဪ”

“ကဲ... မောင်နှမနှစ်ယောက်စကားပြောလို့ဝရင် ထမင်း

စားကြရအောင်... ပြီးတော့မှ တစ်နေ့လုံးစကားပြောကြ...
ညနေမှပြန်ပြီးပို့ပေးမယ်”

“လာ... သွားပြီးစားကြရအောင်... မမတွယ်တာ
လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ငါ့ညီမလေးသိ
သွားရမယ်”

“သီရိကသိပြီးပါပြီ”

“အလဲ့... ဘယ်တုန်းကသိခဲ့တာလဲ”

“မမတွယ်တာ အိမ်ကို ရောက်လာတိုင်းထမင်းဟင်းချက်
ကျွေးတယ်လေ...”

“ဪ”

“မမတွယ်တာ”

“ဘာလဲသီရိ”

“သီရိအတွက် ထာဝရအစ်မလုပ်ပေးပါလား”

“တလေးရယ်... လုပ်ပေးပါမယ်”

အာရုံကို တစ်ဖက်တွဲသလို သီရိသော်တာကိုလည်း တစ်
ဖက်ကစားပြီး ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ရည်စူးတွယ်တာတစ်ယောက် ထိုသို့
သောအခြေအနေပေါ်တွင် ကျေနပ်နေတာတော့အမှန်ပင်ဖြစ်
သည်။

ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ ဟင်းအမယ်မစုံပေမယ့် သံယောဇဉ်
များစွာတို့နှင့်ဖွဲ့စည်းခဲ့သောထမင်းဝိုင်းလေးမို့ စိစိုပြေပြေရှိလှ

လေသည်။

“သီရိအတွက် ကံကောင်းခြင်းနေ့တွေကိုဆုံချင်ပြီ”

“ဆုံရတော့မှာပါ ကလေးရယ်”

“သီရိမျက်လုံးမြင်တဲ့နေ့မှာ အမြင်ချင်ဆုံးလူက ဘယ်သူ

လဲ သိလား...”

“ဟင့်အင်း”

“မမတွယ်တာ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုကိုကျတော့ မမြင်ချင်ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ကိုကိုနဲ့မဆူးတို့က သီရိတွေ့ဖူး
ထားတဲ့မျက်နှာတွေဆိုတော့ စိတ်အာရုံထဲမှာအမြဲရှိနေတယ်
လေ... မမတွယ်တာကျတော့ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးဘဲ သံယောဇဉ်
တွယ်နေရတာဆိုတော့ အရမ်းကိုမြင်ချင်တယ်”

“မြင်စေရမှာပါ သီရိရယ်”

“သီရိ”

“ကိုကို”

“မင်း မမတွယ်တာအသံလေးကိုနားထောင်ပြီး ရုပ်ချော
လား... ရုပ်ဆိုးလားဆိုတာကို မှန်းကြည့်စမ်း”

“သီရိမြှောက်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်... မမတွယ်တာ
စကားသံလေးကို နားထောင်ရုံနဲ့မမတွယ်တာဟာ ရုပ်ချောသူ

တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောနိုင်တယ်. . ကိုကို. . သိရိပြောတာ ဖုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်ပေါ့ကွယ်”

“ကဲ. . မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ဒီထက်တောင်းတဲ့ လက်ရာနဲ့ချက်ပြီးကျွေးပါမယ်. . သိပ်ပြီးမြောက်မနေနဲ့တော့”

ရယ်မောသံကလေးများနှင့် ထမင်းဝိုင်းကလေးမှာ သာ ယာလှပစေခဲ့လေပြီ. . ရည်စူးတွယ်တာဆရာတွင် ထိုသို့မိသားစု ဘဝလေးတစ်ခုကို လိုချင်မက်မောခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ် လား. . .

“ဒီသတင်းထောက်စုတ်မတော့ တော်တော်လေးကို နှမ နေပြီ. . .”

ဦးနန္ဒစည် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောနေလေသည်။

“ဆရာရယ်. . ဒီသတင်းထောက်မကိုလည်း ရှင်းပစ် လိုက်ပေါ့”

“ရှင်းတာကလွယ်တာမှတ်လို့. . သတင်းထောက်က . . သူတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တာနဲ့ ရဲဘက်က မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဖြစ်သွား နာပေါ့. . ငါကသတ်ချင်တာ လက်ကိုယားနေတာပဲ. . ဒါနဲ့. . မြတ်မိုးအခြေအနေတယ်လိုလဲ. . .”

“ဒီနေ့ ဆေးရုံကဆင်းမယ်”

“တောက်. . တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်”

“ကျွန်တော်ဘို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ. . .”

“မြတ်မိုးအခြေအနေကို စုံစမ်းပြီး. . . ဒီတောင့်ဆီတ နှမင်းသော်ရဲ့မြေပုံ ဘယ်မှာထားလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရ မယ်. . .”

“ဆရာရယ်.. သူ့သမီးနဲ့သား တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးခဲ့မှာပေါ့.. သားကသေသွားပြီဆိုတော့ သမီးဆီမှာရှိမှာပဲ.. ဒီတော့ သမီးကိုဖမ်းပြီးခြိမ်းခြောက်လိုက်ရင် မြေပုံတစ်ပိုင် ထွက်လာမှာပေါ့”

“ဖျောက်”

တပည့်ဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ဦးနန္ဒစည်မျက်နှာဝင် လက်သွားပြီး..

“ဟုတ်တယ်.. မင်းပြောတာမဆိုးဘူး.. နေမင်းသော် သမီးတို့ချောခေါ်ပြီးဖမ်းရမယ်”

“ဆရာကိုတစ်ခုတော့အသိပေးချင်တယ်..”

“ဘာလဲကွ”

“ဆရာသမီးမေဝတီဆူးက ဒီကောင်မလေးဆီမှာအမြဲလို လိုရှိနေတာဆိုတော့ အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်ဖို့မလွယ်ဘူး..”

“ဒီကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထား.. ငါစီစဉ်မယ်.. မင်းတို့ဘက်က ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားကြ”

“စိတ်ချ ဆရာ”

“ဆရာ.. ဆရာ..”

အပြင်မှတပည့်ဖြစ်သူတစ်ယောက် စင်လာပြီး ခေါ်လိုက် တာကြောင့်..

“ဘာလဲ ငရိုး”

“အပြင်မှာ ဒါရိုက်တာရောက်နေတယ်..”

“ဟင်.. သူ့ငါနဲ့ချိန်းထားတာမရှိပါလား”

“ဆီရာကိုတွေ့ချင်လို့လာတာတဲ့”

“အေး.. ခုလာခဲ့မယ်.. ငါပြောတာတွေကို ဆက်ပြီးလုပ် သနနေမြတ်မိုးသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသိချင်တယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးနန္ဒစည်တစ်ယောက်အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့ပြီး ညှော်ခန်း တွင်ထိုင်နေသော ဒါရိုက်တာကိုလှိုင်မောင်ရှေ့တွင် စင်ထိုင်ထိုင် နေ..

“ဒါရိုက်တာကြီး.. ဘာကိစ္စလဲ.. ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စ ထား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. အလုပ်ကိစ္စပါ”

“ကဲ.. ပြော”

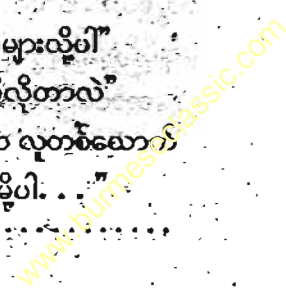
“ကျွန်တော့်ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ဇာတ်ကားတွေကိုဆက်ပြီး မရိုက် ခဲ့တော့ဘူး”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“တခြားတော့မဟုတ်ဘူး.. အန္တရာယ်များလို့ပါ”

“အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အရှင်ဆုံးပြောရရင်စွန့်စားခန်းတွေဟာ လူတစ်ယောက် အသက်ကို အသားလွတ်ကြီးဆုံးရှုံးနိုင်တာမို့ပါ..”

“ဪ... ဒီကိစ္စလား... ကျုပ်လည်း စဉ်းစားပြီးပါပြီ... စတန်မင်းသားမောင်အာရုံနဲ့သေသွားပြီးနောက်ပိုင်းဒီလိုဇာတ်ကားမျိုးတွေကိုဆက်ပြီးမရိုက်တော့ဘဲ မေတ္တာဖွဲ့ဇာတ်ကားတွေပဲ ရိုက်တော့မယ်လို့...”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဆက်ပြီးရိုက်ပါ့မယ်... နောက်တစ်ခုကတော့ ဝျာနယ်သတင်းထောက်တွေက စတန်မင်းသားအာရုံနဲ့သေဆုံးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အာရုံစူးစိုက်နေတယ်... အပြင်လောကမှာလည်း သတင်းတော်တော်လေးထွက်နေတယ်”

“ဟင်... ဘာသတင်းတွေလဲ...”

“စတန်မင်းသားအာရုံနဲ့ဟာ လုပ်ကြံခံရတာတဲ့”

“ဘာ”

“ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာဆို မင်းအာရုံ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ချွင်းဦးနန္ဒစည်က သူ့သမီးနဲ့သဘောမတူတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြထားတယ်... ထွက်ပေါ်နေတဲ့သတင်းတွေရယ်... ဒီသတင်းကြောင့် မင်းအာရုံ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်ချွင်းဦးနန္ဒစည်က အာရုံနဲ့ကို အတွက်ချပြီးလုပ်ကြံတယ်လို့တောင်ပြောနေကြပြီ...”

“ဟင်... ဒါ... ဟို... သတင်းထောက်မလက်ချက်ပဲ ပြန်မယ်...”

“ဒီကိစ္စကို ဦးနန္ဒစည်ဘက်က ပြင်ဆင်ပြီး လုပ်သင့်တာဆို လုပ်စေချင်တယ်... ဒီလိုမလုပ်ဘူးဆိုရင် မင်းအာရုံကုမ္ပဏီနဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကိုထိခိုက်နိုင်တယ်...”

“စိတ်ချ... ကျုပ်ပြင်ဆင်ပြီး သတင်းဂျာနယ်ရှင်းလင်းဖို့ ဆုပ်မယ်... ဒါကို ဒါရိုက်တာကြီးစီစဉ်ထားလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ... ဘယ်နေရာမှာလုပ်မလဲ...”

“ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ... ညစာထမင်းကျွေးပြီးလုပ်မယ်”

“ကျွန်တော်စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ်... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“တောင်းပါပြီ...”

ဒါရိုက်တာကိုလှိုင်းမောင် ပြန်သွားပြီးနောက်... ခါးကြားမှ ဖုန်းဖုန်းကိုဖြုတ်ကာ... ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုနှိပ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို... မန်နေဂျာချုပ်လား...”

“-----”

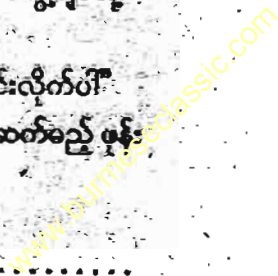
“ကျုပ်နန္ဒစည်ပါ... တခြားကိစ္စတွေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဂျာနယ်ကသတင်းထောက် ရည်စူးတွယ်တာကို တွေ့ချင်လို့”

“-----”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဖုန်းကိုပြန်ပြီးဆက်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ဦးနန္ဒစည်ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး တစ်ဖက်မှပြန်ပြီးဆက်မည် ဖုန်းခေါ်ဆိုသံကိုစောင့်နေလိုက်တော့သည်။

“တီ... တီ... တီ”

“ဟဲလို... ပြော”

“.....”

“ဪ... မင်းလား... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့”

“.....”

“ညနေငါအကြိုလွှတ်လိုက်မယ်”

“.....”

“ဒါဆိုမင်းလာခဲ့ပါ... မြရိပ်ညိုမှာ ညနေငါစောင့်နေမယ်”

ရည်စူးတွယ်တာအက်မှဖုန်းချသွားတာကြောင့် ဦးနန္ဒစည်ရည်စူးတွယ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြိုးကိုင်နိုင်အောင် အစီအစဉ်များကို စဉ်းစားနေလေသည်။

သူ ရည်စူးတွယ်တာကို အကြမ်းဖက်ကိုင်တွယ်လို့ မရနိုင်မှန်းကို သဘောပေါက်စာကြောင့် ပျော့ပျော့လေးနှင့်ကိုင်တွယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မည်။

ဦးနန္ဒစည်တွင် ငွေကြေးခန့်အင်အားတောင့်တင်းသူဖြစ်တာကြောင့် ငွေနှင့်သိမ်းသွင်းယူရန် စိတ်ကူးထားလေသည်။ လူဆိုတာ ငွေရဲ့ကျေးကျွန်တွေမဟုတ်လား... ရည်စူးတွယ်တာဆိုတဲ့လူလည်း ငွေကိုမမက်ဘူးဆိုတာတော့မဖြစ်နိုင်ပေ... ”

“ဟူး”

ဦးနန္ဒစည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး... ”

“သာဂတိုး”

“ဗျာ ဆရာ... ”

“ကားအသင့်ထုတ်ထား... ငါအပြင်သွားစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးနန္ဒစည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ စိတ်ကိုလည်း လန်းဆန်းအောင်ပြုလုပ်ပြီး သူ့လုပ်ဆောင်ရမည့် အကြံအစည် များကို စဉ်းစားနေလေတော့သည်။

သက်ပြီး ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိပါးအောင်လုပ်နေတာလေ”

“အန်ကယ် မှားနေပြီထင်တယ်. . အာရုံရုံခတ်သက်ပြီး တွန့်ကျန်မကျန်မှာ သတင်းဖော်ပြလို့မရအောင် အန်ကယ်ကား မြစ်ထားပြီးပြီလေ. . .”

“မင်းကျာနယ်မှာ သတင်းဖော်ပြခွင့်မရပေမယ့် ထခြား သတင်းထောက်တွေကို မင်းသတင်းလွှင့်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဒါက အန်ကယ်ထင်မြင်ချက်ပါ”

“ကဲပါ. . မင်းနဲ့ကျုပ်အငြင်းအခုံမလုပ်ချင်ဘူး. . မင်း သာ အာရုံရုံသေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှဆတ်ပြီးမလုပ်ဘူးဆို ရင် မင်းကိုငွေ(၁၀)သိန်းပေးမယ်. . .”

“အန်ကယ်ပေးတဲ့ငွေက ကျွန်မအထွက်မက်မောစရာပါ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မယူပါဘူး. . .”

“ဘာလို့လဲ. . နည်းလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး. . ကျွန်မဘာမှမလုပ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေလို့ပါ”

“မင်းအတွက်အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စကိုသာမင်းလုပ်ပါ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်ကယ်. . လောကကြီးမှာ အမှန်တရားကို ဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ပဲ ဖုံးဖုံး. . အချိန်တန်ရင် အမှန်တရားဟာ ပေါ်ထွက်လာစမြဲပါ. . .”

“မင်းကငါ့ကိုခြိမ်းခြောက်နေတာလား. . .”

“ကျွန်မလိုလူက အန်ကယ်တို့လိုလူမျိုးကို မခြိမ်းခြောက်

“မင်းငွေဘယ်လောက်လိုချင်လဲ. . .”

ဦးနန္ဒစည်ရဲ့အမေးစကားကို ရည်စူးတွယ်တာ ခပ်ပြုံးပြုံး လေးနှင့်. . .

“ကျွန်မလိုချင်တဲ့ငွေတွေကို အန်ကယ်ကပေးမှာမို့လို့ လား”

“ငါက တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တော့ မင်းလိုချင်သလောက် တော့ မပေးနိုင်ဘူး. . ဒါပေမယ့် မင်းဘဝမှာမကိုင်ဘူးတဲ့ငွေ လောက်တော့ပေးနိုင်တယ်”

“အန်ကယ် ဘာကြောင့်ဒီငွေတွေကိုပေးရတာလဲ. . .”

“မင်းလုပ်ရပ်တွေကိုရပ်ပေးဖို့အတွက်. . .”

“ကျွန်မလုပ်ရပ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ အန်ကယ်”

“မင်းမဟုတ်တရုတ်သတင်းတွေလွှင့်နေလို့. . .”

“ကျွန်မ ဘာသတင်းတွေကိုရေးနေလို့လဲ”

“မင်းအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့. . အာရုံရုံနဲ့ပဲ”

ရဲပါဘူး...

“အင်းလေ... မင်းခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်း သဘောပဲ... ဒီအခွင့်အရေးကို မင်းစဉ်းစားပါ...”

“စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး”

“မင်းဂျာနယ်တိုက်မှာဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သေးတယ် ဆိုရင်ပေါ့...”

“ကျွန်မအတွက် ဒီသတင်းထောက်ဘဝကနေ ကျောခိုင်း ရလည်း စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ အန်ကယ်သီစေချင်တယ်... ကျွန်မကို ဂျာနယ်သတင်း ထောက်ဘဝကနေ အန်ကယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့... အာရုံရုံ ဘာကြောင့်သေရတယ်ဆိုတာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထုတ်ဖော်ပြောလို့ရပြီပေါ့...”

“ဘာ...”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မင်း နေဦး...”

“အန်ကယ် ဘာပြောချင်လဲ... ပြောပါ”

“နန္ဒစည်ကို စိန်ခေါ်ခြင်းဟာ... မင်းဘဝအတွက် ကောင်းခြင်းမရှိဘူးဆိုတာတော့ သဘောပေါက်ထား”

“ရပါတယ်... ကျွန်မကလည်း လူဖြစ်လာကတည်းက စိန်ခေါ်ခြင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

ရည်စူးတွယ်တာစကားကို ခပ်အေးအေးဆွဲပြောဆိုကာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဒီညနေဦးမြတ်မိုးဆေးရုံက ဆင်းပြီဖြစ်တာ မို့... ဦးမြတ်မိုးအိမ်ဘက်ကို သွားရန်ရှိနေသေးသည်။

ဦးနန္ဒစည်တစ်ယောက် ရည်စူးတွယ်တာအပေါ်တွင် ကောက်ကွစ်စဉ်းလဲသောအကြံများ ထုတ်နေမည်ကို သိနေလေ သည်။ ရည်စူးတွယ်တာ အိတ်ထဲက သတင်းထောက်ကတ်ပြား လေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး မကြာခင်စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ရည်စူးတွယ်တာတို့ ဂျာနယ်တိုက်ကို ဦးနန္ဒစည်တစ် ယောက် ချုပ်ကိုင်နိုင်တာကို သိပြီးဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဦးနန္ဒစည်နှင့်ရည်စူးတွယ်တာတို့တိုက်ပွဲက စတင်ပြီဖြစ် လေသည်။

မကြာခင် အာရုံရုံတစ်ယောက်လည်း ကောင်းမွန်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော့မည်မဟုတ်လား...

“ဦးနန္ဒစည်... ရှင်ရဲနေဝင်ချိန်ကို မကြာခင်တွေ့ရ တော့မှာပါ...”

ရည်စူးတွယ်တာ စိတ်ထဲတွင်ပြောလိုက်ပြီး ကားငှားရန် ပြင်နေချိန်...

“ဟေ့... တွယ်တာ”

“ဟင်... ဆူး”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ... ”

“ဒါဆိုကားပေါ်တက်... လိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ် ဆူးရယ်... ”

“တွယ်တာက အားနာနေလို့လား... တက်ဆိုထက်”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးတာကြောင့်... ကားပေါ်သို့တက်ရင်း မေဝတီဆူးအတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဖခင် - ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုအောက်တွင် မေဝတီဆူးတစ်ယောက်အပြစ်မဲ့စွာရှိနေလေပြီ...

“မနက်ဖြန်တောင့်... သီရိမျက်လုံးပုတ်တီးဖြေရတော့မယ်... ”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ဆူးရယ်... ဟင်... ဆူး မျက်ရည်တွေဝဲနေပါလား”

“ဒို့အတွက် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းက ရောယှက်နေလို့ပါ... သီရိမျက်လုံးမြင်တာကို ခုံတစ်ယောက်မြင်စေချင်လိုက်တာ... ”

“ဆူးရယ်... ”

မေဝတီဆူးတစ်ယောက် ပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥများ စီးကျလာလေသည်။

“ဆူး”

“တွယ်တာ... ”

“အာရုံခုံကို... ဆူး သံယောဇဉ်တကယ်ကြိုးတယ်နော်”

“တွယ်တာရယ်... ဘယ်တော့မှမေ့လို့မရနိုင်တဲ့ ငယ်ချစ်ဦးတစ်ယောက်ပါ... ဒို့ရင်မှာ ခုံဟာ ထာဝရရှိနေမယ်ဆိုတာကို တွယ်တာယုံပါ... ခုံ သေသွားပြီဆိုတာကို ဒို့ဘယ်တော့မှ လက်ခံလို့မရဘူး... ခုံဟာ ဆူးအတွက် အမြဲရှင်သန်နေတာလို့ ယုံကြည်ထားတယ်... ”

“ဆူး စိတ်ထဲမှာ အာရုံခုံမသေဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတယ်ပေါ့... ”

“ဟုတ်တယ် တွယ်တာ... ခုံအလောင်းကို ဆူးမျက်စိနဲ့ မတွေ့ခဲ့ရသရွေ့ ခုံတစ်ယောက်သေတယ်ဆိုတာကို ယုံလို့မရနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်... ”

“မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့အလောင်းကို ဆူးသွားမကြည့်ဘူးလား... ”

“ဆူးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်... ဒက်ဒီကခွင့်မပြုဘူး ဖြစ်တော့ အလောင်းကို ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်”

“တကယ်လို့ ခုံတစ်ယောက်မသေဘူးဆိုရင် ဆူးအရမ်း ဆျော်မှာပဲပေါ့... ”

“တွယ်တာရယ်... ခုံ တစ်ယောက်သာအသက်ရှင်လေတယ်ဆိုရင် ဆူးဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဝေးဆင်းလို့ဝန်မ

လေးပါဘူး”

“တွယ်တာ ဆူးကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစကားလေး ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ”

“ဇုံဟာ သာမန်အခြေအနေမျိုးကြောင့် သေဆုံးရတာပဲ ထင်ထားလား...”

“ဆူး ရင်ထဲမှာသိနေတာတွေရှိပါတယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ဆူးနှုတ်ဖျားမှစကားမဆိုချင်တာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေသည်။

“တွယ်တာကတော့ ဇုံဟာ လုပ်ကြံခြင်းခံရတာပဲလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်... တကယ်လို့အမှန်တရားတစ်ခုအတွက်...”

အတွက် ဆူး ရပ်တည်ပေးနိုင်ပါ့မလားဆိုတာကိုသိချင်တယ်”

“ဆူး အမှန်တရားအတွက် ရပ်တည်ပေးမှာပါ”

“တကယ်လား ဆူး”

“ဇုံဟာ ဆူးအသက်မကချစ်ခင်ရဲတဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ပဲ တွယ်တာရယ်... ဒါနဲ့ မြောက်ဥက္ကလာကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“တွယ်တာ့မိတ်ဆွေဦးမြတ်မိုးဆီကိုသွားမလို့... သူ့ဒီနေ့ဆေးရုံကဆင်းတယ်လေ...”

“ဦးမြတ်မိုး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဆူး သိလို့လား”

“ဆူး ငယ်ငယ်တုန်းက ဇုံဖခင်တပည့်တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး... ဇုံနဲ့ဆူးကို အရမ်းချစ်တာ”

“ဟင်... ရှေ့မှာ...”

“ဟယ်...”

ရည်စူးတွယ်တာတို့ကားရဲ့ အရှေ့ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လှူကြီးတစ်ယောက်လဲကျသွားတာကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

“အရက်မူးနေတာများလား တွယ်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျန်းမာရေးကြောင့်ဖြစ်မယ်”

ကားကိုထိုးရပ်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဦးလေး... ဦးလေး... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ခေါင်းထဲကူးမူးပြီး လဲကျတာပါကွယ်...”

“ဦးလေးကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ပုံပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ရန်ကုန်မှာဆေးရုံတက်ဖို့လာတာပါ”

“ဟင်”

“ခဲဆေးရုံသွားမှာလား...”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို အကူအညီအရင်တောင်းပြီး ခုဆေးရုံတက်မယ်ကွယ်...”

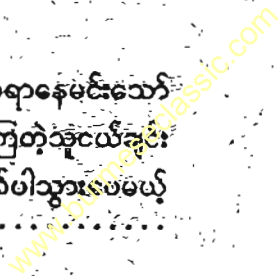
“ဦးလေးမိတ်ဆွေက အယ်မှာနေလဲ...”

“မြောက်ဥက္ကလာ (- - -)ရပ်ကွက်မှာနေတယ်...”

“ဒါဆို သမီးတို့နဲ့လမ်းကြုံတယ်... လိုက်ခဲ့နော်...”

“သာဓု . . သာဓု . . သာဓု ပါကွယ်”
 ဆူးနှင့်တွယ်တာ ဦးလေးကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ
 တွဲကာ ကားပေါ်သို့ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ကားလေးမှာ မြောက်
 ဥက္ကလာ(- - -)ရပ်ကွက်ထဲသို့ ကွေ့မောင်းလာပြီး . . .
 “ဦးလေးမိတ်ဆွေနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . .”
 “ဦးမြတ်မိုး”
 “ဟင် . . .”
 “ဟယ်”
 “တာဖြစ်လို့လဲ ကလေးမ”
 “သမီးတို့လည်း ဦးမြတ်မိုးဆီကို သွားကြမလို့”
 “အတော်လေး အဆင်သင့်လိုက်တာကွယ် . . . တိုက်တိုက်
 ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲလား . . .”
 “ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပေါ့ . . .”
 ဦးမြတ်မိုးအိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သည်နှင့် ကလေးမတစ်
 ယောက်ထွက်လာပြီး . . .
 “တာကိစ္စများလဲ အစ်မ”
 “ဦးလေး ပြတ်မိုး ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီလား . . .”
 “ခုလေးတင်ဆင်းလာပါပြီ အိမ်ပေါ်မှာ . . . တက်လေ
 အစ်မ”
 “အေး . . .”

သုံးယောက်သားအိမ်ပေါ်သို့တက်သည်နှင့် . . .
 “ဟော . . . သတင်းထောက်မလေးတို့ . . . ဟင် . . . သမီး
 ဆူးလည်းပါလာတယ် . . .”
 “ဦးလေးမြတ်”
 “ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား မြတ်မိုး”
 “ဟာ . . . စိန်လှ . . . မင်း . . .”
 “မင်းအိုဩနေလား မြတ်မိုး . . . ငါစိန်လှပါ . . . ငါမသေလို့
 မင်းဆီကိုရောက်အောင်လာခဲ့နိုင်တာပေါ့”
 “စိန်လှရာ . . . ငါကမင်းထောင်ထဲမှာသေသွားပြီ ထင်နေ
 တာ . . . တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်ကွာ မင်းငါ့ဆီကိုလာတာ ကိစ္စ
 နို့လို့လား”
 “ငါဆေးရုံတက်ချင်လို့ မြတ်မိုး”
 “တက်ရမှာပေါ့ စိန်လှရာ . . . ငါမပြေလည်ဝေမယ့် မင်း
 ဆရာကို ဆေးရုံတင်ပြီး ငါ့ကုပေးမှာပါ . . .”
 “မြတ်မိုး”
 “ဘာလဲ စိန်လှ”
 “မင်းငါ့ကို စိတ်မနာဘူးလား . . .”
 “မနာတော့ပါဘူးကွာ . . . မင်းနဲ့ငါက ဆရာနေမင်းသော်
 စိတ်ချရဆုံးတပည့်တွေဖြစ်သလို သိပ်ခင်ကြတဲ့အဖွဲ့အဖွဲ့
 ဆွေမဟုတ်လား . . . မင်းက ဦးနန္ဒစည်နောက်မိသွားပေမယ့်

မင်းအပေါ်မှာဆရာရော့ ငါပါ သံယောဇဉ်မပျက်ခဲ့ပါဘူး.. ”

“ငါ့ဘဝမှာ ဆရာနေမင်းသော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရတဲ့နောင်တကြီးတစ်ခုရှိခဲ့တယ်.. ”

“ဟင်.. ဘာလဲ စိန်လှ”

မေဝတီဆူးမျက်နှာလေးကို စိန်လှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် နေလေသည်။

“ကျွန်မဒက်ဒီနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး.. သမီးနာမည်ကို မြတ်မိုးခေါ်လိုက် တော့မှ ဦးနန္ဒစည်ရဲ့သမီးဆိုတာကို ဦးလေးသိခဲ့ရတယ်.. သမီး ဒက်ဒီနဲ့သမီးတို့အိမ်ကို ဦးလေးနှစ်ကြိမ်လောက်ရောက်ဖူးတယ် သမီးမမှတ်မိလို့နေမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. သမီး မမှတ်မိဘူး”

“အင်းလေ.. ဘယ်မှတ်မိမလဲ.. သမီးက ငယ်သေးတာ ကိုး”

“ဦးလေးပြောစရာရှိတာကို သမီးရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်.. ”

“သမီးဘက်က ခွင့်ပြုမှတော့ ပြောရမှာပေါ့.. ဒီလို သ ဆရာနေမင်းသော်ကိုလုပ်ကြံဖို့ သမီးဒက်ဒီက ဦးလေးကိုငွေ အများကြီးပေးပြီး ခိုင်းခဲ့တာ.. ”

“ရှင်.. ”

“ဟင်”

မေဝတီဆူး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာနေမင်းသော်နဲ့ မြတ်မိုးတို့ပြန်မယ့်ကားကို ဘရိတ် ခို ပြတ်လုလုလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်.. ဒီဘရိတ်ကြောင့်ပဲ ဆရာ နေမင်းသော်တစ်ယောက် သေခဲ့ရတာပါ”

“စိန်လှရာ.. ”

“ငါ့မိတ်ပြစ်ကို ငါပြန်ပြီးခံခဲ့ရတယ်ကွာ.. ဦးနန္ဒစည်ဟာ သူ့အကြံအောင်သွားပြီး ငါ့ကိုပါ အပြတ်ရှင်းခဲ့တယ်လေ.. ငါ့ကို နှိပ်စက်ခံရတဲ့ ပစ္စည်းပို့ခိုင်းပြီး ကားပေါ်မှာ.. ဘိန်းဖြူတွေကို သည့်ပေးလိုက်ပြီး ရဲကိုအကြောင်းကြားခဲ့တယ်.. ”

“ဟယ်”

“ဒီအမှုနဲ့ ငါထောင်ကျခဲ့တယ်.. ထောင်ကပြန်လွတ်လာ တော့ ငါ့ဘဝဟာခုလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ တယ်ကွာ.. ဒါက ဆရာနေမင်းသော်ပေါ်မှာ ပြုမှုခဲ့တဲ့ဒက်ဒီ ရာ တွေကို ငါပြန်ပြီးခံခဲ့ရတာပါ”

“စိန်လှ”

“မင်းဘာပြောချင်လဲ.. ပြောလေ”

“ဦးနန္ဒစည် ဆရာနေမင်းသော်ကို လုပ်ကြံခဲ့တာ ငွေကြေး အလွဲသုံးစားပြုခဲ့လို့လား.. တခြားကိစ္စပါသေးလား”

“ငွေကြေးအလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့ကိစ္စက အဓိကမကျဘူး.. ”

အဓိကကိစ္စက နေမင်းစံအိမ်ကြီးကိစ္စကြောင့်ပဲ... ”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ... ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ရတနာတွေကို သူတစ်ယောက်တည်းလို့ချင်လို့ဆိုပါတော့...”

“ဒီသဘောလည်းပါတယ်... ပြီးတော့ ဆရာနေမင်းသေက သက်ဆိုင်ရာကို အပ်မလို့ဆိုတဲ့သဘောထားကို လုံးဝလုံးမခံနိုင်လို့ အပြတ်ရှင်းလိုက်တာ”

ဦးစိန်လှစကားတွေကြောင့် မေဝတီဆူး ဖခင်ဦးနန္ဒစည်ရက်စက်မှုတွေကို ထုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့သည်။

“ဦးလေးမြတ်”

“ဘာလဲ သမီး”

“နေမင်းစံအိမ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်... ”

“နေမင်းစံအိမ်အကြောင်းကို ပြောရင် ဇာတ်ကြောင်းအရှည်ကြီးပဲ သမီး”

“ပြောပြပါလား သမီးတို့နားထောင်ချင်တယ်”

“မြတ်မိုးရာ... ကလေးတွေသိအောင် ပြောပြလိုက်ပါတော့...”

“ဒီလို သမီး... ဆရာနေမင်းသော်ရယ်၊ ဦးနန္ဒစည်ရယ်၊ ဦးလေးရယ်... ခရီးတစ်ခုကိုသွားရင်း... လမ်းမှာကားပျက်ခဲ့တယ်... ကားပျက်တဲ့နေရာက ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုလေး...”

“နေမင်းသော်... ”

“ဘာလဲ နန္ဒစည်”

“ငါတို့ရဲတိုက်ကြီးဘက်ကို သွားကြည့်ကြရင်ကောင်းမယ်၊ နီးကလည်း ချုပ်နေပြီဆိုတော့ မနက်မိုးလင်းမှပဲ ကားကိုပြင်ပြီး ခရီးဆက်တာပေါ့”

“နန္ဒစည်ရယ်... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကားထဲမှာနေစမ်းပါ”

“လောစမ်းပါကွာ... သွားရင်းလာရင်း အတွေ့အကြုံလေး အာလေးရတာပေါ့... ”

“ဉာဏ်လို့လဲ မြတ်မိုး”

“ဆရာတို့သွားရင် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း လစ်မယ်”

နေမင်းသော်တို့(၃)ယောက် ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးရှိတဲ့ ထောင်တုန်းမြင့်ပေါ် သို့တက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ရဲတိုက်ကြီးက တော်တော်လေးဟောင်းနေပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်... ရှေးခေတ်ကအဆောက်အဦကြီးတစ်ခု ဖြစ်တယ်...”

“လူတော့နေမှာ ဆရာ”

“ဘာလို့လဲ မြတ်မိုး”

“ခုနက မီးအိမ်နဲ့လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ . . ငါဘာမှမတွေ့ဘူး”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာတွေ့လိုက်တာပါ”

သုံးယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့်ရဲတိုက်ကြီးနားသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ရှေးဟောင်းကျန်း တံခါးကြီးဖြစ်ပြီး ပိတ်ထားတာကြောင့် တံခါးကိုအပြင်မှ ခေါက် လိုက်ကြသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးကို ခေါက်ပေမယ့် ဘာမှထူးထူးခြားခြားအိမ်ကြီး အတွင်းမှ အသံထွက်မလာပေ . .

“လူမရှိဘူးနဲ့တူတယ် . . တံခါးကိုတွန်းကြည့်ကွာ”

“လူလေးတို့ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဟင် . . ”

“ဟာ”

သူတို့နှောက်ဘက်မှ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကားပျက်ပြီးရောက်လာကြတာပါ”

“ဪ . . ဒုက္ခရောက်လာကြတဲ့ သူတွေပေါ့ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို အိမ်ထဲကို ဝင်ကြကွယ် . . ”

အဘွားအိုကြီးမှ ကျန်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့်

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြရာ . .

“ဟာ . . . ”

အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အခန်းပေါင်းများစွာကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကဲ . . ထိုင်ကြ . . ဒီရာသီမှာ အရမ်းအေးတာဆိုတော့ လူလေးတို့ အပြင်မှာနေကြရင်မသက်သာလှဘူး . . အဘွား ခရေနွေးလေးစီစဉ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွား”

အဘွားအိုကြီးပြောတဲ့အတိုင်း မိုးချုပ်လာသည်နှင့်အမျှ အအေးခါတ် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ဖြစ်လာလေသည်။

“ရေနွေးပူပူလေးသောက်လိုက် . . ပြီးရင် မီးဖိုလေးလှစ် လေကွယ် . . ထင်းတွေအဆင်သင့်ရှိတယ်”

“မြတ်မိုး . . မီးဖိုကွာ . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

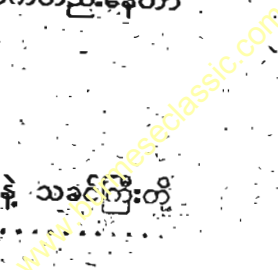
အဘွားအိုနှင့်အတူ မီးဖိုလေးဘေးတွင် ထိုင်မီးလှစ်ရင်း . .

“အဘွားက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ လား . . . ”

“ဟုတ်တယ်ကဲ့ . . ”

“ဒီအိမ်ကြီးက အဘွားအိမ်ကြီးပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ် . . သခင်မလေးနဲ့ သခင်ကြီးတို့

ပိုင်တဲ့အိမ်ကြီးပေါ့... ”

“သခင်မလေး သခင်ကြီးဆိုတာ... ”

“သူတို့က ဒီနေ့မင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဆုံးမျိုးဆက် သခင်မလေးဒေဝီနဲ့ သခင်ကြီး နန်းစောအောင်တို့ပါ... သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံးသွားတာကြာခဲ့ပါပြီ... ခုဆို နှစ်ပေါင်း(၅၀)လောက်ရှိတော့မယ်... ”

“ဒါဆို... အဘွားအသက်... ”

“အဘွားအသက်က (၉၀)ထဲမှာလေ... ”

“ဪ... အဘွားက တော်တော်လေးကိုကျန်းမာတာပဲ”

“မထင်နဲ့ လူလေး... အနိစ္စတရားကို ဘယ်သူမှကျော်လွန်နိုင်ခြင်းမရှိသလို... အဘွားလည်း နေ့လားညလားမသိရတော့ဘူး... သွားရတော့မယ်လေ... လူလေးတို့(၃)ယောက်ရောက်လာတော့ အဘွားအရမ်းဝမ်းသာအားကျယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘွား”

“အဘွားရဲ့ နောက်ဆုံးပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ပြောချင်လို့ပါ... ”

“အဘွားဘာပြောချင်သလဲ... ပြောပါ”

“ဒီစကားဟာ လူလေးတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့သစ္စာတရားပေါ်မှာ အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

အဘွားအိုစကားကို သုံးယောက်သားနားမလည်စွာနှင့်

ကြည့်နေမိလေသည်။

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးကို လူတွေက တစ္ဆေသရဲတွေနေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမလာကြဘူး... အမှန်တော့ လူတွေရဲ့စိတ်ထင်ရာမှာ ဖြစ်နေတာပါ... နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဘာသရဲတစ္ဆေမှ မရှိပါဘူး... အဘွားပဲရှိတာပါ”

“ကျွန်တော်မသိလို့မေးပါရစေ”

“မေးပါ လူလေး”

“အဘွားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုစားသောက်လဲ”

“မနက်... လူတွေမနီးခင်ထပြီး တောင်းရမ်းတယ်... ”

“အဘွားချုပ်တော့မှ ရဲတိုက်ကြီးကိုပြန်ခဲ့တာပဲ”

“အဘွားရယ်... ”

“အဘွားအနေနဲ့နောက်ဆုံးအသက်ရှင်နေတဲ့အချိန်ထိ နေမင်းစံအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဘာတွေရှိလို့လဲ အဘွား”

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကရွှိခဲ့တဲ့ ဘာကတော့က အခန်းပြည့်လှမတတ်ရှိတယ်”

“ဟင်... ”

“ဟာ”

အဘွားစကားကြောင့် သုံးယောက်လုံး အံ့အားသင့်စေခဲ့မယ်... ဒီလောက်များတဲ့ပစ္စည်းတွေရှိရက်နဲ့ အဘွားအို

တောင်းစားနေရတာကိုလည်း အံ့ဩစေခဲ့သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို အဘွားတစ်ခုမှမယူခဲ့ဘူး.. ဒီပစ္စည်းတွေကို နေမင်းစံအိမ်မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့်က ဆက်လက်ပြီး ထိန်းသိမ်းသွားဖို့ အိုးဘွားတွေက မှာကြားခဲ့တယ်.. ဒါပေမယ့် သခင်မလေးဒေဝီနဲ့ သခင်ကြီးနန်းစောအောင်တို့လက်ထက်မှာတော့ မျိုးဆက်တွေကို မထားခဲ့နိုင်ဘူးလေ.. သူတို့နှစ်ယောက်က ခရီးတစ်ခုကိုသွားရင်း ကားမှောက်ဆုံးပါးခဲ့တယ်.. ဒါကြောင့် အဘွားဆက်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တာ”

“အဘွားက နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ ဘာလဲ”

“ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းပါ”

“ဪ..”

“ခုတော့ အဘွားလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ.. နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို သက်ဆိုင်မှုကို အပ်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက်အကျိုးရှိစေတာကို အသုံးပြုစေခဲ့တော့တယ်.. ဒါကြောင့် လူလေးတို့သုံးယောက်အနေနဲ့ ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ဒီရတနာတွေကို သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ပေးပါ”

“စိတ်ချ.. အဘွားဆန္ဒတွေပြည့်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်..”

“သာဓု.. သာဓု.. သာဓု ပါကွယ်၊ ကဲ.. ဒါဆို အဘွားနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြ”

အဘွားအိုက အခန်းတစ်ခန်းရှေ့အရောက်တွင်..

“ဒီအခန်းတွေဟာ ဘိုးဘွားလူကြီးတွေက အတတ်ပညာတွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဝက်ပါအခန်းတွေကွဲ့..”

“ဗျာ.. ဝက်ပါအခန်းတွေ.. ဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ် လူလေးတို့.. ဒီအခန်းတွေထဲကို အပြင်လူဝင်ရင် ပြန်ပြီးထွက်လို့လည်း မလွယ်ဘူး.. အခန်းအားလုံးမှာ အန္တရာယ်ယန္တရားထောင်ချောက်တွေရှိတယ်..”

“အဘွား.. ကျွန်တော်တို့ဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား..”

“ဖြစ်ပါတယ်.. ဒီအခန်းတွေကို နေမင်းစံအိမ်မိသားစုကတော့ အလွတ်ရနေပြီးသားပါ”

အဘွားအို ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။ တချို့နေရာများတွင် အရိုးစုတွေကို တွေ့နေရတာကြောင့်..

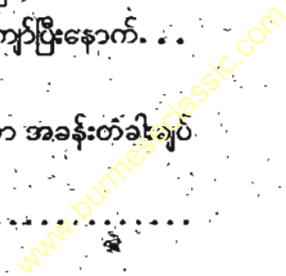
“အဘွား.. ဒီဟာတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မသမာသူတွေလေကွယ်.. နေမင်းစံအိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး မဟုတ်တာလုပ်ကြလို့ အသေဆုံးနဲ့သေခဲ့ကြတာပဲ”

အခန်းတော်တော်များများကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက်..

“ဟင်”

ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အခန်းတံခါးချပ်ကြီးကို ရွှေလိုက်ရလေသည်။

အဘွားအိုမှာ တံခါးရှေ့တွင် ရပ်ပြီး တံခါးရဲ့ညာဘက် အခြမ်းတို လက်ဝါးဖြင့်သုံးချက်ရိုက်လိုက်သည်နှင့် အခန်းတံခါး ကြီးပွင့်သွားပြီး အထဲတွင် လှမ်းပြီးမြင်နေရသော ရတနာပစ္စည်းတွေက တကယ်ပင် အခန်းပြည့်လှ...

နေမင်းသော်တို့(၃)ယောက် မျက်တောင်ပင်မခတ်နိုင်အောင်ကြည့်နေမိကြလေတော့သည်။

“တွေ့ပြီလား... လူလေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုနိုင်အောင် လူလေးတို့သုံးယောက်တာဝန်ယူပေးကြပါကွယ်...”

“စိတ်ချပါ အဘွား”

အခန်းထဲမှပြန်ပြီးထွက်ခဲ့ကြပြီး အဘွားအိုဘယ်ဘက် အခြမ်းတွင် ပြန်ရပ်ကာ လက်ဝါးဖြင့်သုံးချက်ရိုက်လိုက်သည်နှင့် ရွှေတံခါးကြီးပြန်ပြီးပိတ်သွားလေတော့သည်။

အိမ်ကြီးရဲ့ မူလနေရာသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်...

“လူလေးတို့သုံးယောက်လုံး စိတ်တွေ ခိုင်ကြံ့ရဲ့လား”

“ခိုင်ပါတယ် အဘွား”

“ဒါဆို ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုကြပါ... ပြီးရင် စံအိမ်ကြီးရဲ့ ဝတ်ပါမြေပုံကို အဘွား ပေးလိုက်ပါမယ်... ဒါနဲ့မြေပုံရတနာတွေကိုယူပြီး ကောင်းကျိုးမြဲကြပါ...”

အဘွားအို ပြောတဲ့အတိုင်း ဘုရားရှေ့တွင် သုံးယောက် သားသစ္စာဆိုခဲ့ကြပြီး အဘွားအို ပေးလိုက်သော မြေပုံကို ယူခဲ့ကြလေသည်။

“ဒီနောက်ဘာဆက်ပြီးလုပ်ကြလဲ ဦးလေး”

“ဆရာနေမင်းသော်က သူ့အလုပ်ကိစ္စပြတ်တာနဲ့ အဘွားအိုမှာတဲ့အတိုင်း မြေပုံကိုသက်ဆိုင်ရာကိုအပ်ပြီး လျှာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်... ဒါပေမယ့် ဦးနန္ဒစည်ဟာ စိတ်ပြောင်းပြီး တစ်ဝက်ကိုယူပြီး တစ်ဝက်ကိုသက်ဆိုင်ရာကိုအပ်မယ်လို့ ပြောတော့တာပေါ့... ဒါကို ဆရာနေမင်းသော်က လုံးလုံးလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ စကားများခဲ့တယ်... နောက်တော့ ဦးနန္ဒစည်ဟာ ဆက်လျှော့ပြီး ဆရာနေမင်းသော်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ဖို့သဘောတူဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်... ဒါကို ဆရာနေမင်းသော်ကသိလို့ မြေပုံဆို သုံးပိုင်းပိုင်းပြီး ယူခိုင်းထားခဲ့တယ်လေ... ဒီလိုလုပ်တာက သည်းတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သံသယကင်းစေအောင်ပါ။ အထူးသဖြင့် လောဘစိတ်တက်နေတဲ့ ဦးနန္ဒစည်ကို စိတ်မချလို့ ဆ... ဒီလိုနဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးလို့ ဖိုးကောင်းမှာ နားနေတုန်း ဆရာနေမင်းသော်နဲ့ ဦးနန္ဒစည်တို့ ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ အကြီးအလွယ်စကားများကြပြီး ဦးနန္ဒစည်ဟာနေခဲ့တယ်... ဆရာနေမင်းသော်နဲ့ ဦးလေးအပြန်မှာ ကားမှောက်ခဲ့တာပဲကွာ...”

ဦးမြတ်မိုးပြောပြလို့ အခြေအနေအကြောင်းစုံကို သိလိုက်

ရသော မေဝတီဆူးတစ်ယောက် ဖခင်အတွက် ဘယ်လိုမှဖြေသာလို့မရအောင်ဖြစ်မိတော့သည်။

“ဒါဆို . . မြေပုံတစ်ပိုင်းက ဦးလေးဆီမှာပေါ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ဆရာနေမင်းသော်မြေပုံကတော့ တစ်နေရာမှာသိမ်းထားခဲ့တယ်”

“အဲဒီနေရာကို ဦးလေးသိတယ်ပေါ့”

“သိတယ် ကလေးမ . . ဆရာနေမင်းသော်ဟာ မြေပုံကို ရန်ကုန်ထိမယူသွားချင်တာနဲ့ . . မန္တလေးကဆရာတော်တစ်ပါးဆီမှာ ခေတ္တအပ်နှံထားခဲ့တာ . . မြေပုံအစစ်ရော ပုံတူကူးထားတဲ့မြေပုံပါရှိတယ်”

“ဟင်”

“ပုံတူကူးထားတဲ့မြေပုံ . . ဟုတ်လား ဦးလေး . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ဆရာနေမင်းသော်ဟာ ဦးနန္ဒစည်ထံ လုံးလုံးအယုံအကြည်မရှိတော့ဘဲ ဦးလေးကို ဦးနန္ဒစည်မသိအောင် ပုံတူကူးခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဦးလေး . . နေမင်းစံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဆယ်လုပ်မယ်စိတ်ကူးထားလဲ . . .”

“ဦးလေး . . အဘွားအိုကြီးကို ပေးထားတဲ့ကတ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း သမီးတို့ပါ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီပေးပါမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ် . . စိန်လှ . . .”

“ပြော သူငယ်ချင်း”

“မင်း ဆေးရုံတက်ဖို့ ပြင်ဆင်စရာတွေ ငါပြင်ဆင်ပေးမယ်”

“ဦးလေး စိန်လှ”

“ပြောပါ သမီး . . .”

“ဦးလေးအတွက် သမီးတို့ကူညီပေးမှာပါ . . စိတ်ချပြီး နေပါ . . .”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကလေးမတို့ရယ်”

“သမီးတို့ကို သွားခွင့်ပြုဦး . . နောက်နေ့မှပြန်ဆုံးပြီး နေမင်းစံအိမ်ခရီးအတွက်ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့”

အပြန်ခရီးတွင် မေဝတီဆူးတစ်ယောက် စကားသံမထွက်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

“ဆူး . . . စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလား”

“ဟုတ်တယ် တွယ်တာ . . ဒယ်ဒီရဲ့မိုက်လုံးကြီးမှုကို ဆူးဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရတော့ဘူး၊ ဆူးဘာလုပ်ရမလဲ တွယ်တာ”

“တွယ်တာပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ . . အမှန်စာရားအတွက် ဆူး ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ . . .”

“အင်းလေ . . ဥပဒေဆိုတာရှိနေပြီပဲ . . ဆူး နောက်ဆုံး ဆွတ်လုပ်ပါတယ် . . ဒယ်ဒီတစ်ယောက်နောင်တရပါစေလို့”

“မင်းဆုတောင်းပြည့်နိုင်ပါစေကွာ...”

“မနက်ဖြန်ဆိုကြမယ်နော်”

“ဆေးရုံမှာလား...”

“ဟုတ်တယ်... သီရိသော်တာလေးအတွက် ငါတို့နှစ်ယောက်ဘေးမှာရှိနေပေးရမယ်လေ...”

“စိတ်ချ... ဪ ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ တွယ်တာ”

“ဆူးဒယ်ဒီကြောင့်... တွယ်တာ သမင်းထောက်ဘဝက အနားယူရတော့မယ်”

“ဟင်... ဘာလို့”

ရည်စူးတွယ်တာအကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်တာကြောင့်... ”

“တွယ်တာရယ်... ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်းပဲပေါ့... ”

“ဝေတီဆူးရဲ့စိတ်အာရုံတို့သည် ဖခင် မိုက်မဲသောလုပ်ရပ်တွေကို တွေးပြီး ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေလေတော့သည်။

“ကဲ... ပတ်တီးစပြီးဖြေမယ်... မျက်လုံးကို ပတ်တီးဖြေပြီးတာနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်နော်... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်ကြီးက သီရိသော်တာမျက်လုံးမှ ပတ်တီးကို စတင်ပြီး ဖြေနေလေပြီဖြစ်သည်။

ရည်စူးတွယ်တာ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး သီရိသော်တာအတွက် ဆုတောင်းပေးနေလေသည်။ မေဝတီဆူးမှလည်း လက်အုပ်ကလေးချီကာ ဆုတောင်းနေသည်။

“သမီး... ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်တော့... ”

သီရိသော်တာ မျက်လုံးထဲတွင် မှိန်မှိန်လေးအလင်းရောင်ကိုစတင်မြင်ပြီးနောက်... ”

“မမဆူး... မမတွယ်တာ”

www.burmeseclassic.com

“သီရိ”

“သီရိ ပြန်မြင်ရပြီ... ”

“ဟယ်”

“အယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူဖက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်... ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူးကွယ်... ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကုသပေးရမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာဝန်ပဲ... ကဲ... ကလေးမကို ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီ... ပေးထားတဲ့ဆေးကိုတော့ ဆက်ပြီးသောက်ဖို့မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သီရိသော်တာကို ဆေးရုံမှခေါ်ကာ မြန်လာခဲ့ကြစဉ်...

“မမဆူးနဲ့ မမတွယ်တာကို သီရိကန်တော့ပါရစေ”

“အို... မဟုတ်တာကွယ်”

“မမတို့ ညီမလေးခုလိုမျက်စိပြန်မြင်ရတာကို မြင်ရလို့ အရမ်းဝမ်းသာလှပါပြီ... ကန်တော့လည်းနောက်မှကန်တော့ဪ... တွယ်တာ... ”

“ပြောလေ ဆူး”

“ဆူးကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးလို့အိမ်ထိမလိုက်တော့ဘူးနော်... မနတ်ပြန်ကျမှပြန်ပြီးဆုံမယ်”

“အေး”

သီရိသော်တာတို့ကို လမ်းထိပ်တွင် ချပေးခဲ့ပြီး မေဝတီဆူးထားလေးကို ပြန်ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“မမ တွယ်တာ”

“သီရိ”

“ကိုကိုသာသီရင်အယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲမသိဘူးနော်”

“ဝမ်းသာမှာပေါ့ကွယ်”

“မမဆူးနဲ့ကိုကိုကို ပေးမတွေ့ပေးသေးဘူးလား”

“မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ... သီရိကိုကိုလည်း လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်နေပြီလေ... ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟင်”

“ဟယ်”

အိမ်ထဲတွင် လူစိမ်းနှစ်ယောက် ရောက်နေပြီး...

“သတင်းထောက်မကြီးရေ... ဒီတစ်ခါတော့ လှုပ်ရှားမယ်”

“ဟဲ့နဲ့... ဒီမှာတွေ့လား”

လူဆိုးတစ်ယောက်က အသံတိတ်တိတ်အားသော

သနတ်နှင့်ချိန်ပြီး သီရိသော်တာကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာမှမလုပ်ဘူး.. သိရိသော်တာကိုလာခေါ်တာ”

“ဘာ.. ဘယ်သူ့ဓာခေါ်ခိုင်းတာလဲ.. ခြောက်.. သိပြီ”

ဦးနန္ဒစည်လား.. .”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့မသိဘူး.. အေးအေးဆေးဆေးသာ

လိုက်ခဲ့.. .”

“ကောင်းပြီ.. လိုက်ခဲ့မယ်”

“လှုပ်ရှားမယ်တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်”

“ရှင်တို့သိရိကို ဘာမှမထိနဲ့.. အေးအေးဆေးဆေး

လိုက်ခဲ့မယ်”

ရည်စူးတွယ်တာတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ကားတစ်စီး

ထိုးရပ်လာပြီး.. .

“ကဲ.. တက်ကြ”

“သိရိ”

“မမ တွယ်တာ”

“ညီမလေးဘာမှမကြောက်နဲ့.. မမ အသက်ရှင်နေ

သရွေ့ သိရိဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ရည်စူးလက်မောင်းလေးကို သိရိသော်တာဆုပ်ကိုင်ပြီး

လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ရည်စူးတွယ်တာတို့နှစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မြို့အစွန်ခြံ
ကြီးတစ်ခုမှ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်လာပြီး.. .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အစစအရာရာ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

“ရှင်တို့ဆရာကြီးဦးနန္ဒစည် ဘယ်မှာလဲ.. .”

“မကြာခင်သူ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ရှိုင်း”

အခန်းထဲကိုထည့်ပြီး အပြင်မှသော့ခတ်ထားလေသည်။

“မမတွယ်တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သိရိဘာမှစိတ်မပူနဲ့.. မမတို့ကိုကယ်မယ့်သူ ရောက်

လာမှာပါ.. .”

“ဟင်.. ဘယ်သူလဲ”

“သိရိကိုကိုလေ.. .”

“ကိုကိုက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“မမနဲ့သိရိကို ဒီကောင်တွေခေါ်လာတုန်းက အိမ်ရှေ့မှာ
သိရိကိုကိုဆေးကုနေတဲ့ ဘုရားကျောင်းက ကောင်လေးတစ်
ယောက် မမတို့ပြဿနာဖြစ်တာကို တွေ့သွားတယ်လေ.. .”

“ဒီကောင်လေးက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သိရိသတင်းကို သိရိကိုကိုချက်ချင်းသိရအောင် လွှတ်
လိုက်တာနေမှာပေါ့.. မမမျက်ရိပ်မျက်ကဲပြလိုက်လို့ ကောင်

လေး မသိမသာနဲ့ရပ်နေတာ”

“သီရိတို့ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာကို အယ်လိုလုပ်ပြီးသိမှာလဲ”

“ဒီကောင်လေးဆိုမှာ ပြိုင်ဘီးလေးပါတယ်. . မမတို့
နောက်ကလိုက်လာပြီး နေရာကိုမှတ်သွားမှာသေချာပါတယ်. .
ဒီကောင်လေးက မမလိုပဲ သတင်းထောက်အလုပ်တို့ စုံထောက်
အလုပ်တို့ကို သိပ်ပြီး ဝါသနာပါတာ. . .”

“ဒက်ဒီ”

“ဟာ. . သမီးလေးလာလေ၊ ဘာလဲ. . ဒက်ဒီဆီကို ပြန်
လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး. . ဒက်ဒီကိုသမီးပြောစရာရှိလို့”

“ကဲ. . ပြောစေရာ”

“မေဝတီဆူး ဦးနန္ဒစည်ရှေ့ရှိ ဆိုဖာထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီး. . .”

“ဒက်ဒီ. . အန်ကယ်နေမင်းသော်ကို သတ်ခဲ့တယ်
ဟုတ်လား. . .”

“ဟင်. . သမီး”

“မေဝတီဆူးစကားကြောင့် ဦးနန္ဒစည် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။”

“သမီး. . ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ. . မဟုတ်
ဘာတွေ”

“ဒက်ဒီမငြင်းပါနဲ့တော့... ဒက်ဒီခိုင်းခဲ့တဲ့ ဦးလေးစိန်လှ ဆိုတဲ့လူက အားလုံးပြောပြပြီးပြီ...”

“ဘာ... စိန်လှ... ဒီကောင် မသေဘူးပေါ့...”

“ဒယ်ဒီရယ်... ဘာလို့ဒီလောက် မိုက်လုံးကြီးရတာလဲ”

“တိတ်စမ်း... သမီး... နင်ကမာ အဖေကို ထောင်ထဲကို ပို့မလို့လား”

“သမီးကထောင်ထဲကို ပို့မလို့မဟုတ်ဘူး... ဒက်ဒီဆက်ပြီ မိုက်မဲမှုတွေမလုပ်ဖို့ သမီးမေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ... ပြီးတော့ နွဲ့ကိုလည်း ဒက်ဒီ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ကြံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ခုဆိုတဲ့ကောင်ကို လုပ်ကြံရတာ သမီးကြောင့်ဆိုတာမှတ်ထား”

“ဒက်ဒီဆုပ်ရပ်တွေကို ဥပဒေကမျက်ကွယ်ပြုနေမှ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား... သမီးဒက်ဒီကမပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာမှတ်ထား...”

“အန်ကယ်...”

“ဘာလဲ နေဇော်”

နေဇော်က ဦးနန္ဒစည်ကို မျက်ရိပ်ဖြင့်ခေါ်ပြီး ကပ်ရေထွက်သွားတာကို ဦးနန္ဒစည်နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းပုံဖုန်းခေါ်နေပေမယ့် ဒက်ဒီနှင့်နေဇော်တို့က ခြံဝတွင်ရောက်နေတာမို့ ဘာမှမကြားရချေ။ မေဝတီဆူးဖုန်းကိုလှမ်းကိုင်လိုက်စဉ်...

“ဟလို...”

“...”

“ဟုတ်တယ်... ဒက်ဒီကမှာထားတယ်၊ ဖုန်းလာရင် ထိုင်လိုက်တဲ့... ရှင်ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်တယ်”

“...”

“ဟင်... ကောင်းပြီ... ဘယ်နေရာလို့ပြောရမလဲ”

“...”

“အင်း... ပြောလိုက်မယ် ဒါပဲမဟုတ်လား”

မေဝတီဆူး သိလိုက်ရသောကိစ္စမှာ သိရိသော်တာနှင့် နှလုံးထွယ်တာကို ဒက်ဒီဖမ်းခိုင်းထားလို့ဖမ်းထားပြီးပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီ...”

“သမီး ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဒက်ဒီအမိုက်ဇာတ်တိုရပ်လိုက်ပါတော့...”

“သမီးဒက်ဒီလုပ်နေတာ သမီးအတွက်ဆိုတာတော့ သိအားပါ”

“သမီးအတွက်ဆိုရင် ဒက်ဒီဘာမှဆက်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့တော့ သမီးဘာမှမမက်မောဘူး”

“တော်ပြီ. . . သမီး ဒက်ဒီကိုဘာမှထပ်ပြီးပြောမနေတော့. . .”

မေဝတီဆူးဖောင်ဖြစ်သူကို အယ်လိုမှပြောလို့မရတော့ဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပြီဖြစ်တာကြောင့် အိမ်ထဲမှ ခပ်သွယ်သွယ်လေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အဖမ်းခံထားရသော သီရိသော်တာနှင့် ရည်စူးတွယ်တာ တို့ကို အမြန်ဆုံးကယ်နိုင်အောင်ကြိုးစားရတော့မည်။ ရန်တူခြံစွန်က အိမ်ဆိုတာ ဒက်ဒီတုမ္မာနီဆောက်ရန်အတွက် ဝယ်ထားသောနေရာအစစ်ခုဆိုတာကို သိထားတာကြောင့် မေဝတီဆူးအတွက် ကယ်ရန်အခွင့်အရေးရခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကားကို အမြန်ဆုံးမောင်းလာပြီး ခြံဝကိုရောက်သည်နှင့်. . .

“မမလေး. . . ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒက်ဒီက အရင်သွားခိုင်းပြီး သူတို့ကိုချော့မော့ပြီး မေခိုင်းလို့. . .”

“ဪ”

ခြံစွန်ခါးကိုဖွင့်သည်နှင့် ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ထဲကိုရောက်တော့. . .

“သူတို့ဘယ်မှာလဲ”

“မမလေး. . . ဟိုအခန်းထဲမှာ သော့ပိတ်ထားတယ်”

“သော့ပေး. . . မင်းတို့အပြင်ကစောင့်နေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေဝတီဆူးအခန်းသော့ကိုဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်. . .

“မမဆူး”

“ဆူး”

“တွယ်တာနဲ့သီရိ”

“ဆူး ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ. . .”

“နောက်မှပြောမယ်. . . လောလောဆယ်. . . ဒီတုလွတ်အောင်အရင်လုပ်ရမယ်. . .”

အခန်းဝတွင်ရပ်နေသော အစောင့်ကို. . .

“ငမ္မေ”

“ဗျာ. . . မမလေး”

“သူတို့အတွက် စားစရာယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငမ္မာသောက်စရာများယူပြီးပြန်ဝင်လာသည်နှင့် တွယ်တာမှ အခန်းထဲတွင်တွေ့ရသော ဘုတ်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်သည်။

“ခွပ်”

“အ... ”

အိမ်ထဲမှ အစောင့်ကို ရှင်းပြီး အထွက်...

“ဟာ... မမလေး... ဒါဘာလုပ်တာလဲ... ဟေ့ကောင်

တွေ လာစမ်း... ”

အခြေအနေကို ရိပ်မိသွားသော အစောင့်ကြောင့် အပြင် မှာရှိနေတဲ့နှစ်ကောင် အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်နှင့်...

“ဖြောင်း”

“အင့်”

“အိ”

“ဟယ်”

ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ အာရုံခံရဲ့ရိုက် ချက်ကြောင့် နှစ်ကောင်လုံးမှောက်သွားလေသည်။

“မင်း... သ... သ ရဲ့... ”

“ဟုတ်တယ် ငါသရဲ့... ကဲကွာ”

“ဒုတ်”

“အိ”

အာရုံခံ မျက်နှာကိုဖြတ်ပြီးကန်ချလိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင် ထွင်မှောက်သွားလေသည်။

“ဇုံ... ဇုံ... ”

မေဝတီဆူးမှာ အံ့ဩသောမျက်လုံးစုံဖြင့်ကြည့်နေတာ ခြောက်...

“ဆူး နောက်မှအကြောင်းစုံပြောမြဲမယ်... သွားကြရ အောင်”

ရည်စူးတွယ်တာက သီရိသော်တာလက်ကိုဆွဲသလို အာရုံခံမှ မေဝတီဆူးလက်ကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်ခဲ့ကြလေတော့ သည်။ ခြံဝသို့ မေဝတီဆူးမောင်းလာသော ကားလေးရောက် သည်နှင့် ဦးနန္ဒစည်နှင့်နေဇော်တို့ မောင်းလာသောကား ထိပ် တိုက်တွေ့သွားပြီ...

“သမီးမိုက်... ကားရပ်စမ်း... ”

မေဝတီဆူး ဖခင်ဖြစ်သူမျက်နှာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဖြင့် ကြည့်ကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဖခင်နှင့် သမီးတို့ နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်ပြီဆိုတာတို့ မေဝတီဆူး သိလိုက်ရပြီဖြစ်တော့သည်။

ဥပေက္ခာဆူး

လိမ့်မယ်”

“ဒက်ဒီရဲ့မိုက်မဲမှုကတော့ ဆူးဘယ်လိုမှ မပြောနိုင်အောင်ပါပဲ ဇံရယ်..”

“ကဲ.. ဆူး ဒါတွေခဏမေ့ထားလိုက်ကြစို့.. ဒါနဲ့ သိရိန္နဲရည်စူးဘယ်သွားကြလဲ..”

“ဈေးဝယ်ထွက်ကြတယ် ဇံ”

“တစ်ခုတော့ ဆူးကို ကြိုပြီး ပြောထားရမယ်..”

“ဘာများလဲ ပြော..”

“ရည်စူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့အပေါ်မှာ သံသယမဖြစ်စေချင်ဘူး..”

“မိန်းကလေးဆိုတာ သဝန်တို့ကတ်တဲ့အမျိုးလေ.. တို့အပေါ်..”

“ဆူးရယ်..ရည်စူးကြောင့် ငါ့လိုအသက်ရှင်နေရတာပါ”

“အလကားစတာပါ ဇံရယ်.. ရည်စူးရဲ့စိတ်ထားတိုရော နယ်ကျွင့်တရားကိုရော.. ဆူးယုံပါတယ်.. ဒီအတွက် ဆူးရင်ခဲမှာ ဘာခံစားချက်မှမရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချစ်သူလေးရယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခွဲခွာနေခဲ့တဲ့နေ့ရက်တွေအတွက် အတိုးချပြီး အလွင်းနေ့ကြလေသည်။

“ဆူး”

“ဇံ”

မေ့ဝတီဆူးလက်ကလေးကို အာရုံနဲ့ ဖြည်းညင်းစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး..

“ငါတို့အနာဂတ်ကိုဆက်ပြီးလျှောက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ် ဆူး”

“ဆူးလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဆူးက ဘာတွေဆုံးဖြတ်ထားလဲ..”

“ဇံနဲ့အတူ ဘဝသစ်တစ်ခုကို သတ္တိရှိရှိပဲလျှောက်တော့မယ်ဆိုတာလေ..”

“ဆူးဒက်ဒီကိစ္စအတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဇံရယ်.. အမှားတစ်ခုကိုပြုခဲ့ရင် အဲဒီအမှားအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ကတော့ ခံရမှာပဲလေ.. ဆူးကသာ ဇံတို့တောင်းပန်ချင်တာ..”

“ဘာကို ဆူးကတောင်းပန်ချင်တာလဲ”

“ဆူးဒက်ဒီရဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့် ဇံဖခင်ဆုံးပါးခဲ့တာကိုပါ”

“ဆူးရယ်.. ဒီအတွက် တရားဥပဒေက အပြစ်ပေးပါ

“ဒက်ဒီကတော့ ဆူးတို့ကို အလွတ်ပေးမှာတော့မဟုတ်ဘူး”

“သေချာတယ် ဆူး.. အရင်ကထက်ပိုပြီး ငါနဲ့ဆူးကို အသေအကျေရန်မူတော့မှာ သေချာတယ်..”

“တွယ်တာရဲ့တပည့်လေးကိုရဲကတော့ အခြေအနေကို ထွက်ပြီး စုံစမ်းနေတယ်.. ပြန်လာရင်တော့ အကျိုးအကြောင်းကို သိရမှာပဲ”

“ဆူး”

“ပြော”

“ငွေကို ချစ်သေးရဲ့လား”

“ဒီစကားကို ရှင်မို့မေးတတ်တယ်.. ရှင်ကိုဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရိနဲ့တွယ်တာကိုသာမေးကြည့်”

“ဆူး ပြောတာပဲကြားချင်တာ”

“မချစ်ဘူး”

“တကယ်..”

“ဟကယ်ပြောတာ.. ပဟောဒီရင်ကိုခွဲပြီးနုလုံးသားကို ထုတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်ချင်တယ်.. ငုံ့ဆိုတဲ့လူကို ဘယ်လောက် တောင်ချစ်ရတယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးကွဲထွက်သွားအောင် အော် ပြီး ပြောလိုက်ချင်တယ် ရှင်ရှေ့.. ဒီမှာဖြင့် သူသေပြီဆိုလို့ မျက်စည်တွေ အဆက်မပြတ်ကျနေခဲ့ရတာ.. သူကတော့ ဒီမှာ

လာပြီးပျော်နေတယ်.. ဟွန်း.. မပြောလိုက်ချင်ဘူး.. ဒါ ဆူးကို တမင်ညှဉ်းနေတာမဟုတ်လား..”

“မဟုတ်ပဲပါဘူး ဆူးရယ်.. ဒက်ဒီနဲ့ပတ်သတ်နေလို့ ဆူး ခံစားရမှာကိုမမြင်ရက်လို့ပါ..”

“ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ပိုက်မဲ့ပေါ်မှာ ဆူးခံစားရပါတယ် ဒါပေမယ့်.. ဥပဒေမဲ့ခံစားချက်မျိုးတော့ ဆူးရင်မှာထားချင် ဘူးဟော.. ဟိုမှာ.. သီရိနဲ့တွယ်တာတောင်ပြန်လာပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေတာ ထိုင်ခဲ့လေးဆီကို တွယ်တာ နှင့်သီရိရောက်လာပြီး..

“နှစ်ယောက်သားဘာတွေအတိုးချပြီး အလွမ်းဆယ်နေ တာလဲ”

“လွမ်းချိန်တောင်မရှိပါဘူး တွယ်တာရယ်.. ဒက်ဒီအ ကြောင်းကိုပြောပြီး ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာပြောနေကြတာပါ”

“ရဲလေးရောက်လာရင်တော့ အကြောင်းတစ်ခုခုသိရမှာပဲ ဒီတော့မှဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့.. ဒု လောလောဆယ် မိသားစုစုံညီပွဲတော်လေးကို ကျင်းပကြတာပေါ့”

“မမတွယ်တာရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရာနဲ့စားကြမယ် သာ”

ရင်မောအပူသောကလေးတွေ တဒက်ခဏတော့ လွင့်စဉ် တွယ်ပျောက်သွားကြတာတော့အမှန်..

“ကလင် ကလင်..”

“ဟိုမှာ.. ရဲလေးတောင်ပြန်လာပြီ”

ပြိုင်ဘီးကလေးကို စီးပြီး ဝင်လာသောရဲလေးကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် အားလုံးရပ်ပြီး စောင့်ကာ..

“ရဲလေး.. ဘယ်လိုလဲဟေ့..”

“အိမ်ထဲရောက်မှပြောကြတာပေါ့..”

အိမ်လေးထဲသို့ရောက်သည့်နှင့်..

“ဦးနန္ဒစည်ကတော့ တရားခံပြေးဖြစ်နေပြီ..”

“ဟင်”

“အက်ဆိုဗိရာတစ်ဝင်ပြီး ဖမ်းတာကို ရှောင်ပြေးသွားတယ်လေ..”

“ဘာအမှုနဲ့ဖမ်းတာလဲ..”

“ကုမ္ပဏီငွေတွေကို တခြားစာရားမဝင်တဲ့မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ လုပ်ကိုင်လို့ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာအဖွဲ့က တရားစွဲတာ” မေဝတီဆူးဖခင်၏ ကံကြမ္မာကိုမတွေးတတ်အောင်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ..

“ဒီသတင်းတစ်ခုတည်းပဲလား ရဲလေး”

“နောက်သတင်းကတော့ မမတွယ်တာတို့ဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်..”

“ဘာ သတင်းလဲ..”

“ဦးနန္ဒစည်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဆိုက ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းအရ.. မမဆူးနဲ့ကိုလေးနဲ့တို့ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်နေပြီ.. ပြီးတော့ မြေပုံကိုလည်းရထားပြီလို့ ကြားတယ်”

“ဟင်..”

“ဟယ်”

ဦးနန္ဒစည်တစ်ယောက် မြေပုံကို ဘယ်ဆီတရုခဲ့သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရပေ..

“နဲ့”

“ဆူး”

“ဆူးတို့ရန်ကုန်နယ်မြေမှာ ဆက်ပြီးနေလို့မသင့်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. ဆူးဒယ်ဒီက မီးကုန်ယမ်းကုန်လုပ်တော့

မယ့်အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ”

“တွယ်တာ အကြံတစ်ခုပြုမယ်”

“ပြောလေ ရည်စူး”

“တွယ်တာတို့အတွက် လုံခြုံတဲ့နေရာလေးတစ်ခုရှိမယ် အချင်ပြည်နယ်ဘက်မှာ.. အဲဒီမှာသွားနေပြီး မြေပုံတို့ကို သည်းတစ်ခါတည်း လုပ်လို့ရမယ်”

“ဒီရတနာတွေကို ဒယ်ဒီလက်ထဲအရောက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဦးလေးမြတ်မိုးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အပြန်ဆုံး ကောင်စာထည်ဖော်ရမှာပဲ..”

“ခရီးစဉ်ကို ဘယ်တော့စမလဲ...”

“ဒီရက်အတွင်း ထွက်နိုင်အောင်လုပ်မယ်...”

“မမတွယ်တာ”

“ဘာလဲ သီရိ”

“သီရိလည်း လိုက်မယ်နော်...”

“လိုက်ရမှာပေါ့... ဇုံ”

“ပြောလေ တွယ်တာ...”

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးကို တွယ်တာတို့အရင်ရောက်အောင် သွားနိုင်မှဖြစ်မယ်နော်”

“ဟူး”

အာရုံဇုံ ရင်ထဲတွင်မွန်းကျပ်နေသော အတွေးစတွေကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ချစ်သူမေဝတီဆူးမျက်နှာလေးတို့ ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဇုံရယ်... ခုချိန်မှာ သားအဖဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဥပဒေမဲ့ကိစ္စတွေကို ဆူးလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းပြည် အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ရတနာတွေကို အလွဲသုံးစားတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး... ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဇုံတို့နဲ့အတူ ဆူး... ရပ်တည်နေမှာပါ...”

“ဆူးရယ်...”

“မြတ်မိုး...”

“ဟင်... နန္ဒစည်”

ဦးမြတ်မိုးအိမ်ပေါ်သို့ ဦးနန္ဒစည်နှင့်တပည့်နှစ်ယောက် တက်လာပြီး သေနတ်နှင့်ချိန်ထားလိုက်သည်။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့နော်...”

“နန္ဒစည်... မင်းမိုက်လုံးကြီးနေပါလား”

“ငါဘဝကမထူးတော့ဘူး... ဒီတော့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ တော့ ငါ ဒီရတနာတွေကိုရအောင်ယူရမှာပဲ...”

“မင်းမြေပုံရပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်... ငါရတဲ့မြေပုံက မူရင်းမဟုတ်ဘူး... ထပ် တူးထားတာဆိုတော့ မင်းလက်ထဲမှာရှိတဲ့မြေပုံတစ်ပိုင်းနဲ့ တိုက်ပြီးမှ သွားလို့ရမှာကွ”

“ငါဆီမှာ ဘာမြေပုံတစ်ပိုင်းမှ မရှိဘူး”

“မင်းအသက်ကို မနုမြော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

“မင်းသတ်ချင်သတ်လို့ရတယ်... နန္ဒစည်... ငါကသေးဖို့ ရက်နိုးနေပြီလေ... သေရမှာကို မကြောက်တော့ဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ခေါ်ခဲ့စမ်း”
ဦးမြတ်မိုးကို တပည့်တစ်ယောက်က အတင်းဝင်ပြီးဆွဲ
ချိန်တွင်...”

“ဦးနန္ဒစည်... ခင်ဗျား ဦးမြတ်မိုးကိုမထိနဲ့နော်”
“ဟင်... ခင်... ”

ရဲနှင့်တွယ်တာရောက်လာတာကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
ဦးနန္ဒစည်ကြည့်နေစဉ်...
“တွယ်တာ... ”

“အာရုံ”
အာရုံရဲ့ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ဦးမြတ်မိုးကိုဆွဲနေသော
လူဆိုးကို အမှတ်မထင်ဝင်ပြီး ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲကွာ... ”
ဦးနန္ဒစည်လက်ထဲမှသေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး ပစ်မည်လို့ ချိန်
လိုက်သည်နှင့် ဦးနန္ဒစည်ကို အနီးကပ်၍လက်ထဲမှသေနတ်ကို
အာရုံရဲ့ လူယူလိုက်ပြီး...

“ဦးနန္ဒစည် ခင်ဗျားမလှုပ်နဲ့နော်... တွယ်တာ ဦးမြတ်မိုး
ကိုခေါ်ပြီး ထွက်နှင့်... ”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဦးမြတ်မိုးကို ခေါ်ယူပြီး တွယ်တာ ထွက်သွားသည်နှင့်...
“ဦးနန္ဒစည် ခင်ဗျားကံကြမ္မာကိုဥပဒေကဆုံးမလိမ့်မယ်

သွားပြီ... ”

“တောက်”
အပြင်တွင် ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ တက်ပြီးသည်နှင့်
ဦးနန္ဒစည်၏သေနတ်ကို လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့
သည်။

“ဦးစိန်လှတော့ဆုံးသွားပြီကွဲ့”
“ဗျာ”
“ဟင်”

“ဆေးရုံကဆင်းတဲ့နေ့ နောက်နေ့မှာ ကားတိုက်ခဲ့ခဲ့ရတာ
ပဲ... ”

“ဘယ်ကားတိုက်တယ်ဆိုတာသိပြီလား... ”
“မသိဘူးကွဲ့... ညဘက်မှာဝင်ပြီးတိုက်ခဲ့တာ... မြင်တဲ့
သူတစ်ယောက်စတားအရဆိုရင် ဦးစိန်လှကို ကားကတမင်ဝင်
ပြီးတိုက်ခဲ့တာတဲ့... ”

“ဟာ”
“ငါ့စိတ်ထင်တော့ နန္ဒစည်တစ်ယောက်တော့ ရုတ်စက်မှု
တွေ ကမ်းကုန်နေပြီ... ”

ကားမောင်းနေသော မေဝတီဆူးတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်
သူ့ သတင်းဆိုးတွေကို မကြားဝံ့အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါနဲ့... မင်းတို့ကားနဲ့ပဲ ခရီးဆက်မှာလား... ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး.. ဒီလိုပဲနားနားပြီး မောင်းသွားရ မှာပဲ”

“မန္တလေးကို အရင်ဝင်ကြရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. မြေပုံအပ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဝင်ပြီး မြေပုံယူရမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒယ်ဒိုလက်ထဲကိုရောက်နေတဲ့မြေပုံက ဘယ်ကမြေပုံလဲ မသိဘူး.. . .”

“အင်း.. . စဉ်းစားလို့တော့မရဘူး ဦးလေးနဲ့ဆရာ နေမင်းသော်တို့ မြေပုံတွေကိုအပ်တုန်းက ဘယ်သူမှသိတာ မဟုတ်ဘူး.. . .”

“ကျောင်းကိုရောက်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုတော့ သိရ မယ်ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့.. အာရုံကို ပြောရဦးမယ်.. . .”

“ဘာများလဲ ရည်စူး”

“အာရုံဆိုင်ကယ်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိလောင်အလောင်းဟာ.. . သစ်ခုတ်ဆမားလေးရဲ့အလောင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကို ကြည့်နေရင်း အာရုံဆိုင်ကယ်က သူ့နားထဲ ရောက်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားပြီးသေသွားရတာ.. . .”

“ဟင်.. ဟုတ်လား.. . .”

“သူနဲ့အတူပါခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက သိခဲ့ရတာ”

ကားလေးမှာ ညလမ်းမပေါ်တွင် ပြေးလွှားမောင်းနှင်နေ ဆဲ.. . .

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်.. . .”

“ပြောပြီဗျာ.. . နားထောင်ရတာပေါ့”

“ဦးလေးနဲ့ဆရာနေမင်းသော် နေမင်းစံအိမ်ကြီးကို ခရီး ကအပြန်ဝင်ကြည့်တော့ အသွားအိုကြီးဟာ သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေက တော်တော်လေးကို ဆိုးနေပြီ”

“ဦးနှုတ်စည်ပါမလာဘူးလား”

“မပါခဲ့ဘူးကွဲ့.. . ဆရာနေမင်းသော်နဲ့စကားများပြီး နေခဲ့ ပြီလေ.. . ဦးလေးတို့ရောက်တော့ အသွားအိုကြီးရဲ့နောက်ဆုံး ထွက်သက်ချိန်ပေါ့.. . နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ကြွေကွဲစရာဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်ကိုပြောပြပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်.. . ဦးလေးနဲ့ဆရာ နေမင်းသော်လည်း အသွားအိုကြီးကို နေမင်းစံအိမ်ရဲ့သင်္ချိုင်း ထဲမှာပဲမြှုပ်နှံခဲ့ကြတယ်”

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးထဲမှာ သင်္ချိုင်းရှိတယ်ပေါ့.. . .”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့.. . မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်တွေကို မြှုပ်နှံတဲ့ သင်္ချိုင်းဂူတွေပေါ့.. . .”

“အများကြီးနေမှာပဲ”

“အင်း.. အားလုံး(၂၇)လောက်တော့ရှိမယ်.. ထူးခြားတာက သီးသန့်ဂူလေးနှစ်ဂူပဲ..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီဂူလေးဟာ နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ အစွန့်ပယ်ခံဂူလေး (၂)လုံးလို့ဆိုရမှာပေါ့ကွယ်.. အဘွားအိုပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးရဲ့ဂူပေါ့..”

ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ကြသော အာရုံရဲ့ မေဝတီဆူးရည်စူးတယ်တာ၊ သီရိသော်တာနှင့်ရဲလေးတို့အားလုံးကို ဇာတ်လမ်းလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြလေသည်။

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ ပဉ္စမမြောက်သမီးလေးသဗ္ဗာဒေဝီဟာ နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ သမီးတွေထဲမှာ အချောဆုံးဆိုရမှာပေါ့။ သဗ္ဗာဒေဝီကို လက်ဆက်ချင်တဲ့ သူ့ငွေ့သူ့ကြွယ်သားတွေက အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ဆိုရမှာပေါ့.. နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ဆိုရင် နေမင်းစံအိမ်မှာရှိတဲ့မိသားစုတွေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားကြပြီး အလှူလုပ်လေ့ရှိကြတယ်.. ဒီလိုနဲ့သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ နေမင်းစံအိမ်မိသားစုတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အလှူသွားလုပ်ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကပ်နေရတဲ့ဒေါ်နဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ သဗ္ဗာဒေဝီဟာ လူငယ်တို့သဘာဝအတိုင်းမြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်တွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့.. ဒါပေမယ့် နေမင်းစံအိမ်မှာ ရှိ

ကြတဲ့သမီးတော်တွေဟာ အပြင်ကိုထွက်ကြရတာမရှိဘူးလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မျက်လုံးချင်းသာ စတားပြောနိုင်ကြပြီး ခွဲခွာခဲ့ကြရတယ်..”

“ဇာတ်လမ်းကတော့စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေပြီ..”

သိရှိက ကလေးပီပီ ဦးမြတ်မိုးပြောသော ဇာတ်လမ်းတို့ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့်နားထောင်ရင်းပြောနေလေသည်။

“ဆူး”

“ရဲ့.. ဘာလဲ”

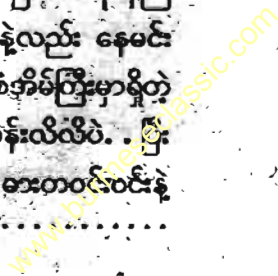
“ငါ တစ်လှည့်မောင်းမယ်.. ညဉ့်နက်လာပြီဆိုတော့ ဆူးမမောင်းနဲ့တော့..”

“အင်း”

ဆူးနဲ့အာရုံရဲ့နေရာချင်းလဲလိုက်ပြီး ကားကိုအာရုံရဲ့တစ်လှည့်မောင်းခဲ့တော့သည်။

“ဦးလေး.. ဆက်ပြောလေ..”

“ပြောမှာပေါ့ကွာ.. တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မတွေ့ကြရပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးရင်ထဲမှာတော့ အမြဲသတိရနေကြတာပေါ့.. ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဒေါ်နအနေနဲ့လည်း နေမင်းစံအိမ်ကြီးကို လာဖို့မလွယ်ဘူးလေ.. နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့သူတွေက ရက်စက်တဲ့နေရာမှာ ကြောက်ခမန်းလိယိပ်.. ပြီးတော့ သဗ္ဗာဒေဝီရဲ့အစ်ကိုတော်တွေကလည်း ဓားတဝင်းဝင်းနဲ့

ဆိုတော့ ဒေါ်နုတစ်ယောက် သူ့ဒေဝီမျက်နှာလေးကိုမြင်ဖို့ တောင်မလွယ်ခဲ့ဘူး.. အင်း.. တစ်နေ့ နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေမှာရှိတဲ့ ကြာဏန်ကြီးကိုတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက် သူ့ဒေဝီဟာ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ ကြာပန်းတွေ လာပြီး ခူးတတ်တယ်.. ဒါကိုသိတဲ့ ဒေါ်နုဟာ သူ့ဒေဝီကြာပန်း ခူးမယ့် အချိန်ကိုစောင့်ပြီး ကြာကန်ထဲမှာ ကြာရွက်တွေနဲ့ ဖုံးပြု စောင့်နေရတယ်”

“တကယ် စွန့်စားရတာပဲနော်.. .”

“ဒီလိုမှမစွန့်စားရင်လည်း တွေ့ရမှာမှမဟုတ်တာ”

“ကဲပါ.. ရဲလေးနဲ့သီရိ ဦးလေးဆက်ပြီး ပြောတာကို နား ထောင်ကြပါဗျာ”

“သူ့ဒေဝီ မင်းသမီးလေးက ပထမတော့ ဘယ်သိမလဲ နောက်ကြာပန်းခူးရင်း ဒေါ်နုရဲ့အသံကိုကြားမှတွေ့ခဲ့တာလေ.. ပါလာတဲ့အဖော်တွေထဲက ထွေးညိုဆိုအထိန်းတော်ကို ငွေဖေး ပြီး စည်းရုံးထားလို့ သူ့ဒေဝီနဲ့ဒေါ်နုဟာ တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါ လောက်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ကြတယ်”

“သူတို့ တွေ့ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရတာလဲ”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူများတွေလိုပေါ်ပေါ်ထ ထင်တွေ့ခဲ့ကြရတာမဟုတ်ဘူး.. တစ်ယောက်က ကန်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကျတော့ ရေထဲမှာလေ.. .”

“သူတို့အဖြစ်ကလည်း ဆိုးလိုက်တာ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်.. နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ ညပန်းပွဲ တော်ဆိုတာရှိတယ်.. .”

“ညပန်းပွဲတော်ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးလေး.. .”

“ညပန်းပွဲတော်ဆိုတာ ဒြပ်ဝန်းထဲမှာ လပြည့်နေ့ဆိုရင် မိသားစုတွေအားလုံးအပြင် တခြားဧည့်သည်တွေမလာပြီး ပျော် ပွဲခွင့်ပွဲလုပ်တဲ့ပွဲပေါ့.. ဒီလိုနေ့ဆိုရင် ဒေါ်နုဟာ သူ့ငွေသူ့ကြွယ် သားတွေလို လာလို့မရတော့ ကျေးကျွန်တွေလိုလာပြီး စားစွဲ သောက်ပွဲတွေကို ပြင်ဆင်ရတဲ့သူအဖြစ်နဲ့လာရင်း မင်းသမီးလေး ကို တွေ့ခွင့်ရခဲ့တယ်.. စကားတော့ပြောခွင့်မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”

“နေမင်းစံအိမ်က သားတော်၊ သမီးတော်တွေဟာ ကျေး ကျွန်တွေနဲ့စကားပြောခွင့်မရှိကြဘူးတဲ့.. ကျေးကျွန်ဆိုတာ အပိုင်း(၂)ပိုင်းရှိတယ်.. နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ရတဲ့ ကျေး ကျွန်တွေကိုပဲ စကားပြောခွင့်ရှိပေမယ့် အပြင်က ငှားရမ်းထား တဲ့ ကျေးကျွန်တွေကိုတော့ စကားပြောခွင့်မရှိဘူး.. .”

“ဒါဆို.. မင်းသမီးလေးနဲ့ကိုဒေါ်နုတို့က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ခွင့်ပဲရတယ်ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒီညပန်းပွဲတော်ကို တစ်လတစ်ခါ ကျင်း ပတတ်တယ်.. ဒီလိုနဲ့မင်းသမီးလေးနဲ့ဒေါ်နုဟာ တွေ့ရပါမယ့်

လာတော့ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေဟာခိုင်မာလာပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ ခွင့်ရအောင်ကြိုးစားခဲ့ကြရင်း နေမင်းစံအိမ်ကြီး သင်္ချိုင်းမှာ ခိုးတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စပြီး တွေ့တဲ့နေ့မှာပဲ ကံဆိုးချင်တော့ မင်းသမီးလေးအစ်ကိုတော်က တွေ့သွားခဲ့တယ်။

“ဟင်”

“တွေ့တော့ သတ်ပစ်လိုက်လား...”

“သိရိရယ်... ဦးလေးစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး။”

သိရိသော်တာမှာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးတာကို ရည်စူးတွယ်တာလှမ်းပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“သဉ္ဇာဒေဝီနဲ့ဒေါနတို့ ချိန်းတွေ့တာကိုမိခဲ့ပေမယ့် ချက်ချင်းမသတ်ပါဘူး... ဒေါနကိုတော့ ဖမ်းထားပြီး နေမင်းစံအိမ်ရဲ့ မြေအောက်အကျဉ်းခန်းထဲမှာဖမ်းချုပ်ထားတယ်။”

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ မြေအောက်အခန်းတွေရှိတယ်မော်”

“ရှိတယ် ဆူး... နေမင်းစံအိမ်ကြီးဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ များစွာရှိတဲ့စံအိမ်ကြီးတစ်လုံးပဲတဲ့... ဒီလိုဖမ်းချုပ်ထားပြီး သဉ္ဇာဒေဝီရဲ့ အစ်ကိုကြီးဆုံးစောနန်းသာဟာ ဒေါနကို စီရင်ပိုင်ခွင့်အမိန့်ကိုရထားသူဆိုတော့ ဒေါနကိုအပြင်ကိုခေါ်ထုတ်ပြီး ငွေဒင်္ဂါးတစ်ထုပ်ရယ်... ဝမ်းတစ်လက်ကိုဒေါနရှေ့မှာချထားခဲ့

တယ်”

“ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“ငွေဒင်္ဂါးထုပ်ကိုယူပြီး ဒီနယ်မြေကအပြီးထွက်သွားမလား အသေခံမလားဆိုတဲ့ သဘောကွဲ့”

“ဒေါနက ဘာကိုရွေးလိုက်သလဲ”

“ဒေါနက ဝမ်းကိုရွေးခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“သူ သဉ္ဇာဒေဝီကိုချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်ဟာ... ငွေကြေးဥစ္စာတွေမပါဘဲ မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြခဲ့တာ သဉ္ဇာဒေဝီရဲ့အစ်ကိုတော်ဟာ ဒေါနရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း နောက်နေ့နေဝင်ချိန်မှာ သတ်မယ်ဆိုပြီး အချိန်သတ်မှတ်ခဲ့တယ် ဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဉ္ဇာဒေဝီဟာ သူ့အဖော်ကျွန်ဆီမှ သတင်းမှားတစ်ခုတိုကြားခဲ့တယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုသတင်းမှားများလဲ...”

“ဒေါနကိုအစ်ကိုတော်ကြီးက သတ်မစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းလေ... ဒီမှာတင်မင်းသမီးလေးသဉ္ဇာဒေဝီဟာ သူ့ချစ်သူ သေပြီဆိုတာကိုသိတာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းနည်းပြီး သတ်သေလိုက်တော့တယ်...”

“ဟင်”

“သဉ္ဇာဒေဝီ ဘာကြောင့်သေရတယ်ဆိုတာကို အဖော်

တွေအစ်မတွေက သိရှိသွားပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ကြတယ်. . . ဖမ်းထားတဲ့ဒေါနကိုလည်း ပြန်ပြီးလွတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သေဆုံးသွားတဲ့ သဗ္ဗာဒေဝီရဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုနောက်ဆုံးအချိန်ကြည့်ခွင့်ပေးချိန်မှာ ဒေါနဟာ တောင်းဆိုမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့တယ်”

“ဒေါနက ဘာကိုတောင်းဆိုတာလဲဟင်. . .”

“သဗ္ဗာဒေဝီ သတ်သေသွားတဲ့ခါးကိုကြည့်ခွင့်တောင်းတော့. . . အစ်ကိုတော်က ထုတ်ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါနဟာ သေဆုံးမြီဖြစ်တဲ့ သဗ္ဗာဒေဝီရှေ့မှာပဲ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေပြလိုက်တယ်”

“ဟယ်”

“ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်ခဲ့တဲ့ နေမင်းစံအိမ်ရဲ့အရှင်တွေဟာ အချစ်ကြီးကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာတရားနဲ့သံယောဇဉ်ကိုကြေကွဲစမ်းနည်းခဲ့ပြီး နေမင်းစံအိမ်မှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားခြင်းတွေကို မပြုလုပ်တော့ဘဲ လွတ်လပ်စွာ ချစ်သူရှာခွင့်၊ လက်ထပ်ခွင့်တွေကို ပြုခဲ့တယ်. . . အချစ်ကြီးခဲ့ကြတဲ့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကိုလည်း အတူတူမြေမြှုပ်စုသွင်းပေးခဲ့ကြတယ်”

“ကြေကွဲစရာတောင်းလိုက်တာ ဦးလေးရယ်”

ဦးမြတ်မိုးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေး ဆုံးသွားသည်နှင့် မေဝတီဆူးနှင့်အာရုံရုံတစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်မိလေသည်။

“ရဲ့”

“ဆူး”

“သဗ္ဗာဒေဝီလို ဆူးသေရင်လိုက်ပြီးသေမှာလား. . .”

“ချစ်သူမရှိတဲ့လောကကြီးမှာ အာလိုဆက်ပြီးအသက်ရှင်ရမှာလဲ ဆူးရယ်. . .”

“ယုံတမ်းစကားတွေလား. . .”

“အားလုံးရှေ့မှာသက်သေတည်ပါတယ်”

“စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့”

“စောင့်ကြည့်တာအသာထား ဆရာရေ. . . ညဉ့်နက်နေပြီ. . . ကားကိုဆက်ပြီးမမောင်းနဲ့တော့ နားဖို့နေရာရှာပေတော့” ရည်စူးတွယ်တာစကားကြောင့်. . .

“ဟိုရှေ့က ဘုရားလေးမှာနားကြမယ်. . . ရည်စူးတို့တော့အားနာတယ်”

“အာရုံရယ်. . . တွယ်တာက တယူသန်ဘာသာနေသမားတွေဟာပါဘူး. . . မေတ္တာတရားနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးရှိတဲ့အချိန်အောက်အဆို တွယ်တာကနေမယ့်သူပါ. . .”

ဘုရားဝန်းထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာပြီး ခဏီသည် နားခိုရာရရပ်ကလေးဆီသို့ အားလုံးတက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“မမတွယ်တာ”

“ဘာလဲ သီရိ”

“ဗိုက်ဆာသလိုပဲ”

“မပူပါနဲ့ မမလေးရယ်... ခရီးသွားမယ်ဆိုကတည်းက လက်ဖက်သုပ်၊ ချင်းသုပ်နဲ့ ကျော်ဖီတွေ၊ မုန့်တွေအဆင်သင့် ထည့်ခဲ့ပါတယ်တော်... ”

“ဒါကြောင့်... မမတွယ်တာကိုချစ်ရတာ... ရွတ်”

ရည်စူးတွယ်တာ ပါးပြင်လေးကို အိမ်သော်တာနမ်းလိုက် သည်။

“ဒါနဲ့ပဲ မမတွယ်တာတော့ အပျိုကြီးဘဝကိုရောက်တော့ မယ်... ”

“သီရိလည်းမမတွယ်တာနဲ့အတူအပျိုကြီးလုပ်မှာပါ”

“ကောင်မလေးကတော့ ပြောနေပြန်ပြီ... ”

“ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး... တကယ်ပြောတာ”

“ရပ်မော်တွင် အားလုံးနေရာကိုယ်စီယူကြရင်း... ”

“မောင်အာရုံရဲ့”

“ဘာများလဲ ဦးလေးမြတ်”

“ဦးလေး... ဆရာနေမင်းသော်ကို အဘွားအိုကြီး မသေခင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“နေမင်းစံအိမ်သင်္ချိုင်းက ဂူတွေထဲမှာ ရတနာခန်းတွေ ဆီကို သွားတဲ့လျှို့ဝှက်လမ်းတစ်ခုရှိတယ်တဲ့... အဘွားအိုလည်း

တစ်ခါမှမသွားဖူးဘူးတဲ့... ဒီဂူဘယ်ဂူဆိုတာလည်း မသိဘူးတဲ့ ဒါပေမယ့် ဂူတွေထဲမှာသေသေချာချာကြည့်ရင်ထူးခြားတဲ့ ပို့သဏ္ဍာန်တော့ ရှိတယ်တဲ့ကွ”

“ဒီဂူကိုသိရင်မြေပုံကို ကြည့်နေစရာတောင်မလိုတော့ဘူး နော်... ”

“အေးကွာ... ဂူကိုသိရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲ... ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်ရှာချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး ဦးလေး ဦးနန္ဒစည်တို့ ခုလောက်ဆိုနေမင်းစံအိမ်ကြီးကို သွားနှင့်လောက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်... ငါတို့ဦးအောင်တော့သွားမဖြစ်မယ်ကွ ကဲ အိပ်ကြရအောင်... မနက်စောစောထပြီး ခရီးဆက်ကြရဦးမှာ ဟုတ်လား... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အာရုံရဲ့ဘေးတွင် မေဝတီဆူးမျက်လုံးလေးစင်းပြီး အိပ် နှင်နေလေပြီ... ”

“ဆူး... အိပ်လို့ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်... ဒီလိုအိပ်ရတာလေးကို စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နဲ့ နယုလိပဲ... ဇုံလည်းအိပ်တော့လေ... ”

ကောင်းကင်ယံတွင် လမင်းလေးက တစ်ခြမ်းထွက်လို့ နေသည်။

ဥပေက္ခာဆူး

ဆရာတော်ယူလာပေးသော မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ကြည့်
လိုက်တော့...

“ဒါဦးလေးကို ဆရာနေမင်းသော်ပေးခဲ့တဲ့မြေပုံအပိုင်းပဲ
ဒါကြောင့် ဦးနန္ဒစည် ဦးလေးဆီကမြေပုံကိုတောင်းနေတာကိုး”

“ဦးလေးမြတ်... ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“လုပ်စရာကတစ်ခုပဲရှိတော့တယ် မောင်အာရုံရဲ့”

“ဘာများလဲ ဦးလေး”

“သင်္ချိုင်းထဲကဂူကိုရအောင်ရှာဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့နောက်များကျနေမလား”

“နောက်ကျလည်းမတတ်နိုင်ဘူးလေ... လုပ်စရာ ငွေ
စရာက ဒီတစ်ခုပဲရှိတော့တာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မန္တလေးမှာနားမယ့်အစီအစဉ်ကို ဖွတ်ပြီး
ခရီးဆက်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“မောင်အာရုံရဲ့လဲဘောပဲ”

“အာရုံ”

“ဘာများလဲ ရည်စူး”

“တားကိုတော့ ကြုံခိုင်ရှေးထပ်ပြီးလုပ်စေချင်တယ်...
သွားရမယ့် ခရီးကအရမ်းပေးပြီးကြမ်းတော့ လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်
ရင်ပိုပြီးဆိုးမယ်”

“ရည်စူးပြောတာဟုတ်တယ်... ဒါဆိုရင်လေးနဲ့ငါ့ဖွဲ့ထဲကို

မြေပုံအပ်ထားသော အုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ကြ
တော့...

“ပြောရရင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒကာလေးရယ်
ဒကာလေးတို့အပ်ထားတဲ့မြေပုံကို ကျောင်းကပွဲယကြီးက ခိုးပြီး
ထွက်ပြေးသွားပြီ...”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“ဗျာ...”

ဆရာတော်စကားကြောင့် အာရုံတို့ ဘာဆက်ပြီး ပြော
ရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ဦးနန္ဒစည်ဆီရောက်သွားတဲ့မြေပုံက ကပွဲယကြီးခိုးသွား
တဲ့မြေပုံဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဦးလေးမြတ်”

“သားရေပြားနဲ့ရှေးထားတဲ့မြေပုံတစ်ပိုင်းတော့ ကျွန်
တယ်ကွဲ့... ခင်က ဦးပဉ္စင်းသွားယူပေးမယ်”

သွားပြီး ကားကိုလို အပ်တာတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်. . ဒီကပဲ
စောင့်နေကြ. . .”

အာရုံနှင့်ရဲလေး အပြင်သို့ သွားမည်အပြု. . .

“ဇူ”

“ဆူး”

“မန္တလေးမှာ ဒယ်ဒီအဆွယ်အပွားတွေ ရှိတယ်. . သတိ
ထားပြီး သွားနော်. . .”

“စိတ်ချ ဆူး. . ကဲ. . ရဲလေး သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲလေးနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ ကားဝပ်ရှော့ဆိုင်ကို
မောင်းလာကြသည်။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ ဆိုင်ကယ်(၂)စီးလိုက်လာ
တယ်”

“ဟင်”

အာရုံကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး မယောင်မလည်နှင့်လိုက်လာတာကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဒီဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ဘယ်တည်းက လိုက်လာတာလဲ

ရဲလေး”

“ကျွန်တော်သတိပြုမိတာက မြို့ထဲအဝင်မှာ. . .”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းအထွက်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုဇူ. . . ဘုန်းကြီးကျောင်းအထွက်မှာ
ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုထားခဲ့တယ်. . . ဘာမသင်္ကာ
စရာမှမတွေ့ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ. . . ဖိကောင်တွေ
ကို မျက်ခြည်ဖြတ်ရမှာပဲ. . .”

“အစ်ကိုလေး မန္တလေးလမ်းတွေကို ကျွမ်းလား. . .”

“သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းမောင်း”

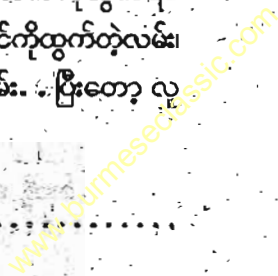
“မင်းက သိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့. . ကျွန်တော်က မန္တလေးသားပဲဟာ. . ပြီး
တော့ မြင်းလှည်းတောင်မောင်းစားခဲ့ဖူးတာ. . .”

“ဒါဆိုရင်အဆင်ပြေပြီ. . မင်းလမ်းသာညွှန်တော့”

“ဟိုရှေ့က မြင်နေရတဲ့လမ်းရဲ့ ဘယ်ဘက်တို့ထွက်ရင်
လမ်း(၂)ခွကိုတွေ့ရမယ်. . တစ်လမ်းက မြို့ပြင်ကိုထွက်တဲ့လမ်း၊
တစ်လမ်းက မြို့ထဲကိုပြန်ပြီး ရောက်နိုင်တဲ့လမ်း. . ပြီးတော့ လှ
ရှင်းတယ်”

“လူရှင်းရင်တော့ အဆင်ပြေတယ်”

“အစ်ကိုလေးက ဒီကောင်တွေကို ရင်ဆိုင်မှာလား”
 “ရင်ဆိုင်သင့်ရင် ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့ကွာ... ”
 ရဲလေးပြောတဲ့အတိုင်း မောင်းလာပြီးနောက်...
 “ဒီကောင်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ရဲလေး...”
 “ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး လူသုံးယောက်”
 “ဒါဆိုရင်တော့ ယှဉ်လို့ရတယ်... ဘယ်လိုလဲ ရဲလေး...
 မင်းလက်သံပြောင်ပါ့မလား”
 “အစ်ကိုလေးရေ... ဒါမျိုးဆိုရင် လက်သံကပြောင်ပြီး
 သားပဲ”
 ကားရောလူပါ ရှင်းတဲ့နေရာတွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်
 ပြီး နောက်မှဆိုင်ကယ်နှစ်စီးကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်
 နှစ်စီးက အာရုံစိုက်ထားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ပြီး ဟိုလိုဒီလို
 လှုပ်နေကြသည်။
 “ဒီကောင်တွေ ရူးချင်ယောင်တော့ဆောင်နေပြီ အစ်ကို
 လေး...”
 “ရူးချင်ယောင်ဆောင်တော့လည်း ဆေးကိုက်ရတာပေါ့
 ကွာ... လာ... သွားမယ်”
 ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားသောနေရာကို ခပ်မှန်မှန်လေး
 လျှောက်ခဲ့ကြပြီး အနားသို့ရောက်တော့...
 “မင်းတို့ တာလိုက်လုပ်တာလဲ...”

“ဟာ... ခင်ဗျားစကားက စွပ်စွပ်ခွဲခွဲပါလား... ကျုပ်တို့
 လမ်းကျပ်တို့သွားနေတာလေ...”
 “သေချာရဲ့လား”
 “သိပ်သေချာတာပေါ့”
 “မင်းတို့ပါးစပ်ကသေချာတယ်သာပြောနေတာ မင်းတို့
 မျက်နှာတွေကလိမ်နေတာကိုပေါ်နေတယ်... မင်းတို့ ဦးနှုတ်စည်
 ရဲ့လူတွေမဟုတ်လား... သွေးဖျက်ပြီး ငြင်းမနေပါနဲ့ ကွာ...”
 “ဘာကွ”
 အာရုံစိုက်ထားကို ဒေါသဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။
 “ငါပြောတာမှားသွားလို့လား”
 “ကဲ... ဟုတ်တယ်ဗျာ... မျိုးကောင်း မထူးတော့ဘူး...
 အပြတ်ရှင်းပြီး ဆရာကိုအကြောင်းကြားဖို့ပဲရှိတော့တယ်”
 “သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”
 စကားဆုံးသည်နှင့် အာရုံစိုက်တို့ ဝင်ရောက်ထိတ်ခိုက်
 ဓည့်ပြင်တာနဲ့... ရဲလေးက စတင်ပြီး ဝှက်ယူလာတဲ့ခါကြားစာ
 စုတ်နှင့်လက်ဦးအောင်ဆော်လိုက်သည်။
 ငနဲသုံးကောင် အငိုက်မိသွားတာကြောင့် အာရုံစိုက် အနီး
 ရှိနှစ်ကောင်ကို ဖူးလက်သီး ခြေထောက်တို့နှင့် နောက်တန်း တို့တ်
 ခိုက်လိုက်တော့သည်။
 “ပွဲတော့ဆိမ်းပြီတော့... သွားမယ်”

“အစ်ကိုလေး.. နေဦး”

“ဘာလုပ်မဆိုလဲ”

“ဒီကောင်တွေဆက်ပြီးမလိုက်နိုင်အောင် ဘီးတွေကို လေ့
လျှော့ခဲ့ဦးမယ်”

“မင်းသဘောပဲဟေ့”

ရဲလေးဆိုင်ကယ်ဘီးများကို စိတ်တိုင်းကျလေ့လျှော့ပြီး
မြေပြင်ပေါ်တွင် အိမ်စက်နေကြသော သုံးကောင်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့
လေသည်။

“အစ်ကိုလေး.. ကားပပ်ရှော့ကို သွားဦးမလား.. .”

“မသွားလို့တော့မရဘူး.. သွားရမယ်”

“ဟာ.. အစ်ကိုလေး”

“စိုး”

“အ”

မြေပြင်တွင်လဲကျနေသောကောင်မှထပြီး ခါးမြှောင်နှုတ်
လှမ်းပစ်တာကို အာရုံခံရှောင်လိုက်ပေမယ့် လက်မောင်းကို ရှောင်
ထိသွားသည်။

ခါးမြှောင်နဲ့ကောင်လည်း တစ်ခါတည်း ခြေကုန်သုတ်ပြီး
မြှေးလေတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး”

“ရတယ် ရဲလေး.. ရုပ်ထိသွားတော့ ကားပေါ်ရောက်

ပတ်တီးစည်းထားမယ်.. သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားပပ်ရှော့တွင် ကားအတွက်လိုအပ်တာတွေကို အာရုံခံ
လုပ်နေစဉ်.. ရဲလေးမှဆေးနှင့်ပတ်တီးတို့ကိုဝယ်ယူလာပြီး..
လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းနေလေသည်။

“ကဲ.. ဆရာတို့ပြီးပါပြီ.. .”

“ကျေးဇူးပဲ”

ကားကိစ္စပြီးပြီမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုပြန်ရန်ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ အစ်ကိုလေး”

“သက်သာပါတယ်ကွာ”

“မမဆူးကတော့ စိုးရိမ်တော့မှာပဲနော်.. .”

“ချစ်သူစိုးရိမ်မှုက တကယ်ကျေနပ်စရာတောင်းပါတယ်
ကွာ”

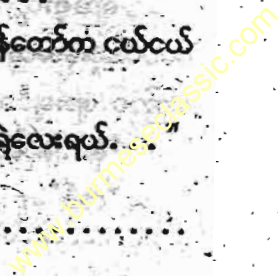
“ဟုတ်လားဟင်”

“မယုံရင်မင်းရည်းစားထားကြည့်ပေါ့.. .”

“ဟာဗျာ.. အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်
လေးပဲရှိသေးတာ.. .”

“အသက်ကြီးတော့ ထားကြည့်ပေါ့ ရဲလေးရယ်.. .”

ကားပေါ်မှဆင်းတော့.. .

“ဟင် . . . ဇံ . . . လက်မှား . . . ဒဏ်ရာ . . .”

“ဟုတ်တယ် ဆူး . . . လမ်းမှာဆူးဒဏ်ဒီတပည့်တွေနဲ့တွေ့
လို့ ဖြေရှင်းရင်း ဒဏ်ရာရခဲ့တာ . . .”

“ဒဏ်ရာကများလား”

“မများပါဘူး . . . ရှုပ်ထဲသွားတာ . . . ကံ . . . အားလုံး သွားဖို့
ပြင်တော့ . . . ခုလောက်ဆို ဆူးဒဏ်ဒီ ငါတို့မန္တလေးရောက်နေ
တာကို သိပြီးလို့ရှာလောက်ပြီ . . .”

ကားပေါ်သို့မတော်ခင် ဆရာတော်ကို ဝင်ပြီးကန်တော့
တာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှစတင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အာရုံ . . .”

“ရည်စူး”

“ကားကို ထွယ်တာမောင်းမယ် . . . ဒဏ်ရာနဲ့ဒဏ်ဒား
လိုက်ဦး”

“ဟုတ်တယ် မောင်အာရုံဇံ . . . ခရီးကဝေးတယ် . . . နားပြီ
မောင်းမှဖြစ်မယ် . . .”

ရည်စူးတွယ်တာနဲ့အာရုံဇံနေရာချင်းလဲလိုက်ပြီး . . .
မေဝတီဆူးနဲ့အတူတူကပ်လျက်ထိုင်နေစဉ် . . . ဝါးဒဏ်ရာမှအရှိန်
ကြောင့် ဖျားချင်သလိုဖြစ်လာနေစဉ် . . .

“ဇံ . . . ကိုယ်တွေ့ပူနေတယ်”

“ဟင်”

“ရပါတယ် ဆူးရာ . . . ဝါးဒဏ်ရာကြောင့် အနာရှိန်တက်
နေတာပါ . . . ဆေးလည်းသောက်ထားပါတယ်”

“ဇံ . . . ဆူးကိုမိပြီးအိပ်လိုက်ပါလား . . .”

“အင်း”

မျက်လုံးတွေက လေးလံနေတာကြောင့် မေဝတီဆူး ပခုံး
လေးကိုမိပြီး မှေးနေလိုက်တော့သည်။

မန္တလေးမြို့အထွက်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် . . .

“မမတွယ်တာ . . . နောက်မှာ ကားဟစ်စီးလိုက်လာနေပြီ”

“ဟင် . . .”

“ဟင်”

ရဲလေးစကားကြောင့် မေဝတီဆူးနောက်ကို လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ . . .

“ဒါ ဒဏ်ဒီကားပဲ . . .”

ရည်စူးတွယ်တာ ကားစက်ရှိန်ကိုမြှင့်ပြီး မောင်းသလို
နောက်မှ ကားမှာလည်း စက်ရှိန်မြှင့်ပြီးမောင်းလိုက်လာလေ
သည်။

“မန္တလေးဂိတ်မှာ လုံခြုံရေးရုံတယ်မဟုတ်လား”

“ရုံတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီအထိလိုက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး ရဲလေး . . .
မန္တလေးအထွက်ကလိုသေးလား”

www.burmeseclassic.com

“သိပ်ပြီးမလိုဘူး.. နောက်ထပ်(၁၅)မိနစ်လောက်
မောင်းရင်ရောက်ပြီ”

“ဒါဆိုရင်ဘာမှမပူနဲ့.. သူတို့လိုက်လို့မမီစေရဘူး”

ရည်စူးတွယ်တာကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းလာစဉ်..

“မမတွယ်တာရှေ့မှာ သံလမ်းတံခါးပိတ်တော့မယ်”

“ဟယ်..”

ရည်စူးတွယ်တာတို့စား သံလမ်းတံခါးတွင်ပိတ်မိရ
ဦးနန္ဒစည်လက်ကလွတ်မှာ မဟုတ်တော့တာကြောင့် ကားလီစာ
ကို အဆုံးနင်းပြီး သံလမ်းတံခါးဆီကို မောင်းခဲ့တော့သည်။

“တူ.. ဘော်..”

ရထားကလည်း ဥဩဆွဲပြီး လာနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဘုရား.. ဘုရား..”

ကားပေါ်ပါသူအားလုံး မျက်လုံးများစုံမှိတ်ပြီး ဘုရားတ
လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

ပိတ်လက်စရထားတံခါးကို ကားနှင့်ဝင်တိုက်ပြီး သံလမ်း
ကိုဖြတ်ကျော်ခဲ့လေတော့သည်။

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့”

နောက်မှလိုက်လာသော ကားကတော့ ရထားလာနေ
သဖြင့် ရပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

“မမတွယ်တာရယ်.. ဘုရားတ၊ လိုက်ရတာ..”

“ငါလည်း မောင်းသာမောင်းလိုက်ရတယ်.. သေပြီလို့
တောင်ထင်နေတာ..”

“ဇဲ့.. ပြန်ပြီးအိပ်လို့ရပြီ”

“အိပ်ချင်စိတ်တောင်ပျောက်သွားတယ်”

“ကဲပါ ဇဲ့ရယ်.. အန္တရာယ်စက်ကွင်းက လွတ်ပါပြီ..
အိပ်လိုက်ပါ..”

“ဟုတ်သားပဲ.. ကိုကိုကလည်း မမဆူးက စိုးရိမ်လို့အိပ်
ခိုင်းနေတာတို့ ဝူနေသေးတယ်.. အိပ်လိုက်..”

“ဒီကောင်မလေးကတော့..”

ရင်မော့ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှလွတ်မြောက်ခဲ့ကြသော
အားလုံးပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရယ်မောနိုင်လေသည်။

“အန္တရာယ်တွေက ရှေ့ဆက်ပြီး ကြုံရဦးမယ်ဆိုတော့
သတိရှိကြနော်..”

ဦးလေးမြတ်မိုးမှ အားလုံးကိုသတိပေးလိုက်လေသည်။

“ဦးလေး တစ်ခုအကြံပြုချင်တယ်”

“ပြုပါ.. ဦးလေး”

“ဦးလေးတို့ သက်ဆိုင်ရာကိုတော့ အသိပေးလာရင်

ကောင်းလိမ့်မယ်..."

"ဟုတ်တယ် ဇုံ... ဆူးလည်း သဘောတူတယ်... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒဏ်ဒီဟာ လောဘစိတ်တွေနဲ့အသိမဲ့ပြီး ထင်ရာတွေကိုလုပ်တော့မှာ... ဆူးတို့မှာက ဘာလက်နက်မှပါ တာမဟုတ်ဘူး... ဒဏ်ဒီတို့ဆိုမှာက လက်နက်တွေနဲ့..."

"ဒါဆိုလည်း နေမင်းစံအိမ်ရှိတဲ့ရှောက်ရင် သတင်းဝင်ပြီး ပို့ကြတာပေါ့... မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းတယ် ဇုံ"

အာရုံဇုံတို့ မောင်းလာသော ကားကလေးမှာ ခုချိန်ထိ တော့ ဘာယာပြောင့်ဖြူသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေဆဲ...

အာရုံဇုံလည်း ဒဏ်ရာအချိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲလာပြီး မေဝတီဆူးမခဲထက်တွင် စိတ်ချစွာဖြင့် အိပ်စက်လိုက်လေသည်။

နေမင်းစံအိမ်တွင် ငလောဘ၏သားကောင်ဖြစ်နေသော ဦးနန္ဒစည်နှင့်ရင်ဆိုင်ရမယ့်အန္တရာယ်တွေကို မေဝတီဆူးတစ်ယောက် တွေးရင်း ရင်ထဲမှာခွန်းကျစ်လာနေပြီ...

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တစ်ခုလို့ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

မောင်းနှင်လာသော ကားကလေးမှာ အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

"တွယ်တာ..."

"ဆူး ဘာပြောချင်လဲ"

"ဆက်ပြီး မမောင်းဘဲ ကားကိုနားရင်ကောင်းမယ်"

"ဟုတ်တယ် သမီး... ဒီလမ်းက ညအက်ဖွဲ့မောင်းလို့ မကောင်းဘူး..."

"ဒါဖြင့် နားလို့ရမယ့်နေရာကောင်းရောက်ရင် နားမယ်လေ"

ရည်စူးထွယ်တာတို့ရောက်နေသောနေရာက အိမ်ခြေများ ကင်းဝေးပြီး တောင်ခြေရင်းဖြစ်နေတာကြောင့် နားခိုရာနေရာ မတွေ့သေးပေ။

"ဇုံ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ..."

"အဖျားတွေကျသွားပြီ"

"ဟိုရှေ့မှာ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုဘူး... မီးတွေလွန်းထား"

တယ်”

ကားမီးရောင်ဖြင့် လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကားကို အနီးဆုံးနေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး...

“ရဲလေး၊ ဆင်းပြီးမေးကြည့်ကွာ”

“ဟုတ်”

ရဲလေးကားပေါ်မှဆင်းပြီး မီးများထွန်းထားသော နေရာသို့ သွားလေသည်။ ခဏအကြာ... ပြန်လာပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရဲလေး”

“မမတွယ်တာ... တံတားကနီးနေလို့ ကားတွေသွားလို့ မရဘူး... ချစ်ချင်းတော့ပြင်နေကြတယ်... နှစ်ရက်လောက်တော့ ကြာမယ်ပြောတာပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...”

“တံတားက ချောင်းတိုဖြတ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့တံတားဆိုတော့ ကားနဲ့ဘယ်လိုမှကူးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး...”

ကားနှင့်သွားရမယ့်ခရီးကို ကားနှင့်ဆက်ပြီးမသွားရတော့ဘူးဖြစ်တာကြောင့် အားလုံးအကြံအစိုက်ကုန်ကြတော့သည်။

“နှစ်ရက်တောင်စောင့်လို့တော့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“ကားကိုတစ်နေရာမှာအပ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းရောက်မှပဲ သွားရမယ့်ခရီးကို စီစဉ်ကြမယ်”

“မောင်အာရုံရုံပြောတာ ဟုတ်တယ်...”

“ဒါဆို ဒီညတော့ ဒီမှာအိပ်လို့ဖြစ်ပါမလား... ဦးနန္ဒစည် တို့က နောက်ကလိုက်လာရင်မလွယ်ဘူး”

“သူတို့ ဒီလမ်းအတိုင်းတော့လာမှာမဟုတ်ဘူး... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဦးနန္ဒစည်က တရားခံဖြေးဖြစ်နေတော့ တခြားလမ်းက ဖောက်ထွက်ရင် ချက်ချင်းတော့မရောက်နိုင်ဘူး”

“စိတ်ချရအောင် တစ်ဖက်ကိုကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ နားကြတာပေါ့...”

“အေး... ကောင်းတယ်”

“လောလောဆယ်ကားကို အပ်ရမယ့်နေရာရွာကြဝယ်” အာရုံရုံတို့အားလုံး ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး တားတို့ချောင်းတံတားပြုပြင်နေကြတဲ့ တာဝန်ရှိလူတွေထံတွင်အပ်ခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို လှေဖြင့်ကူးခဲ့ကြလေတော့သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သည်နှင့် နားခိုဖို့ရာနေရာကမရှိသဖြင့် တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီဝင်ခဲ့ပြီး အကူအညီတောင်းတော့...

“ညှော်သည်တွေ အေးအေးဆေးဆေးနားချင်ရင် တိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာသွားပြီး တည်းလို့ရပါတယ်...”

တဲပိုင်ရှင်ညွှန်ပြနေသော ဘုရားကျောင်းမှာသိပ်ပြီး မဝေးတာကြောင့် အားလုံးသဘောတူစွာ ဘုရားကျောင်းသို့ လာခဲ့

ကြလေသည်။

ကောင်းကင်ထက်တွင် လကလေးသာနေတာကြောင့် အလင်းရောင်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ဖြာကျနေလေသည်။

အာရုံရုံ လက်မောင်းလေးကို မေဝတီဆူးဆုပ်ကိုင်ပြီး ကန်သင်းရိုးလေးအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

“သာယာလိုက်တာနော် ဇုံ...”

“အင်း”

“ဆူးနဲ့ ဇုံတို့ဘဝကလေးဘယ်တော့လောက်မှ ငြိမ်းချမ်း မှာလဲမသိဘူးနော်...”

“ဒီခရီးစဉ်ပြီးရင်တော့ ဆူးနဲ့ငါတို့ဘဝကလေးကို အလှပ ဆုံးတည်ဆောက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ဆူး သဘောကရော...”

“နဲ့နဲ့ထပ်တူပါ”

“ဟေ့... ဘာတွေနှစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီးပြောနေ တာလဲ...”

ရည်စူးတွယ်တာ သူတို့နှစ်ယောက်နားကို ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့်...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး တွယ်တာရယ်... ဇုံနဲ့ရှေ့ဆက်ရ မယ့် ခရီးကိုပြောနေကြတာပါ...”

“စိတ်မကောင်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေပြီ

ဆုံးသွားရင်အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးပါလိမ့်မယ်...”

“ရည်စူးပြောသလိုပဲ ဖြစ်ပါစေ”

“ဆူးအတွက်တော့ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတာတွေကို တွေ့ ရဦးမယ်ထင်ပါတယ်”

ရည်စူးတွယ်တာစကားက ဦးနှုတ်ကို ဦးတည်ပြီး ပြော နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“တွယ်တာရယ်... ကိုယ်တို့စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘာ မှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရာ ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲ ကိုရောက်လာကြစဉ်... လူတစ်ယောက် အောက်လင်းခါတ်ခိုး ကြီးကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိကြလို့လဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က ခရီးသွားတွေပါ”

“ဪ”

“ခရီးသွားရင်း တံတားပျက်နေတာနဲ့တိုးပြီး မိုးချုပ်နေလို့ ဒီမှာတစ်ညလောက်နားခွင့်တောင်းမလို့ပါ...”

“ဪ... ရပါတယ်... ဖာသာကိုသွားပြီး ပြောလိုက်ဦး မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မီးအိမ်ကိုင်ဆွဲထားတဲ့လူကြီး ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ပြန်စင်
သွားပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ပြီး ထွက်လာလေသည်။

“ကဲ... ဦးလေးနဲ့လိုက်ခဲ့ကြ”

လူကြီးခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြရင်း ဘုရား
ကျောင်းနောက်ဘက်မှ အိမ်ငယ်တစ်လုံးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ ကြလေ
သည်။

“အေးအေးဆေးဆေးနားကြကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်... ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ရှိကြ
တဲ့လူသားတွေဟာ တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် မေတ္တာထား
နိုင်ကြရမှာပေါ့...”

အောက်လင်းခါတ်မီးကြီးနှင့်ထိုလူကြီးကို သေချာစွာကြည့်
လိုက်တော့ လက်တစ်ဖက်မှာအတူကြီးကို တပ်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။

အပြင်ကိုထိုလူကြီးပြန်ထွက်သွားပြီး ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး
နှင့် ခါတ်ဌေးတို့ယူလာပေးလေသည်။

“ခွက်ကတော့ ဒီမှာရှိတယ်... ကဲ... ဝိုက်ဆာလာကြမယ်
စားကြ... ကော်ဖီကြိုက်ရင် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ကော်ဖီပူနဲ့ရော
နို့ဆီသကြားတွေရှိတယ်... ဖျော်သာသောက်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သီရိသော်တာနှင့်ရဲလေးက ကော်ဖီကြိုက်သူများဖြစ်တာ
ကြောင့် ကြောင်အိမ်သို့ သွားကာဖျော်နေကြပြီ။ လက်အတူ
လူကြီးနှင့် အာရုံရဲတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေရင်း ရည်စူးတွယ်တာမှ...

“စပ်စုတယ်မထင်နဲ့နော်... ဦးလေးလက်တဘာဖြစ်တာ
လဲ”

“ကျိန်စာသင့်တာ...”

“ရှင်”

“ဟင်”

လူကြီးစကားကြောင့် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားလေတော့
သည်။

“ဘယ်လိုကျိန်စာလဲ ဦးလေး...”

“ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောရင်တော့ ခပ်ခုတ်ခုတ်ပဲကွဲ့”

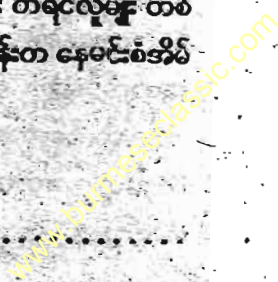
“ပြောပြပါလား ဦးလေး”

ရည်စူးတွယ်တာက သတင်းထောက်ပီပီမေးနေလေ
သည်။

“ဦးလေးနာမည်ကစောအယ်(လ်)ထူး တရင်လူဇွဲ တစ်
ယောက်ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်(၂၀)လောက်တုန်းက နေဇင်းခံအိမ်
ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့သူ”

“ဗျာ”

“အယ်”

“ဟင်”

နေမင်းစံအိမ်ဆိုတဲ့ အမည်ပါထပ်ပြီးပါလာတာကြောင့် ပိုပြီးအံ့ဩနေပြန်တော့သည်။

“နေမင်းစံအိမ်ကြီးမှာ ဦးလေးဧကဘာလုပ်ရတာလဲ”

“အင်း... ပြောရရင် နေမင်းစံအိမ်ရဲ့သူသာန်စောင့်ဖြစ် သလို နေမင်းစံအိမ်က လူတွေကိုဂူသွင်းပေးရတဲ့လူတစ်ယောက် ပါ”

“ဪ...”

“ဒီလက်ဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း ဦးလေးရဲ့အစားငမ်းတဲ့အပေါ် မှာ ဘုရားလခင်က ဒက်ခတ်ခဲ့တဲ့သဘောဖြစ်သလို နေမင်းစံအိမ် ကြီးရဲ့ကျိန်စာမိခဲ့တာဖြစ်မယ်လေ...”

ဦးစောအယ်(လ်)ထူးစကားကို ခဏရပ်ပြီး ရေငွေးခွက်ကို မော့သောက်ကာ...

“ဦးလေးက မြွေသားဆိုရင်အရမ်းကြိုက်တဲ့လူ... နေမင်း စံအိမ်မှာရှိကြတဲ့လူတွေက မြွေကြောက်သလောက် ဦးလေးက တော့ မြွေတွေ့ရင်နေလို့မရဘူး... ဘယ်လိုစားရမလဲဆိုတာကို ပဲစဉ်းစားနေတဲ့လူ... ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မြွေမစားရတာတစ်လကျော် လောက်ရှိတော့ မြွေသားကို အရမ်းစားချင်နေတာ... ပြစ်ချင် တော့ လက်ကောက်ဝတ်လောက်ရှိတဲ့မြွေတစ်ကောင်က သင်္ချိုင်း ကဂူတွေကြားထဲမှာ ဖြတ်ပြီးပြေးတာကို တွေ့ပြီးနောက်ကနေ

မရမကလိုက်တော့တာပေါ့... မြွေက ဂူတစ်ဂူရဲ့ဘေးပေါက်ကနေ ဝင်သွားတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲဖြစ်နေတာ... မြွေကို မြင်ချပြီး မစားရတာကိုဘယ်လိုမှကျေနပ်လို့မရနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ဂူကြီးကိုဖောက်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးဖောက်ခဲ့တယ်... ဂူနောက်ဘတ် ကို တူရွင်းနဲ့ပေါက်လိုက်တာနဲ့... ဂူတွေဟာ ပဲစသွားဘဲနဲ့ အံ့ဩတ် တံခါးကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင်”

“ပထမတော့ ဝင်သင့်မဝင်သင့် စဉ်းစားနေသေးတယ်... နောက်တော့စိတ်က ဘာဖြစ်သွားလဲမသိပါဘူး... ဂူထဲက အံ့ဩတ် တံခါးအတိုင်းဝင်ခဲ့တယ်... ဂူသဏ္ဍာန်သာလုပ်ထားပြီးမြေအောက် လှေကားတွေကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်... ဦးလေးလည်း အမှောင်ထဲမှာ ဆက်ပြီးလျှောက်ခဲ့ပေမယ့် အရမ်းမှောင်လာသလို အသက်ရှူ လည်းကျပ်လာတာနဲ့ ဆက်မသွားဘဲ အပေါ်ပြန်ပြီးအတတ်မှာ လက်ကို မြွေကိုက်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတယ်... နေမင်းစံအိမ်ကြီးရဲ့ သူသာန်ထဲကနေ အပြင်ကိုရောက်ရော သတိလစ်တော့တာပဲ၊ သတိပြန်ရတော့ ဦးလေးလက်တစ်ဖက်မရှိတော့ဘူးကွယ်... မြွေဆိပ်တွေဆက်ပြီးမတက်နိုင်အောင် လက်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက် တယ်လို့ပြောတယ် ဒီနောက်တော့ ဦးလေးလည်း ဒီဘုရား ကျောင်းမှာ အပြစ်တွေကိုဆေးကြောပြီး နေထိုင်ခဲ့တာနဲ့သိ ပါပဲကွယ်...”

ဦးမြတ်မိုးမှ အာရုံရုံ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဦးစောအယ်(လ်)ထူးကို...

“ခင်ဗျားဒီဂူကိုမှတ်မိလား”

“အင်း... မှတ်မိတယ်... ဂူက တခြားဂူတွေနဲ့မတူဘူး... ထူးခြားတာရှိတယ်...”

“ဘာတွေထူးခြားလဲ”

“ပထမထူးခြားတာက ဂူပေါ်မှာထိုးထားတဲ့ကမ္ပည်းပဲ”

“နာမည်ရေးထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... နေမင်းစံအိမ်မှာ သေဆုံးတဲ့လူတွေရဲ့ နာမည်ကိုဘယ်တော့မှကမ္ပည်းမထိုးဘူး... နေမင်းပုံစံလေးပဲလုပ် ထားတယ်... အဲဒီဂူရဲ့နေမင်းတံဆိပ်ဟာ ဂူရဲ့ညာဘက်ထောင့် မှာမသိမသာလေးရောက်နေတာရယ်... ဒုတိယထူးခြားတာက ဂူရဲ့ခြေရင်းမှာ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်မမြင်နိုင်တဲ့ နေမင်းပုံစံတူ လေးရှိနေတယ်...”

“ဪ”

“တစ်ခုထပ်ပြောရဦးမယ်...”

“ဘာများလဲ ဦးလေး”

“ဒီလိုဂူမျိုးတစ်လုံးရှိသေးတယ်...”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့် ကွဲခြားတာက ဂူခြေရင်းမှာရှိတဲ့နေမင်းတံဆိပ်

ပိုလေးက ညာဘက်နဲ့ဘယ်ဘက်”

“ဦးလေးတွေ့ခဲ့တဲ့ဂူက...”

“ညာဘက်မှာနေမင်းတံဆိပ်ရှိတဲ့ဂူပဲ”

အာရုံရုံတို့ဘုရားကျောင်းကို အမှတ်မထင်ရောက်ခဲ့ခြင်း သည် များစွာအကျိုးရှိနေခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

အားလုံးမျက်နှာတွင်မျှော်လင့်ချက်ကင်းဝေးနေရာမှ ပြန် လည်ရှင်သန်ခဲ့ကြသော မျက်နှာအသွင်အပြင်များဖြစ်ကြလေ တော့သည်။

နေမင်းစံအိမ်ရှိသော မြို့လေးသို့ရောက်သောအခါ . . .
သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများကို သတင်းပေးပြီး သိရှိသော်တာ
နှင့်ရဲလေးကို ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။

အာရုံစိုက်(၄)ယောက်ကတော့ နေမင်းစံအိမ်ကြီးဆီကို
အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တောင်အောက်မှ နေမင်း
စံအိမ်ရတိုက်ကြီးကိုလှမ်းပြီး တွေ့နေကြရလေသည်။

“ဆူး တက်နိုင်ရဲ့လား . . .”

“ရပါတယ်”

“သတိထားပြီးစော့ တက်ကြဟေ့ . . . လှေကားထစ်တွေ
ဆွေးနေပြီ . . .”

ဦးမြတ်မိုးမှ သတိပေးစကားပြောပြီး တောင်ထိပ်ရှိ နေမင်း
စံအိမ်ဆီကို တက်ခဲ့ရင်း . . .

“ဦးလေး မြတ်မိုး”

“ဘာလဲ တွယ်တာ”

“ဟိုမှာမြင်နေတဲ့ကြာကန်ကြီးက သဉ္ဇာဒေဝီနဲ့ဒေါနတို့

တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ကန်ကြီးထင်တယ် . . .”

“ဟုတ်တယ်တဲ့”

“ခုထိ ရေကန်ကြီးကကြည်လင်နေတုန်းပဲနော် . . .”

“ဒီနားမှာရှိကြတဲ့ရွာသားတွေက ကြာကန်ကြီးကိုမလာကြ
ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . .”

“ဒီကြာကန်ကြီးက ကျိန်စာတွေရှိတယ်ဆိုပြီး အယူလွဲကြ
တာ . . . အမှန်တော့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါကွယ်”

“တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ ဘာတွေလဲ . . .”

“ကဲ . . . ဒဏ်နားပြီးပြောပြတာပေါ့”

(၄)ယောက်သား ထောင့်တုန်းအလယ်တွင် ထိုင်ပြီးနား
လိုက်ရင်း . . .

“ဒီလိုကွဲ ပထမဦးဆုံးဖြစ်ခဲ့တာတ ဝိကြာကန်ကြီးမှာ
ချစ်သူနှစ်ယောက်လာပြီး ချိန်းတွေကြရင်း ကောင်မလေးက ကြာ
ပန်းယူချင်တယ်ပြောတာနဲ့ကောင်လေးကကြာပန်းဆင်းခူးရင်း
ခြေထောက်ကို ကြာရိုးတွေက ပတ်သလိုဖြစ်သွားရင်း ရေနစ်ခဲ့
တယ် . . . ဒါကို ကောင်မလေးက သူ့ချစ်သူကို ဆင်းပြီးဆွဲရင်း
နှစ်ယောက်လုံးသေခဲ့တာပဲ . . .”

“ဪ”

“နောက်တစ်ခုကတော့ ဒီကန်ကြီးမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်
အိမ်ကသဘောမတူလို့ မိုက်မိုက်နေမှ ရေထဲခုန်ချပြီး သေခဲ့ကြ

တယ်... ဒီလိုတွေဖြစ်ပြီးသိပ်မကြာဘူး... ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြာတွေဆင်းခူးရင်း ရေနစ်သေပြန်တယ်ကွာ... ဒီကတည်းက ဒီကန်ကြီးဟာ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တဲ့ကန်ကြီးဆိုပြီး ဘယ်သူမှမလာကြတော့ဘူး... "

"လူတွေရဲ့အယူလွဲမှားမှုပေါ့နော်... "

"သေချာတာပေါ့ တူမရယ်... ဒို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ အဲဒီသဲရဲတစ္ဆေဆိုတဲ့အရာတွေ ကျိန်စာတွေကို အရမ်းယုံကြည်မှု လွန်ကဲပြီး တကယ့်ဖြစ်ရပ်ရဲ့အမှန်တရားကို မရှာဖွေကြတော့ဘူး... အထူးသဖြင့် ဒုလ္လိမြို့နဲ့အလွမ်းဝေးကြတဲ့ ကျေးရွာတွေမှာဆို ခိုးရာအစွဲတွေ၊ နတ်၊ တစ္ဆေတွေကို သိပ်ပြီးယုံကြည်ကြတယ်... ဒါကြောင့်လည်း လူလိမ်ဆရာတွေရဲ့ လိမ်ညာခြင်းကို ခံနေကြရတာပေါ့... "

စကားလည်း ဆုံးခဲ့သလို အမောလည်း ပြေသွားပြီဖြစ်တာကြောင့်...

"ကဲ... ဆက်ပြီးတက်ကြရအောင်"

"ဟင်... ဦးလေးမြတ်"

"ဘာလဲ အာရုံရုံ"

"ဒီမှာခြေရာတွေ... "

အာရုံရုံ ပြလိုက်သော နေရာကိုကြည့်လိုက်တော့ ရှုဖွဲ့နစ်နာရာတွေကို တွေ့နေရလေသည်။

"နန္ဒစည်တို့ အရင်ရောက်နေပြီထင်တယ်"

"ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဒါဆိုရင်တော့ ခပ်သွက်သွက်ကုလေးတက်မှဖြစ်မယ်ဟေ့... "

အာရုံရုံတို့(၄)ယောက် တောင်ပေါ်ရဲတိုက်ဆီသို့ရောက်သည့်အချိန်တွင် ခြံဝန်းကြီးထဲတွင် ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရပေ...

"ဟဲ့"

"ဆူး"

"ဆူးတို့ရောက်တာ နောက်ကျသွားပြီလား... "

"မကျနိုင်ဘူး"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"ခြေရာတွေက အတက်ခြေရာတွေ၊ အောက်ကိုဆင်းတဲ့ခြေရာတွေမဟုတ်ဘူး"

"နေမင်းစံအိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေကြပြီနဲ့တူတယ်"

"ဖြစ်နိုင်တယ် တွယ်တာ"

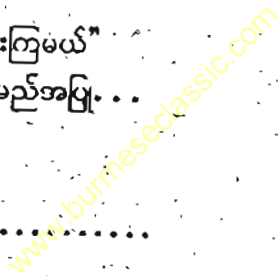
"သင်္ချိုင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ... "

"အိမ်ကြီးရဲ့နောက်ဘက်ခြမ်းမှာ... သွားကြမယ်"

နေမင်းစံအိမ်ကြီး နောက်ဘက်သို့သွားမည်အပြု...

"ရပ်ကြစမ်း"

"ဟင်"

“ဟာ...”

အိမ်ကြီးထဲမှ သေနတ်ကိုင်ထားသော လူနှစ်ယောက်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးသိလို့ ဆရာကြီးကစောင့် ခိုင်းထားတာ... ကောင်းကောင်းမွန်မွန်အိမ်ထဲကို လိုက်ခွဲ”

သေနတ်သမားနားသို့ အညှစ်သည့်အသွင်ဖြင့် လက် မြှောက်တာ ကပ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ”

အာရုံစုံ လူဆိုးလက်ထဲမှသေနတ်ကိုလုယူသလို ဦးမြတ်မိုး မှလည်း ဘေးမှလူဆိုးကို ကိုယ်ဖြင့်ဝင်တိုက်လိုက်လေသည်။ မြေပြင်မော်သို့လဲကျသည်နှင့် ရည်စူးတွယ်တာက လျင်လျင်မြန် မြန်ပင် တွေ့တဲ့တုတ်ဖြင့်ခိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ခိုင်း”

“ဟာ”

အိမ်ကြီးထဲမှသေနတ်သံထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် (၄) ယောက်စလုံးအိမ်ကြီးနောက်ဘက်သို့ ပြေးကြွရသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဆက်ပြီးမလိုက်နဲ့... ဒီကောင်တွေ အိမ် ထဲမဝင်နိုင်အောင်သာစောင့်နေကြ... ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

အာရုံစုံတို့နောက်ကိုဆက်ပြီးမလိုက်တာကြောင့် အသက်

ရှုချောင်သွားကြသည်။

နေမင်းစံအိမ် သင်္ချိုင်းဂူတွေ့ဆီကိုရောက်တော့...

“လူစုခွဲပြီးရှာကြမယ်... ဦးစောအယ်(လ်)ထူး ပြောခဲ့တာ ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား...”

“အင်း”

ဂူတွေက တန်းစီပြီးလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာစီ လုပ်ထားတာကြောင့် ဘယ်နေရာဆိုတာကို တိတိကျကျပြောဖို့ ခက်လှသည်။ ဂူတွေက အများကြီးမို့ ဆူးနှင့်ဇုံက တစ်တွဲ၊ ဦးမြတ်မိုးနှင့်ရည်စူးတွယ်တာတို့ကတစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး နာရီဝက်လောက် ရှာတော့...

“ဇုံ... ဒီမှာ”

“ဟင်”

ဦးစောအယ်(လ်)ထူး ပြောသောအချက်(၃)ချက်နှင့် ကိုက်ညီတာကြောင့်...

“ရည်စူး... တွေ့ပြီဟေ့...”

ဦးမြတ်မိုးနှင့်ရည်စူးတွယ်တာပါ ရောက်လာကာ...

“ဘယ်လိုဖွင့်မလဲ...”

သူတို့ဆီတွင် ဘာပစ္စည်းမှပါမလာတာကြောင့် ချိုးဖျက် ပြီးဖွင့်ဖို့မဖြစ်နိုင်တာကြောင့်... အားလုံးအကြံအစည်ကနေလေသည်။ ဇုံက ဂူနောက်ဘက်ကို တွန်းကြည့်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှရှေ့

လျားခြင်းမရှိပေ... ရည်စူးတွယ်တာစိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဂူကြီးရဲ့
နေမင်းတံဆိပ်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာ ငေးကြည့်နေစဉ်...

“ကျွီ... ”

“ဟယ်... ”

“ဟင်”

ဂူနောက်ဘက်မှ အံ့ဝှက်တံခါးကြီးပွင့်သွားလေသည်။
အထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ မောင်မနေပြီ၊ ဘာမှမမြင်ရပေ...
အသင့်ယူလာသော ဓါတ်မီးတွေကို အသုံးပြုပြီး အထဲကိုဝင်ရန်
ပြင်ကြတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ အာရုံနဲ့နောက်တွင် မေဝတီဆူးရည်စူးတွယ်တာ
နှင့် ဦးမြတ်မိုးမှနောက်ဆုံးကနေလိုက်ခဲ့လေသည်။ မြေအောက်
လိုက်ဂူကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းအေးစိန်လာပြီး အသက်ရှူလို့မဝ
အောင်ဖြစ်လာသည်။

“ဆူး... ရရဲ့လား”

“ရတယ် ဇုံ”

လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားသည်နှင့်... စီးဆင်းနေသော
ရေတွေကိုပေ့လိုက်ရသည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဒီရေစီးကြောင်းက မြေကြီးထဲမှာရှိတဲ့ရေကြောတစ်ခု
ကနေ လာတာပဲဖြစ်မယ်...”

“ရေတွေက စိန်ပြီးအေးနေတာပဲ”

“ဇုံ သတိထားပြီးသွား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေစီးကြောင်းအတိုင်းလျှောက်လာရင်း လမ်းကဆုံးသွား
လေသည်။

“ဟာ”

ဘေးနံရံတွေကို ဓါတ်မီးဖြင့်ထိုးပြီး လမ်းစကိုရှာပေမယ့်
ဘာမှထူးခြားတာကိုမတွေ့ရပေ...

“အာရုံ...”

“ရည်စူး ဘာလဲ”

“ရေစီးတာတော့ မတန့်ဘူးနော်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျောက်နံရံအောက်ထဲသို့စီးဆင်းနေ
တယ်”

“ဇုံ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း...”

မေဝတီဆူးလှမ်းပြလိုက်သော နံရံကိုကြည့်လိုက်တော့
ပင့်ကူအိမ်ကြီးတစ်ခု ကျောက်နံရံတွင် တပ်လျက်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ပင့်ကူအိမ်ကြီးလေ ဆူး...”

“ဒီပင့်ကူအိမ်ကြီးက ထူးခြားတယ် ဇုံ”

“ဘာတွေထူးခြားနေတာ ဆူးကတွေ့လို့လဲ”

“ပင့်ကူကြီးက ဒီလောက်အသံတွေ၊ မီးရောင်တွေကြားမှာ လှုပ်မှမလှုပ်တာ...”

မေဝတီဆူးစကားကြောင့် အာရုံရုံ ပင့်ကူအိမ်ကြီးကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပင့်ကူအိမ်ကြီးက အာရုံရုံခေါင်းနား လောက်တွင် ရှိနေလေသည်။

“ဦးလေးမြတ်မိုး... ကျောက်နဲ့ထွင်းထားတဲ့ ပင့်ကူရုပ်ကြီး ပင့်ကူမျှင်တွေက အပျော့စားကြီးတွေနဲ့လုပ်ထားတာ...”

“လက်ရာကံတော့ အရမ်းမြောက်တယ်”

အာရုံရုံ ပင့်ကူကြီးကို ကိုင်ပြီးဖြုတ်ပေမယ့် မရတာ ကြောင့် လှည့်လိုက်တော့မှ...

“အယ်”

ကျောက်နဲ့ရံတွင် လူတစ်ကိုယ်စာအပေါက်တံခါးကြီး ပွင့် သွားသဖြင့်... အာရုံရုံ ဓါတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“အပေါ်ကိုတက်တဲ့ သံလှေတူးတွေကို ကျောက်နဲ့ရံမှာ စိုက်ထားတာပဲ...”

အာရုံရုံ အပေါက်ပေါ်သို့အရင်တက်တာ မေဝတီဆူး နှင့် ရည်စူးတွယ်တာတို့ကို ဆွဲထင်လိုက်လေသည်။ (၄)ယောက် လုံးအပေါ်ကိုရောက်သည်နှင့် ကျောက်နဲ့ရံတွင်ချိတ်ထားသော သံလှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ကြလေသည်။

သံလှေကားဆုံးသွားသည်နှင့်...

“ဟာ”

မျက်လုံးများကျိန်းစပ်မတတ်အလင်းတန်းတစ်ခုက မျက်လုံးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“အမှောင်ထဲကလာခဲ့တော့ အလင်းကိုချက်ချင်းတွေ့ရင် မျက်လုံးတွေပြာစေတတ်တယ်... နဲ့ ချက်ချင်းမသွားနဲ့ မျက်လုံး ကိုအနားပေးပြီးမှ သွား... ဒီအလင်းတန်းကတိုက်ရိုက်လာတဲ့ အလင်းရောင်မဟုတ်ဘူးကွ... နေကနေတစ်ဆင့် အလင်းပြန် အောင်လုပ်ထားတာ...”

အာရုံရုံတို့ ခဏနေပြီးမှ အလင်းတန်းကို ဖြုတ်ကျော်ခဲ့ လေသည်။ တော်တော်ကြာအောင်လျှောက်လာတော့မှ တံခါး ပေါက်ဝတွင် ဒေါင်းရုပ်နှစ်ရုပ်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဒါ... အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်တဲ့တံခါးပေါက်ဖြစ်မယ်”

ဒေါင်းရုပ်ကြီးနားကိုသေချာစွာကြည့်ပြီး တံခါးကို နည်း မျိုးစုံနဲ့ဖွင့်သော်လည်း ပွင့်မလာ...

“သော့နဲ့များလုပ်ထားတာလားမသိဘူး နဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆူး... ရှေးလူကြီးတွေက သော့ကိုအသုံး ပြုကြတာနည်းတယ်... လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေနဲ့ လုပ်ထားကြတာ များတယ်... ဒီဒေါင်းရုပ်နှစ်ကောင်မှာ တံခါးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် တော့ရှိရမယ်...”

ရည်စူးတွယ်တာကတော့ နဲ့နှစ်စပ်ရာဖွေပြီး ဖမ်းသပ်

နောက်ဆုံးမေးမယ်... လာမလား မလာဘူးလား...

“သမီးကိုဒုက်ဒီ သတ်ချင်သတ်... သမီးမလာနိုင်ဘူး”

“အေး... မင်းတို့အားလုံးကို သတ်ပြီး နေမင်းစံအိမ်ကြီး

ထဲမှာထားခဲ့မယ်ဟေ့... ကဲကွာ... ”

“ဒိုင်”

“ရဲ့... အ... ”

“ဆူး”

လောဘရမ္မက်ကြီးနေသော ဦးနန္ဒစည်တစ်ယောက် ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားသမီးအရင်းကိုတောင် စာနာခြင်းမရှိတော့ ပေ့...

“ကဲ... သေကြစမ်း”

“ဒိုင်... ဒိုင်... ”

လက်ထဲမှာရှိနေသော သေနတ်နှင့်အဆက်မပြတ်ပစ်နေ တာကြောင့် အာရုံရုံ ဆူးကိုဖက်ထားပြီး ကျောက်နံရံတွင် ဝုန်း တွယ်နေရလေတော့သည်။

“ဆူး... ”

“ရတယ်... ရဲ့... အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ”

မေဝတီဆူးရင်ဘတ်တွင်သွေးများက စီးယိုကျနေလေပြီ။

“အာရုံရုံ... ”

“ဦးလေးမြတ်မိုး... ”

“အမြန်ဆုံးထွက်တော့... ထိုမှာတွေ့လား... ”

“ဟင်”

အုတ်နံရံများသည် သေနတ် ပဲ့တင်သံကြောင့် အက်ကွဲ လာနေလေပြီဖြစ်သည်။

“အိမ်ကြီးပြိုတော့မယ့် အခြေအနေကွ... ”

“ဟုတ်မယ်”

“ချောက်... ချောက်... ”

“ဟိုကောင်... သေနတ်ပေးစမ်း”

တပည့်လုပ်တဲ့သူဆီက သေနတ်ကိုယူပြီး ဆက်ပစ်မည် အပြု... ”

“ဝုန်း”

အခန်းအပေါ်နံရံကြီးမှာ ပြိုကျလာနေတော့သည်။ ထို အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အာရုံရုံ ဆူးကိုတွေ့မြင် ပြီး တိုက်ကြီးထဲမှအမြန်ဆုံးပြန်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

အာရုံရုံတို့နောက်ဘက်မှ ပြိုကျသံများကို နားကွဲမတတ် တွားနေရလေသည်။ အာရုံရုံတို့ ယာခဲ့သော လမ်းတွေမှာလည်း ကျောက်တုံးများဖြင့် ပိတ်ကုန်လေပြီ... ”

“ရဲ့... ဆူးကို ထားရစ်ခဲ့ပါ... ”

“ဆူး... ငါမထားခဲ့နိုင်ဘူး။ သေလည်း အတူတူပဲမယ်”

“ဆူး... ဘာမှစိတ်အားမငယ်နဲ့ ဒို့တစ်တွေသေတူရှင်တူပဲ”
“ဝေါ... ”

“ဟာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရေစီးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး အာရုံရုံ တို့(၄)ယောက်လုံးကို ရေစီးကြောင်းကြီးက တိုက်ယူသွားခဲ့လေ တော့သည်။

“နဲ့”

“ဆူး... ”

“ရည်စူး... ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသံပြုသော်လည်း အချိန် ပြင်းလှသော ရေစီးကြီးကြောင့် လူစုကွဲသွားလေသည်။ အာရုံရုံ ကတော့ မေဝတီဆူးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားပြီး ရေစီးအတိုင်း စီးဆင်းပါခဲ့လေသည်။

“ဂုန်း”

ရေစီးသောဂူပေါက်တစ်ခုမှ အေခက်တွင်ရှိသော စမ်း ဆောင်းငယ်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဆူးဂု... ဆူး... ဆူး... ”

ဆူးကို အာရုံရုံ ပွေ့မပြီး ခေါ်ပေမယ့် မေဝတီဆူးထဲမှ အသံမပြုတော့ချေ။ ဒါပေမယ့် အသက်တော့ရှူနေသေးသည်။

“ရည်စူး... ဦးလေးမြတ်မိုး... ”

“မောင်အာရုံရုံ”

“ဟင်”

ဦးလေးမြတ်မိုး ကျောက်တုံးတစ်ခုဆီမှ ထလာသည်။

“ရည်စူးတွယ်တာရော... ”

“မသိဘူး”

“ရည်စူး... ရည်စူး... ”

အာရုံရုံ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ခေါ်ပေမယ့် ရည်စူးတွယ်တာ ထဲမှ တုံ့ပြန်သံကိုမကြားရဘူး... ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီမှာကွ... ”

“ဟင်... ဦးနန္ဒစည်”

ရည်စူးတွယ်တာကို ချုပ်ပြီး သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသော ဦးနန္ဒစည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းတို့ဟာ ငါ့ရဲ့ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ... ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိုက်မဲယုတ်မာမှုဒဏ်ကို ခင်ဗျားခံစေရမယ်”

“အာရုံ... မလာနဲ့”

အာရုံရုံ အံကိုကြိတ်ပြီး ဦးနန္ဒစည်ထံကိုပြောပင်ခဲ့လေ သည်။

“ဒိုင်”

“အား”

ဦးနန္ဒစည်ရဲ့သေနတ်ကျည်ဆံမှာ အာရုံရုံ ခပင်ကို

www.burmeseclassic.com

ထိမှန်သွားပြီး လဲကျသွားသည်။

“သေစမ်းကွာ. . .”

“ခိုင်း”

“အား”

“ဦးနန္ဒစည်ခင်ဗျားမလုပ်နဲ့နော်. . .”

“ဟင်”

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များရောက်လာပြီး လက်မောင်းကို သေနတ်ထိမှန်သွားသော ဦးနန္ဒစည်ကိုဖမ်းဆီးထားလိုက်လေသည်။

“အာရုံ”

“ရည်စူး. . . ဆူး. . . ကို. . . ဆေးရုံပို့ဖို့လုပ်ပါ. . .”

ဆူးရိုရာသို့ အာရုံရုံ အားစောင်းလျှောက်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

“အာရုံ. . .”

ရည်စူးတွယ်တာ ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် ချစ်သူရှိသော နေရာကိုသာ စိတ်ရောက်နေပြီး အားစောင်းလာပေမယ့် မျက်လုံးမှာ ပြာဝေပြီး လောကကြီးအမှောင်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဇုံရေ. . . ဟေး. . . ဇုံ. . .”

“ဟင်”

အာရုံရုံ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသော ခေါ်သံလေးကြောင့် မျက်လုံးစုံကို ဖွင့်ကြည့်ပေမယ့် ဘာကိုမှမတွေ့ရဝေ. . . ဒါပေမယ့် ဇုံနဲ့လုံးသားထဲတွင် မေ့ပျောက်လို့မရှိနိုင်တဲ့ အသံလေးတစ်ခုဖြစ်နေတာမို့ ဇုံ မှတ်မိနေသည်။

“ဆူး. . . ဆူး. . . မင်း. . . မင်း. . . ဘယ်မှာလဲ. . . ဘယ်မှာလဲ”

“ဇုံရယ်. . . ဆူးကိုမမြင်တော့ဘူးလား. . . ဇုံရဲ့ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ ဆူးရောက်နေတယ်လေ. . .”

“ငါ ဘာမှမတွေ့ရဘူး. . . ဆူးရယ်. . .”

“ဇုံ. . . ဆူးကို မြင်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး. . .”

“ဇုံနဲ့ဆူးတို့က ဘဝချင်းခြားသွားကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဆူး. . . မဟုတ်ဘူး. . . မင်း ဘယ်တော့မှမသေရဘူး. . . ငါ့ဘဝထဲမှာ မင်းဟာ အမြဲတမ်းရှင်သန်နေတဲ့ဆူး. . .”

အာရုံရုံ အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေမိလေသည်။

“ဇုံ. . . ဆူးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား. . .”

“ဆူး. . . ဘယ်မှာလဲ. . . ဇုံ လိုက်ခဲ့မယ်. . .”

“ဇုံလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်. . . ဟို ကုန်းမို့မို့လေးမှာပေါက်နေတဲ့

စကားဝါပင်လေးဆီကို လာခဲ့ပါ။ ဆူး စောင့်နေမယ်”

“ဆူး.. ဆူး.. . .”

ဆူးထံမှ ဘာစကားသံကိုမှ မကြားရတော့ပေ။ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြီးကြည့်ပေမယ့် ဘာအရိပ်အသောင့်မှ မတွေ့ရဘဲ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပျံသန်းနေတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆူး.. ငါလာခဲ့မယ်.. ငါ့ကို စောင့်ပါဦး.. . .”

အာရုံရုံ အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်ပြီး တောင်ကုန်းပို့မို့လေးဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

စကားဝါပင်လေးသို့ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဆူးကိုမတွေ့သဖြင့်.. .

“ဆူးရေ.. ဆူး.. ငါရောက်လာပြီ.. ငါ့ကိုထွက်ပြီး တွေ့ပါဦး.. ဆူးရယ်.. ဟင်.. . .”

စကားဝါပင်လေး နောက်ကွယ်ကလှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသော အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးကြောင့် ရဲ့ သွားပြီးကြည့်တော့.. . သူ့မျက်လုံးကို မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။

မေဝတီဆူး

အသက်(၂၅)နှစ်

“ဆူး.. ဆူး.. ဆူး.. . .”

ရဲ့ရဲ့ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံလှိုင်းတို့သည်

ကမ္ဘာကြီးပြိုကွဲမတတ်ပင်ရှိနေလေသည်။

“အာရုံ”

“ဟင်.. မင်း.. . .”

အာရုံရဲ့ သူ့ဘေးဘက်သို့ကြည့်လိုက်တော့ အုတ်ဂူဖြူလေးရော စကားဝါပင်ကြီးရော မတွေ့ရဘဲ.. . ညီမလေး၊ ရည်စူးတွယ်တာ၊ ရဲလေး၊ ဦးလေးမြတ်မိုးတို့ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆူး.. ဆူးရော.. . .”

ရည်စူးတွယ်တာ ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလေသည်။

“သိရုံညီမလေးရယ်.. ပြောပါကွာ၊ ဦးလေးမြတ်ရဲလေး”

“ဟို.. ဟို.. . .”

“ကဲပါကွာ.. ဒီကောင်ကြီးကို စိတ်မကောင်းအောင်လုပ်မနေပါနဲ့၊ တော်ကြာရှားသွားမှဖြင့် အပြစ်မကင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

“တကယ် ဖြစ်နေလိုက်တာ.. ပြောကိုမပြောချင်ဘူး မမဆူးရေ.. ထွက်ခဲ့တော့.. ကြာရင် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတို့ ပို့ရတော့မယ်.. . .”

“ကိုကို.. .”

“ဆူး.. မသေဘူးနော်.. . .”

“မသေပါဘူး ကိုကိုရယ်.. သေနတ်ကျည်ဆံက ရင်ဘတ်

ကိုရှုပ်ပြီးမှန်သွားတာပါ... ”

“မဆိုင်သူတွေ အပြင်ကိုထွက်ကြဟေ့... ”

ဦးလေးမြတ်စကားကြောင့် ပြုံးစစနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဆူးရယ်... ကိုတိုဖြင့်ပြန်ပြီး မဆုံရတော့ဘူးကို ထင်နေတာ... ”

“စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့် ကောင်းသောနတ်မင်းကြီးတွေက ဆူးနဲ့ကိုကိုကို ခွဲမသွားကြပါဘူး... ပြီးတော့... ဆူးနဲ့လုံးသားထဲမှာ ကိုကိုအတွက် ဥမေက္ခာလူတစ်ယောက်မဖြစ်စေရဘူး... သိလား... ”

“ဟိုကိုလည်း ဆူးလိုပါပဲ... ”

“သွားပါ... အပိုတွေ... အို... ကိုကိုနော်... အပြင်မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ... ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်ဖော်တာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ပေါင်... ”

ဆူးရဲ့ကိုယ်လေး ဖြူရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝေ့ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ...။

🕒 ရှေ့ဘဝင် 🕒

ဝန်ထမ်းစားပေးမှုကို အခက်အခဲမရှိစေရန်

www.burmeseclassic.com